

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

Ocak-Şubat-Mart 2003

Sayı: 48

Siyasi Dergi

FİYATI: 1.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

ABD emperyalizminin Irak'ı işgal hazırlığı ve sınıf bilinçli proleteryanın görevleri

✓ PKK -KADEK, ABD
'görüşmeleri'
ve devrimci yaklaşım

✓ "Küçükaydın" saçmalığı

✓ Yeni Maden Yasa Tasarısı;
Zeytin ağaçları
Ve Bergama'nın yiğit köylüleri

✓ Emperyalistlerin yeni yaptırım
silahı: İflas planı

✓ Daha büyük zaferler
kazanmak için
Parti mücadelesinin
34. Yıldönümü kutlaması

✓ Parti ve Örgütlenme-8

**UMUT YAYIMCILIK
VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ**

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam
Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 531 48 53
FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü:
Beşir KASAP
Baskı: Kayhan Matbaa
ISSN. 1303-0078
İşçi-köylü internetteki yayın hayatına başladı.
www.iscikoylu.org
email: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♣ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02

♣ **ANKARA:** MEŞRUTİYET MAH. KONUR
SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA
TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72

♣ **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI,
KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK
TELEFAKS:(0232) 441 93 09 Cep:0536 387 14 52

♣ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 535 434 32 58

♣ **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN
İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL,
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

♣ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9 ,
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 544 521 34 30

♣ **TURHAL:** YAVUZ SULTAN SELİM MAH.
TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI
TURHAL/TOKAT
TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54

♣ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 Cep: 0 535 522 88 75

Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül

Euro Hesabı

Ziraat Bankası

**İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38
65 97 00 00 009**

Emlak-Halk Bankası

Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041

Vakıf Bank

Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

PARTİZAN'DAN

Merhaba

Yeni bir sayımızla daha birlikteyiz. Bu sayımızda gecikmiş olarak sizlerle buluşuyor. Bu eksikliğimizi bir nebze olsun telafi edebilmek için bu sayımızı 3 aylık olarak çıkardık. Bu durum Partizan'ın periyodunun değişmesinden kaynaklı değildir. Dergimiz yine iki aylık olarak periyodunda sizlerle buluşmaya devam edecek.

Bu sayımızda yine güncel çalışmalara yer vermeye çalıştık. Şu an çok sık bir biçimde konuşulan, yazılan ve çizilen ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırganlığı, bu saldırganlıkta Türk hakim sınıflarının rolü ve her şeyden önemlisi bu gelişmelerde sınıf bilinçli proletaryanın tavrının ne olması gerektiğine dair bir çalışmamızı sizlerin değerlendirmesine sunuyoruz. Bu çalışmada ileriye sürülen ve neler yapılması gerektiğine dair söylenenler mutlaka yerine getirilmelidir. Bunun için; Marks'ın "Genel olarak söylemek gerekirse, fikirler hiçbir şeyi iyi bir sonuca vardırılmazlar, fikirleri iyi bir sonuca vardırılmak için pratik bir gücü kullanan insanlar gerekir" saptamasından öğrenelim.

Bunu boşuna söylemiyoruz. Soyut bir "emperyalist saldırganlığa hayır" pratiğinden bahsetmiyoruz. Bu yaklaşımımız, Proletarya Partisi'nin 7. Konferansı'nın ana fikirlerinden biri de inceleme ve sürecinden öğrenmenin gerekliliğiyle paralellik arz etmektedir. Kitlelerin pratik ihtiyacına yanıt olmayan her türlü basma kalıp teorik gezvelikten uzak durmalıyız. Amacımız okurlarımızın git-tikçe artan emperyalist saldırganlığa yönelik eylemliliklerin bizzat içerisinde yer almasını, bu eylemlilikleri örgütlemesini ve kitle bağlarını güçlendirmesine hizmet eden bir pratik hattın ortaya çıkmasını sağlamaktır.

Bugün emperyalist saldırganlığa karşı yürütülecek mücadele bu perspektif ışığında hayata geçirilmelidir.

Bir sonraki sayımız da buluşmak dileğiyle.

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

ABD emperyalizminin Irak'ı işgal hazırlığı ve sınıf bilinçli proletaryanın görevleri	2
PKK-KADEK, ABD 'görüşmeleri'	15
"Küçükaydın" saçmalığı	19
Yeni Maden Yasa Tasarısı Zeytin ağaçları ve Bergama'nın yiğit köylüleri	23
İflas Planı	29
Daha büyük zaferler kazanmak için Parti mücadelesinin 34. Yıldönümü kutlaması	34
Parti ve Örgütlenme-8	41

ABD emperyalizminin Irak'ı işgal hazırlığı ve sınıf bilinçli proletaryanın görevleri

Sahibinin sesi olarak ABD basını gibi Türk basını da efendisinin istemleri doğrultusunda savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Aynı zamanda Irak'a saldırıda yer almanın hem de en aktif olarak yer almanın getireceği "nimetler" in, avantajların propagandası yapılarak öve öve bitirilemiyor. Geçmişte T. Özal'ın 1 koyup 3 alacağız propagandasını hiç aratmıyorlar. Bu kez, pazarlığı o zamanki gibi efendiye bırakmayıp peşinen yapmanın önemini vurguluyorlar gazete patronları ve beynini, ruhunu, kalemini dolarlı maaşa satmış burjuva köşe yazarları.

Dünya halklarının baş düşmanlarından ABD'de Cumhuriyetçi Parti'nin seçimleri kazanıp iktidarın başına geçmesiyle, başkanlık koltuğuna oturan G.W.Bush, dünya halklarına karşı saldırgan politikasına daha da hız verdi. Daha doğrusu yapılan bilimsel tahlillerle de zeka düşüklüğü ortaya çıkan G.W.Bush'un politikası değil, onun kazanmasını sağlayıp, önüne izlenecek politikayı koyan tekelin saldırgan politikasıdır. Bush ve ekibi onların politikası doğrultusunda hareket ediyor¹. Kuşkusuz biz, Bush nezdinde izlenen politika üzerinde duracağız. ABD'de her seçim sonrası kurulan hükümet ABD emperyalistlerinin politikalarını uygulamak zorundadır. ABD emperyalistleri sınıf niteliği, amacı özde aynı olan bir "stratejik politika" belirliyor ve hükümet de ona göre hareket ediyor. Sınıf olarak birbirlerinin çıkarını gözetmeler de egemen olan sınıf kendi çıkarlarını ön plana alıyor. Emperyalist haydutların başını çeken ve bir anlamda dünya politikasını belirleyip yön vermede belirleyici durumda olan bir ülke olarak iç ve uluslararası durum ve çıkarlarına göre izleyecekleri bir strateji belirliyorlar. Ekonomik, siyasi ve askeri olarak izleyecekleri dönemselsel stratejik politikayı buna göre belirliyorlar.

Bush ile birlikte uluslararası alanda daha da saldırgan bir stratejik politika izleyeceklerini açıkladılar. ABD Güvenlik Konseyi'nin hazırladığı rapor bu mahiyettedir. Bush ve (Şahinler denilen diğer) hükümet yetkililerince imzalanıp önüne görev olarak koydukları bir stratejik politika var. Bu politika uluslararası alanda daha da saldırgan ve savaş politikasını getiriyor. Bu strateji taşlarının yerinden oynadığı yerleri yeniden sağlamlaştırma, rakip emperyalist saflaşmaların (AB ve Rusya-Çin'in Şanghay Beşlisinin) ve onların gelişmesinin önünü kesme, emperyalist liderliği elde tutma, gerek rakiplerinin daha da palazlanıp etkinleşmesinin can damarı olan enerji (petrol, doğal gaz, madenler vb.) yataklarını ve gerek kendi ekonomisini ayakta tutan ve canlandıracak bir faktör ve savaşlarda enerji yataklarını elde tutmanın hayati öneminden dolayı stratejik bölgeleri kendi kontrolüne almaya yönelik bir politika üzerine kuruludur. ABD emperyalizmi her türlü terör estirmekte sınır tanımıyor. 20-25 civarında ayrı ayrı istihbarat örgütlerinin bütçesini artırdı. Örgütlü terörist yöntemlerine milyarlarca dolar ayırdıklarını söylüyorlar.

Geçtiğimiz aylarda gerekli gördüğü ülke liderlerini öldürebilecekleri

yönlü bir karar aldıklarını basın yazdı.

İstedığı ülkede gizli operasyonlar düzenleyebileceği, yani provokasyonlar, suikastler, katliamlar yapacağına ilişkin kararlarını açıkladılar. **Bugüne kadar da yaptıkları, ama resmen üstlenmedikleri ve resmen savunmadıkları şeyleri bundan böyle genellikle açıktan yapacaklarını ilan ediyorlar.** Geçtiğimiz aylarda Yemen’de “El-Kaide militanları” olduklarını iddia ettikleri 6 kişinin bulunduğu arabayı havaya uçurup katletmelerini açıkça üstlendiler. Bush, CIA’nın Yemen’de yaptığı “operasyon” gibi “operasyonlar” için birçok kişiye geniş yetki verdiğini açıkladı. Bush’un Ulusal Güvenlik Danışmanı **Condolezza Rice** Fox News’e yaptığı açıklamada, “Başkan ülkeyi korumak için birçok kişiye geniş yetki verdi. Bu yeni bir savaş. Birçok farklı cephede savaşıyoruz” diyor. Yemen’de düzenlenen suikast benzeri “operasyon”ların ABD yasaları ya da uluslararası hukuku ihlal edip etmediği yönlü soruya C. Rice “*Burada anayasal sorunların ortaya çıkmayacağına sizi temin ederim*” yanıtını veriyor pişkince. ABD Dışişleri Bakanlığı “Terörle mücadele” yetkilisi Francis Taylor da Yemen’de CIA’nın düzenlediği ve 6 “El-Kaide” üyesinin ölümüne yol açan füze saldırısının “**yasal ve gerekli olduğunu**” söylüyor aynı haberde².

Emperyalist haydut Bush yönetimi Amerikan özel kuvvetlerine öncelikle üç ülkede “örtülü operasyonlar” yürütme emri verdiğini Sunday Telegraph gazetesi devlet kaynaklarına dayanarak yazdı. Aynı haberde Bush’un özel kuvvetlere verdiği “gizli” emirde bunlarla yetinmeyip “**terörizme destek veren silah tedarikçilerinin yok edilmesini ve kitle imha silahı üretme çabalarının durdurulmasını**” istediğini yazdı. “ABD’nin açıkça savaş ilan etmediği ülkelerde” örtülü faaliyet yürütüleceği, bazı durumlarda bu ülkelerdeki hükümetlerin Amerikan timlerinin varlığından haberdar dahi edilemeyeceği belirtiliyor:

Eğer hedef ülkenin demoralize edilip peşinen boyun eğmesi ve dışındaki emperyalistlerin kendisine fazla direktmeden isteklerine boyun eğip arkasına alması için psikolojik savaş amacıyla yapılan, yazılan bir haber değilse ABD emperyalizminin ciddi, somut bir şekilde

“Emrin hedef aldığı ülkeler Irak, İran ve Kuzey Kore olarak nitelendiriliyor.” “El-Kaide militanları” vb. denilerek istediği ülkelerde terörist eylemlere başvuracaklar. Hedefleri arasında bu ülkelerin “bilimsel ekipmanları” da yer alacakmış. Gerekçe, bu ekipmanların “kimyasal, biyolojik veya nükleer silah üretiminde” kullanılabilmesi ihtimalidir.³ İhtimal üzerine bile faşist terör estiriyorlar ve estireceklerini açıkça itiraf ediyorlar. Bütün planları baş haydutluğu elde tutup dünya üzerinde sınırsız hakimiyeti sağlama ve sürdürmeye yönelik olunca bunları yapmaktan kaçınmayacakları da açıktır. Bunun için yapmayacakları alçaklık yoktur.

Elbette kendi iç muhalefeti, iç kamuoyu, rakip emperyalistler, dünya halklarının tepkileri bazı hesaplarını gerçekleştirmesine engel olur. Saldıracağı hedeflerinin bazı manevraları planlarını bozabiliyor. (Irak’ın bazen boşa çıkardığı gibi) Kimi provokasyonları ters tepebiliyor. (Venezuela’daki darbesinin geri tepmesi gibi) Herşey baş haydutun bugün başında olanların saldırgan politikasına göre olamayacaktır. Irak vb. yerlerde çok-

tan saldırmak istiyorlardı ama birçok faktör yapmasına engel olmuştur vb.

Bütün bunlara rağmen sınırsız teröristliklerini elden bırakmayacaklardır. Sınıf egemenliğinin bugünkü durumu dizginsiz gerici faşist terörünü getiriyor. Terörist yöntemleri de bazı politikalarını hayata geçirmenin önünü açmaya yönelik onun yolunu, zeminini döşemeye yönelik olduğu açık... Birkaç ay önce Türkmenistan’da devlet başkanına suikast eyleminde yer alan ona yakın Türk vardı. Türkiye ve ABD’nin bu saldırıda parmakları olduğu belli oluyor. Daha önce de Azerbaycan, Tacikistan’da, Çeçenler üzerinde Rusya’da vb. yerlerde benzeri terörist eylemlere girişmişlerdi. ABD emperyalizmi ve yandaşlarının Irak’a savaş ilan etme ve Ortadoğu ülkelerinde daha etkin olmak için de yapmayacağı alçaklık ve başvurmayacağı teröristlik yoktur. ABD İsrail ve Türkiye; Irak ve bölgeye yönelik bir biçimde bir savaşın çıkması için her türlü terörist yöntemlere başvurmaktan da kaçınmayacaklardır.

Eğer hedef ülkenin demoralize edilip peşinen boyun eğmesi ve dışın-

savaşa sokulmak isteniyor. “Zorunlu askerlik” ile silah altına alınan halkın çocukları emperyalistler ve uşakları sermaye sınıfının çıkarları için savaş mezbahasına sokulmak isteniyor. Ülke halkı savaşın yıkımı altına sokulmaya çalışılıyor. Savaşın getireceği ölüm ve sakatlanmaların yanı sıra, ekonomik yükü, tahripleri halka çektirilecek, yaşamı alt-üst olacak, psikolojileri bozulacak. Irak halkı, bölgenin diğer Müslüman halkı ve komşu ülkelerle “tarihsel düşmanlık” ve güvensizlikler geliştirilecek. Irak halkı her an üzerine tonlarca bombanın yağdırılacağı korkusuyla nasıl bir günlük yaşam ve psikolojisi altında yaşama mahkum edilmesinin nasıl bir şey olduğunu varın kendinizi onların yerine koyarak düşünün artık.

Sahibinin sesi olarak ABD basını gibi Türk basını da efendisinin istemleri doğrultusunda savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Yalan yanlış haberlerle gerici faşist Irak lideri ve devleti nezdinde Irak halkına karşı nefret duyguları geliştirilip psikolojik savaşın yanı sıra, halk, yapılacak saldırıya adapte edilip psikolojik olarak hazırlanıyor. Aynı zamanda Irak’a saldırıda yer almanın hem de en aktif olarak yer almanın getireceği “nimetler”in, avantajların propagandası yapılarak öve öve bitirilemiyor. Geçmişte T. Özal’ın 1 koyup 3 alacağız propagandasını hiç aratmıyorlar. **Bu kez, pazarlığı o zamanki gibi efendiye bırakmayıp peşinen yapmanın önemini vurguluyorlar** gazete patronları ve beynini, ruhunu, kalemini dolarlı maaşa satmış burjuva köşe yazarları. Diğerleri gibi Doğan Holding basını gizli pazarlıkların yayınlanmasında sakınca bulunmayan kısmını sevinçle sürmanşetlerden veriyor. Milliyet gazetesi 25 milyar dolar vereceklerini, Hürriyet ise, biraz da sitemli bir şekilde “Esir bakıcısı değiliz, sen girersen biz de gireriz” dediklerini söylüyor ve ABD Savunma Bakanı yardımcısı Paul Wolfowitz ile Dışişleri Bakanı yardımcısı Marc Grossman’ın ABD’nin Irak’a savaşında “Türk ordusunun Kuzey Irak’taki faaliyetinin yalnızca insani amaçlarla (savaş ilan

edip en modern savaş araçlarıyla saldırıp ağır savaş yıkımlarına maruz bırakma nasıl “insani amaçlar” oluyor sa artık!) ve bu çerçevede sığınmacılar ve savaş esirlerinin gözetimi ile sınırlı kalmasını istedi” diyor “Wolfowitz ise şu mesajı verdi: “Irak operasyonuna siz de baştan itibaren katılırsanız kârlı çıkarsınız” diyerek bu fırsatı kaçırmayalım dercesine aktarıyorlar. Genel Kurmay ve hükümet yetkililerinin Türk ordusunun orada Kürtlerin bir devlet kurmaması için bölgede “güvenlik garantisi” olarak bulunmasını istediklerini bildirdiklerini ABD heyetinin “Türkiye’den kara ve hava sahası, üsler ve limanları kullanma izni ve asker talebinde bulundu”ğunu Türkiye’nin ABD’nin bu tutumuna “Kuzey Irak’a Amerikan askeri yerleşecekse, bölgeye Türk askerleri de konuşlandırılmalı” yanıtını verdi ve “Kuzey Irak’ta bir Kürt devleti kurulamaz” tavrını hatırlattıklarını. ABD’nin “hassasiyetinizi çok iyi biliyoruz. Bölgede kesinlikle bir Kürt devleti kurulmasına izin verilmeyecektir” garantisi verdiklerini yazıyorlar. “ABD heyetinin “Türkiye’den asker, toprak, üs ve liman talebi karşılığında 3 yıllık bir ekonomik destek paketini de gündeme getirdi(ğini). Pakette 3,5 milyar dolara yakın FMS borçlarının silinmesi ile ilk aşamada 800 milyar dolara ulaşan bir yardım paketinin yer aldı(ğını). Bu dilimin ayrıntılarında ise Türkiye’nin talep ettiği bazı kritik savunma ekipmanlarının ortak üretimine yönelik üretim lisansları, hassas silah teknolojilerine (biyolojik kimyasal silahlar ve füzeleler olma ihtimali yüksek. NB) yönelik bilgi ve teknoloji transferi ile acil ihtiyaç duyulan silah sistemlerinin verilmesi gibi başlıkların bulun”duğunu yazıyorlar⁵. Ayrıca AWAC uçakları verilmesi istendiği de yazılıyor.

Bu görüşmelerden ABD memnun ayrılıyor. ABD, uşaklarının küçüklük, eziklik, kompleksini bildiği için zaman zaman uşaklarının şevkini kamçulamak için başvurduğu bir yöntem olarak “sizlerden etkilendim” demeleri aşağılık kompleksine sahip

aşağılık egemen sınıf ve sözcülerinin vidalarını gevşetiyor. “Sahibim bana köpeğim dedi” diye övünüyorlar.

Biraz farklı bakan ve geçmiş deneyimler ışığında efendisine kaygıyla yaklaşan B. Ecevit konuşmaları içinde: İngiliz Dışişleri Bakanı J. Strow ve aynı gün gelen Paul Wolfowitz, M. Grossman heyetini kastederek şunu söylüyor: “Türkiye’nin hayrı için mi buradalar? AB’nin kapısını Türkiye’ye açmak için mi? Ekonomimizi güçlendirmek için mi Ankara’ya koşuyorlar? Tam tersine. AB kapıları yüzümüze daha sert kapanıyor. Kıbrıslı Türkler Rumların tutsağı durumuna getirilmek isteniyor. Dahası, Türkiye anlamsız bir savaşın kurbanı durumuna sürükleniyor” diyor. Ecevit’in korkusu: efendileri ABD Irak’ı zayıflatmak için Irak Kürt Ulusunun bugünkü özerk hükümetini devlet olarak tanırsın, Kürtler orada devletleşirse Türkiye Kürtlerini kamçılar, bağımsızlık mücadelesi gelişir, Türkiye Kürdistanı bölgesinin pazarını kaybederiz, bölgede diğer parçalardaki Kürtlerin birliğine doğru bir gelişme yönü olur, önemli bir coğrafyada bir güçlü Kürt devletine doğru adım atılır vb. diye büyük korku ve kabus taşıyor. Bölgede haritanın yeniden değiştirileceğine doğru gidileceği kaygısı taşıyor. Ama bölgedeki haritaların yeniden değiştirilmesini şimdiye kadar hiçbir emperyalist istemiyor. Kimse diğerlerine kolay kolay yedirmeye de.

Doğan Holding Hürriyeti’nin Genel Yayın Yönetmeni, Genel Kurmay, MGK, Çankaya Köşkünün yemek sofralarında çıkan görüşlerinin yansıtıcısı Ertuğrul Özkök de son ABD heyetinin görüşmelerinin gazıyla açıklama yapan yeni hükümetin Dışişlerinin ABD’nin istemleri doğrultusunda hareket etmeyi kabullendikleri, “üsleri açacağız” vb. yönlü açıklamaları ve Genel Kurmayın Başbakan üzerinden düzeltme yaptırıp taahhüt vermedik, görüşmeler, pazarlıklarımız sürüyor yönlü açıklamaları üzerine Özkök, dışişleri bakanlığının açıklamasının: yapılan pazarlık gücünü düşüreceğinden yakınıyor. “Muta-

bakatta 'üslerin hemen açılması' gibi bir karar yoktu" diyor. Yani, zaten istekler kabul edilecek, efendiye göre hareket edilecek ama hemen üslerin kullanılacağını şimdiden ilan edilmesi olmaz diyor. Devamla "Türkiye muhtemel bir Irak savaşında üsleri açmayacak mı?"

Açacak elbette. Ama üslerin açılması büyük ve zorlu bir pazarlığın maddesi.

O pazarlık sonuçlanmadıkça Türkiye'nin elindeki kartı önceden vermesi aptallık olur.

Çünkü geçen savaşta Türkiye bu pazarlıkları hiç yapmadan Yumurtalık'ı kapattığı ve üsleri açtığı için epey zarara uğramıştı.

Savaş bittikten sonra da kimse Türkiye'nin zararı ile ilgilenmemişti.

Kimsenin Türkiye'den aynı hatayı tekrarlamasını beklemeye hakkı yoktur.

Çankaya mütabakatının özeti budur."

Ve nitekim meclise verilen teskeyle üslerin kullanımı ABD'ye resmi olarak açıldı" diyor⁶.

Bunlar kamuoyuna yansıyanlar tabi. Gizli kapaklı çok şeylerin döndüğü açık.

Yansıdığı kadarıyla Türkiye, ABD Irak'a saldırınca birlikte hareket edip, diğer pazarlıkların yanı sıra "ABD desteğiyle Kuzey Irak'ta (Irak Kürdistanı'nda) bir güvenlik koridoru oluşturmak" istiyor. Irak Kürtleri de Türk devletinden çok çektiği ve

emellerini bildiği için bunun ne anlama geldiğini biliyor ve istemiyorlar. Türklerin Irak Kürdistanı'na girmeyeceğinin güvencesini ABD'den de istiyorlar. Türkiye Kerkük'e göz diktiği için görüşmelerde ABD Savunma Bakanı Yardımcısı "Hiç kimse Kerkük'e göz dikmesin" diyor. Ve "Körfez savaşı sırasında söylenen bir sözü hatırlıyorum: Bu bölge tarihinde konuşmaktan vazgeçemediğimiz sürece buraya barış hiçbir zaman gelmeyecektir" diye uşağını uyarıyor. Aynı zamanda Kuzey Irak'ta bir Kürt devletine karşı olduklarını, Musul ve Kerkük için de Kürtlerin denetimine girmeyeceğinin güvencesini verdiklerini söylüyorlar. Hürriyet gazetesi Ankara temsilcisi Sedat Ergin P. Wolfowitz'le röportajında, P. Wolfowitz, Irak Kürdistanı'na girme konusunda "doğru olan kendi başınıza hareket etmemenizdir" diye uyarıyor. Aynı veya birlikte saldırıların güvencesini aldıkları belli oluyor ki böyle diyor. Ve devamla konuşmasında "Türk tarafından şu güvenceyi aldık, Türkiye bir şey yaparsa, bunlar bir işgal olmayacak, Türk çıkarlarını korumaya dönük geçici önlemler olacaktır. Bu konudaki tartışmalarımızın sonuna gelmiş değiliz... Kanımca, bu güvencenin yaratılması için en iyi yol ABD'nin kuvvetli bir rol üstlenmesidir" diyor. Ve sizin de Kuzey Irak Kürtlerinden kaygılarınız var. Üçlü bir araya gelip karar verelim diyor efendileri. Türk egemenleri emekli

yanışma olduğu için "birkaç aşirette oluşmuş bir yönetimi" ciddi güçlü bir devlet gibi benimle aynı kefeye koyuyorsun diye olmaz diye sitem ediyor. ABD'li ise devamla. "Eğer kuvvet kullanma sözkonusu olursa hedeflerimizden biri bunun süratli ve katı olmasının yanı sıra Saddam Hüseyin için çarpışmak istemeyen çok sayıda Iraklıyı da bu yönde teşvik etmek olacaktır. Irak halkı, yalnızca güneyden değil, kuzeyden de inandırıcı bir tehdidin geldiğini gördüğü takdirde işler çok kısa zamanda bizim istediğimiz yönde şekillenebilir. Bu hedefe ulaşmak için birden fazla yol var, ama bunun en iyi yolu Irak'ta Türkiye ile ABD'nin yakın bir işbirliği içinde olmalarıdır" diyor ve devamla "dün duyduğumuz her şey Türkiye'nin bizimle birlikte hareket edeceği yolundaydı..." diyor⁷. Uşaklar garanti vermiş belli. Zaten Başbakan A. Gül "ABD ile birlikte hareket ederiz", "destek veririz" diyordu konuşmasında.

ABD, Türkiye'nin 200 bin civarında askerle kuzeyden Irak'ı kuşatmasının önemini ve bu kadar güçlü kuzeyden de kuşatıldığını görünce Irak'ın direnme umudunun peşinen kıracağını, fazla direnmeden ya da uzun süre direnmeden teslim alacağını söyleyerek Irak'a girmeyi cazip kılmaya çalışıyor.

ABD heyetinin görüşmeleri sürerken diğer taraftan ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld Türkiye'nin Washington büyükelçisi Faruk Laloğlu üzerinden "Irak konusunda bir an önce karar verin" diye 7 sayfalık talep mektubu Türk hükümetine iletiyor. Rumsfeld "Irak'la ilgili bir takım planlamaların içindeyiz. Ancak ülkeniz net yanıtlar (anlaşılan bazı konulardaki netsizlikleri söyleyip basınç altında bırakmak için böyle ifade kullanıyor) vermediği için karanlıkta iş yapmak zorunda kalıyoruz" diyor. Wolfowitz ve Grossman heyetleri Ankara ziyaretinde Irak'a karşı saldırıya destek vermek şartıyla Türkiye için öngörülen kiralık katillik bedel paketinde "3 yıl için toplam 3,4 milyar dolarlık yardım verileceği. Buna

göre toplam 3,4 milyar doların 2 milyar 250 milyon dolarlık dilimi askeri konular 14 Black Hawk ve Sea Hawk saldırı helikopterleri vb.leri. Ve yine Patriot vb. füzeleri de aralarında var. Geriye kalan 1 milyar 150 milyon dolar tutarındaki yardım ise çok düşük faizli kredi şeklinde öneriliyor. 7 sayfalık talep mektubunda ise diğer şeylerin yanısıra ABD'nin 100 bin ile 150 bin civarındaki askerini Türkiye'de koşullandırması" isteniyor. T. Erdoğan bunun için gitti anlaşılan. Türkiye'nin adaylık müzakere tarihinin görüşüleceği Kopenhag'a gitmeden önce ABD'ye giden olan R. T. Erdoğan bir röportajda AB vesilesiyle sorulan bir soruya, utanmadan **"ben tüccarım, iyi pazarlık yaparım"** diye övünerek cevap veriyor. Anlaşılan ABD'ye de Irak saldırısı ile ilgili tüccarlık yeteneğini kullanmak üzere aynı mantıkla gitti.

Türk egemenleri, MGK'sı, Hükümeti, Tayip neyi pazarladı? Akı-

yıkımın, açlığın, sefaletin, çocuk, kadın ve yaşlıların gözyaşları ve dökülecek kanının, sefalet ve sıkıntılarının, zam ve vergilerle halkın sırtına yıkılacak ekonomik sıkıntı ve yıkımların, çekilecek acıların bedelinin pazarlığı yapıyor, satılmaya çalışılıyor vb. İster aktif yer alsın, ister destek sunsun, bunun pazarlıklarına göre olacağı açık.

Uşaklığın bedelinin, yapılacak iş başına pazarlığı yapılıyor.

HALK DÜŞMANLARI İŞGAL HAZIRLIĞINDA !

ABD emperyalizminin Irak'a saldıracağını kararlılıkla ifade etmesinden itibaren Türk egemen sınıfları efendisinin safında emperyalist saldırganlığa katılacağını daha net ifade etmeye başladı. **"Madem savaş olacak bari biz de iyi pazarlık edip payımızı arttıralım."** (Sakıp Sabancı 25. 12.02) ve **"1. Körfez Savaşı'na katılmadık kaybettik. Şimdi başından**

de hizmet vermeye hazırız. AKP hükümeti de işbaşına gelmesinde desteğini gördüğü ABD'ye "vefa" borcunu ödemeye hazırız. Burjuvazi, generaler ve hükümeti kendi deyimleriyle bu durumu **"iyi bir pazarlık yaparak değerlendirmeliyiz"** ifadelerini daha yoğun kullanmaya başladılar. Irak halkının, Kürt ve savaşa sürülen halkımızın kanı üzerine, emperyalist saldırganlığın getireceği yıkımlar üzerine aylardır gizli, kapalı kapılar ardında aşığılık bir pazarlık yapılıyor. En son Amerikan askerlerinin Türk topraklarına girme izniyle ilgili pazarlıklar sürerken, Türk hakim sınıfları efendileri ABD emperyalistlerine; Dışişleri Bakanı Y. Yakış ve Devlet Bakanı A. Babacan aracılığıyla son taleplerini ilettiler. ABD'de pazarlıklar yaptıktan sonra Türkiye'ye gelen bu ikili yaptıkları görüşmeleri aktardıktan sonra ortaya çıkan değerlendirmeleri tekrar ABD'nin Ankara Büyükelçisi Robert Pearson'a Anka-

tacağı Irak halkının kanını, özel olarak Irak Kürt halkının kanını, yine cepheye süreceği zorla silah altına alınmış halkın çocuklarının kanını pazarladı. Savaşın getireceği

itibaren ABD ve İngiltere'nin yanında olmalıyız." (Rahmi Koç 25.12.02) demeleri gelinen aşamada meyvelerini verdi. Efendisine sadık generaller her zamanki gibi bir biçim-

ra'da aktardılar. Dışişleri Bakanı Y. Yakış, Amerika'nın atacağı adımların ardından tezkerenin Meclise sunulabileceğini söylerken, herhangi bir sıkıntı olmadığını, ancak müzakerele-

Dünya halklarının büyük çoğunluğu, halkımızın %90' ı bu saldırganlığa karşı çıkıyor. Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden halkımızın tepkisi karşısında görünüşte emperyalist saldırganlığa karşı çıkıyorlarmış gibi yapıp, ama el altında pazarlıklar yapıyor, güvenceler veriliyor, somut hazırlıklar tüm hızıyla yapılıyor.

rin devam ettiğini söylüyor. **Türk hakim sınıfları pazarlığı sıkı yapıyor.** “Ciddi stratejik anlayışları olan, ciddi insanlar ama pazarlığı sıkı yapıyorlar” (The New York Times, AA. 18 Şubat) Ancak bu sıkı pazarlık mutlaka sonuç verecek. Türkiye ABD'nin taleplerini kabul edecek. Çünkü “tezkereyi meclise sunmamızın zor olduğunu gösteren gerekçeler halen geçerliliğini koruyor. Dolayısıyla 18'inde sunamıyoruz. Ama şartlar olduğu zaman, en kısa sürede sunmaya hazırız” diyor. Y. Yakış (Anadolu Ajansı, 18 Şubat) **Dertleri biraz daha para koparmak, biraz daha ağırdan satıyorlar kendilerini.** Ama öte yandan bazı net sonuçlara da ulaşıldığı yazılıyor. “Ankara ile Washington arasında sürdürülen görüşmelerde pek çok konuda uzlaşmaya varıldığı, sadece parasal konular ile bazı garantiler konusunda tikanıklıklar yaşandığı belirtiliyor. ABD hükümetinin Ankara'ya iki seçeneikli madde destek sunduğu, ya 6 milyar dolar hibe ya da 20 milyar dolar kredi önerdiği belirtiliyor. Hibenin 3 milyar doları ise askeri harcamalar için öngörülüyor. Kuzey Irak'a 40 bini aşkın Türk askerinin girmesi, Kürt devletinin kurulmaması, petrol kaynaklarının bulunduğu Musul'da tampon bölge oluşturulması konularında da anlaşmaya varıldığı ifade ediliyor.” (DN Türkçe Yayınları İnternet Sitesi, 18 Şubat)

Dünya halklarının büyük çoğunluğu, halkımızın %90' ı bu saldırganlığa karşı çıkıyor. Türk, Kürt ve azın-

lık milliyetlerden halkımızın tepkisi karşısında görünüşte emperyalist saldırganlığa karşı çıkıyorlarmış gibi yapıp, ama el altında pazarlıklar yapıyor, güvenceler veriliyor, somut hazırlıklar tüm hızıyla yapılıyor.

Halkın tepkisi karşısında kamuoyuna yönelik 'Irak'a müdahaleye karşıyız' diyorlardı ama diğer tarafta geçtiğimiz ekim-kasım ayından itibaren Türkiye'deki ABD üs'lerinde hazırlıklar yapmaya izin verdiler. Ve nihayetinde “üslerin modernize edilmesi için” meclis tezkeresi, mecliste yapılan gizli oylamayla kabul edildi. **Böylelikle Türk hakim sınıfları Irak saldırısında ilk resmi işlem yapan ve biz bu işte varız diyen ülke oldu.** Ancak bu çok belirleyici değil. Hatırlanırsa Mecliste tezkere kabul edilmeden İncirlik'in genişletilmesi için Gaziantep havaalanını ABD ye açtılar. Adana-İncirlik, Diyarbakır-Pirinçlik, Malatya-Erhaç, Batman, Muş, Van, İstanbul-Sabiha Gökçen vb. hava alanlarını ve dolayısıyla hava sahasını ABD'ye resmen açmaları aylar oldu. Yani emperyalist saldırganlığa taraf oldular. Irak'ı işgale, Irak halkını emperyalist saldırganlık mezbahasından geçirmeye taraf oldular. Emperyalist saldırganlık hazırlıklarının suç ortağı oldular. Emperyalist saldırganlığa da bir biçimde girmeyi ilan etmiş oldular. Ardından, daha önceki sayılarımızda işlediğimiz gibi 'kredi'-borç, katillik parası, savaş araç-gereçleri vb karşılığında (Türkiye'de bulunan 118 üs, tesis ve 15.000 askeri dışında) resmi olarak ifade et-

tikleri 20.000 ABD askerlerinin (ABD'nin 120.000 askeri Türkiye üzerinden Irak'a sokmayı istediği, Türkiye'nin 60.000'i kabul ettiği söyleniyor) Irak'a saldırı için bulunacağı kabul ediliyor. Bir taraftan Irak'a saldırı için efendisine her türlü hizmette bulunuluyor. ABD'nin Türkiye üzerinden Irak Kürdistanı'na asker ve askeri araç-gereç sokmasına izin veriliyor, diğer taraftan kendisi sınıra askeri güç yığılması yapıyor, tatbikatlar yapıyor, Irak Kürdistanı'na askeri araç-gereç sokuyor. Harıl harıl emperyalist saldırganlığa hazırlanılıyor.

Halkın tepkisi karşısında '**barış için çalışıyoruz, gündemimizde savaş yok**' diyorlar, ama diğer taraftan bu hazırlıkları yapıyorlar, '**günah bizden gitti**' diyorlar. '**Her şey Saddam'a bağlı**' diye efendilerinin ağzından konuşuyorlar. Sanki saldırıya hazırlanan ABD efendileri ve şemsiyesi altında yer alanlar kendileri değil de Saddam!

Egemen sınıflar elinde bulundukları medyalarıyla bir yılı aşkındır ABD'nin ağzında halkı-kamuoyunu emperyalist saldırganlığa hazırlamaya çalışıyorlar. (M. Aşık Milliyet gazetesindeki köşesinde yazdı. Türkiye'de yayımlanan gazeteler ABD'de yayımlanan gazetelerden daha fazla saldırganlığa destek veriyor.) Ama halkın büyük çoğunluğunu ikna edemiyorlar. ABD ile sürdürdükleri gizli pazarlıkları tamamlamış bulunuyorlar. Şimdi halkın desteğini arkasına almaya yoğunlaşıyorlar. Birkaç hafta önce (4 Şubat 2003) Başbakan A.Gül

gazetelerin Ankara temsilcileriyle toplantı yaptı. Zorlama 'gerekçeler'le halkı emperyalist saldırganlığa girmeye inandırma görevini önlerine koydu. Zaten yaptıkları yalan, demagoji ve çarpıtmaları daha sistemli, daha büyük sorumluluk ve enerjiyle yapmaları talimatını vermiş oldu. Burjuva basını Amerikan askeri gibi çalışacak demektir. Saddam nezdinde Irak halkına, Kürtlere düşmanlık, nefret körüklemeye daha çok çalışacaklar demektir.

Başbakan gazetecilerle toplantısında "Türkiye elinden gelen her şeyi yaptı ...sonuna kadar her şey yapıldı. Bu noktadan sonra günah bizden gitti..." diyor. Gerçekten Irak'ı ve Irak Kürdistanı'nı işgal etmek için elinden gelen her şeyi yaptılar, söylemi bunun için geçerlidir. Devamla "vicdanımız rahat" demiş, onu bilemeyiz ama cüzdanlarını rahatlattıkları kesin. Aşağılık burjuva temsilcisi utanmadan insanların gözlerinin içine baka baka "Türkiye'nin Irak'ın topraklarında, yeraltı kaynaklarında gözü yoktur" diyor. Oysa sık sık Kerkük ve Musul'da "tarihi haklar"dan bahsederler. ABD ile pazarlıklarda yine dillendirdiklerini ve ABD'nin 'tarihi haklardan bir daha kimse bahsetmesin' diye uyardığını yine kendi basınları yazdı. Emperyalistlerin kendilerine yedirmeyeceğini kendileri de iyi biliyor ve bu nedenle bu ifadeleri kullanıyorlar. Gözü yoksa ne işi var oraya girmeye? Yedirilmeyeceğini çok iyi biliyorlar ama oranın petrollerinde pay alma pazarlıkları el altında sürüyor. 1920'lerdeki anlaşmaları basında işlemleri ve bu yöne vurgu yapmaları boşuna değil. Katillik bedellerinde payına düşenlerin peşindeler. Diğer tarafta "oradaki Türkmenler, Kürtler bizim akrabalarımız, kardeşlerimiz" diyorlar ikiyüzlüce. Madem öyle baş haydut ve müttefikleriyle birlikte niye işgal ediliyor? 'Kardeşlik' sevgisi mi, halkları katletme bedelinin sevgisi mi?

TC başbakanı "savaşmak için değil, katliamları, orda bir devlet kuruluşunu önlemek için orda ola-

caktır... Türk askerinin kurşun atması için de bir miktar ABD askerinin olması gerekiyor.... Türk askerinin sayısı, ABD askerinin sayısından fazla olacak. Türk askeri güvenliği sağlayacak" diyor. Sanki orda çiçek toplamaya, piknik yapmaya gideceklermiş gibi anlatılıyor ve halk, çocuk kandırılır gibi kandırılmaya çalışılıyor. En büyük amaçları bu satırlarda ifade ediliyor: *Bölgede bir Kürt devletinin kurulmasını önlemek!* Türk egemenleri ve genel kurmayı öyle bir ırkçı, şovenist düşünce ve duyguyla dolu ki (bugün emperyalistlerin şemsiyesi altında kalmasında bağımsız olarak) Irak Kürdistanı'nda bile bir Kürt devletinin kurulmasına tahammülü yoktur. Türkiye Kürdistanı'nı ilhak ve işgal etmekle kalmakta, Irak Kürdistanı'nı da işgal ve

Türk, İsrail Saddam ve benzeri gibi bütün yarı-sömürge ve sömürge diktatörlüklerini yetiştiren, kanlı diktatörlüğü uygulatan başta ABD olmak üzere emperyalistlerdir. Zalimliklerinden dolayı ilkin yıkılması gereken başta ABD olmak üzere emperyalizmdir. Onların yerli uşaklarının diktatörlükleridir.

ilhak etmeyi arzulamakta. Ama emperyalistler ve bölge ülkeleri buna müsaade etmez, etmeyeceğini kendileri de biliyor, ancak efendileri müsaade ettikleri müddetçe kalabilirler. Efendileri ihtiyaç duydukları için ve kendileri de efendilerine güvenemedikleri için giriyorlar. Ve Irak'taki Kürtlerin devlet kurmamaları için fiili durum yaratıyorlar. Aynı zamanda KADEK gerillalarını bu hengamede katletmeyi hesaplıyorlar. "Türkiye'nin güvenliği" demagojisi altında yatan budur. Her halükarda Irak ve Kürt halkına yönelik katliamlar yap-

caklar...

Son günlerde Talabani ve Barzani'nin de temsilcisinin içinde bulunduğu "Irak muhalefeti" denilen kesimlerle bir toplantı daha yaptılar. Irak Kürt hareketlerine baskı ve tehditlerde bulunulduğu bir sır değildir. Onlar da bu baskıya boyun eğmiş durumda. Ama öbür tarafta ABD ve İngiltere Irak devletine karşı Irak Kürtlerine ihtiyacı olduğu için 1991'den bu yana verdiği desteğe ek güvenceler verdiği anlaşılıyor. Türk egemenlerinin kudurmuşluğa iten bir etmen de budur... Bu korkudan dolayı Türk egemenleri "Irak'ın üniter yapısından yanayız" diyor ve demek zorunda kalıyor. Yoksa Irak devletini, halkını ve Irak Kürtlerini zerre kadar sevdiklerinden değil...

Kuşkusuz birçok senaryo üretiliyor. Irak'ın üç'e bölünmesi ifade ediliyor. Bağdat çevresi İngilizlerin, Basra bölgesi Amerikalıların yönetimine olacağı, Musul-Kerkük'ün bulunduğu "Kuzey Irak" denilen Irak Kürdistanı'nın kimin 'güvenliğinde' bulunulacağı belli değil deniliyor. Irak Kürdistanı'nda bir Kürt yönetimi zaten var. Amerika ve İngiliz emperyalizminin bir boyunduruğu var. Anlaşılan Türk işgalci güçlerinin orada bulunacağı pozisyonu kendilerini memnun etmiyor. Uşaklığın pozisyonu efendilerinin hizmetinde ayakçılık olur. Ama sorunun kendileri açısından öneminden dolayı kabullenmiyorlar. Bizim denetimimize verin her şeyi yapmaya hazırız diyorlar. Ama Kürtler, Türk egemenlerinin niyetini bildiği için razı değil. ABD de "benim ve İngilizlerin kontrolünde ol" diyor. Türk egemenleri de buna razı değil, İngilizleri istemiyor ve oradaki Kürtlerle beni eşit kefeye koyuyorsun diye sitem ediyor, pazarlık ediyor...

ABD ve İngiliz emperyalizmi başarılı olursa üç-beş yıl işgali sürdürmeyi, sonra sadık bir uşak yönetimiyle sürdürmeyi hesaplıyorlar. Kürtlerin de federatif yönetimde kalmasını istiyorlar. Şovenizmle gözü kararmış Türk egemenleri Kürtlerin federatif kalmasını bile istemiyor. Tabi elinden gelirse... Yine elinden

gelse Kürt sevgisini bir kaşık suda boğarak gösterecekler...

Son günlerde ise tartışmalar Türk ordusuna ABD'lilerin komuta etmesinde yoğunlaştı. Türk egemenleri, generalleri orada **paralı asker mi olacağız?** diye pozisyonlarından yakınıyorlar. Gazete manşetlerine çıkarıyorlar. T. Erdoğan "Türk ordusu kendi komuta kademesiyle bu işi götürecektir kabiliyettedir. Zaten böyle birşeyi de biz millet olarak zül kabul ederiz. AKP olarak hakaret kabul ederiz." (Bianet. 17 Şubat 2003) diyor. Ancak basında yazılanlara bakılırsa yalan söylemeyi kendisi açısından aşağılayıcı, küçültücü birşey olarak görmüyor. "Bölgedeki komutanlık sorununun da aşıldığı belirtiliyor. Buna göre, bölgede bulunarak Türk askerlerinden 15 binine Türk general komutanlık yapacak. Diğer askerleri ise ortak komuta merkezine bağlı olacak. Burada yer alacak Türk askerlerine ABD'li komutanın vereceği emirler Türk komutan aracılığıyla iletilecek" (DN Türkçe Yayınları İnternet Sitesi 18 Şubat 2003)

Türk hakim sınıfları Irak'a, Irak Kürtlerine, KADEK gerillalarına saldırmaya can atıyorlar, dünden hazırlardı. Bugüne kadarki gizli pazarlık neyin pazarlığıydı? Para, askeri araç-gereç pazarlığıydı. Basınlarına yansıdı, bedellerini yükselttikçe ellerini ovuşturdular, şimdi mi uyanıyorlar? Hayır bunu çok iyi biliyorlar ve biraz daha avantaj kazanmak istiyorlar hepsi o kadar...

ABD haydutunun başını çektiği bu işgal ve emperyalist saldırı hazırlığı haksızdır, emperyalist amaçlıdır. İşgalci güçler kimyasal silahlar dahil (kimyasal ve atom silahlarını kullanabileceğini ABD kendisi açıkladı) her türlü silahları kullanacaklardır. Bu demektir ki sadece bugün bölgeyi mezbahaya çevirmekle kalmayacaklar, önümüzdeki on yıllar boyu sakat ve hastalıklarla bölge halkı acısını, yıkımını çekecektir... **Bu emperyalist saldırganlığa "Irak muhalefeti" denilen kesimler de tavır almalı, emperyalizmin oyuncuğu olmaktan çıkmalıdır. En baştan da Irak Kürtleri**

emperyalizme tavır almadan ulusal, bağımsız ve ilerici olunamayacağını unutmamak durumundadır. İşgalci güçlere karşı direnmek isteyen herkesle birlikte hareket etmeli, en geniş bir birleşik cephe içinde karşı koymalıdır. İşgalden sonrada kendi kaderini tayin hakkını kullanmalıdır...

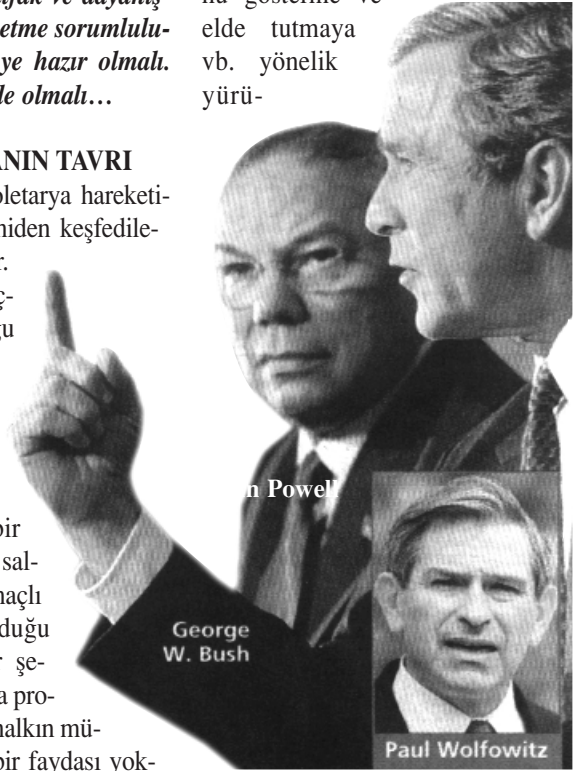
Egemenler ülkemizi bu haksız emperyalist saldırganlığa sokuyor. Üstelik işgalci bir pozisyonla giriyor. **Komünistler, devrimciler, bütün halkımız bu emperyalist saldırganlığa karşı çıkmakla kalmamalı, etkin bir şekilde mücadele etmeli. Askere ve cepheye gitmemeli. Yürütülecek bir savaş varsa o da 'kendi' egemenlerini yıkma savaşındır. Egemenlerin yıkılması için yararlanılmalıdır. Çeşitli milliyetlerden Irak'taki halkın yanısıra KADEK'e, dolayısıyla Türkiye'deki Kürtlere de saldıracaklardır. Birlikte geniş bir ittifak ve dayanışma halinde hareket etme sorumluluğuyla hareket etmeye hazır olmalı. Bu yönlü çaba içinde olmalı...**

PROLETARYANIN TAVRI

Sınıf bilinçli proletarya hareketinin tavrı açıktır; yeniden keşfedilecek bir şey değildir. Ve emperyalist amaçlı bir saldırı olduğu için, haksız ve meşru olmadığı için karşıyız. Dünya proletaryası ve emekçi halkın bu saldırganlıkta hiçbir çıkarı yoktur. Ve bu saldırı, emperyalist amaçlı bir saldırganlık olduğu için tereddütsüz bir şekilde karşıyız. Dünya proletaryası ve emekçi halkın mücadelesine en ufak bir faydası yoktur ve olmayacaktır da. Tersine her yönüyle zararlıdır.

Yapılmak istenen bu saldırı ve işgal S. Hüseyin gerici diktatörlüğünden bağımsız olarak emperyalist haydut başı önderliğinde, muhtemelen diğer emperyalistleri de, uşaklarını da yanına alarak ezilen bir ülkeye karşı

bir savaştır. Ezilen bir ülkeyi işgale yönelik, tam teslimiyete yönelik, mümkünse sömürgeleştirmeye, kölece anlaşmaların ve ağır savaş borçlarının altına konulmaya yönelik bir saldırı ve işgal olacaktır. Nitekim ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman, ABD Senato Dış İlişkiler Komitesi'nde yaptığı konuşmada "ABD'nin, Irak'ta Devlet Başkanı Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesini amaçlayan hareketinin ardından yönetimin yerel hükümete devrinden önce 2 yıllık bir Amerikan askeri idaresini planladığını" (Bianet 17 Şubat 2003) söylüyor. Bu ve benzeri açıklamalar, bu saldırının özel olarak ABD'nin hem Irak ve bölgede daha da güçlenip kök salmasına, içinde bulunduğu krize daha fazla kaynak bulmaya, hem de rakip emperyalist güçlerin hızla güçlenmesinin önüne geçmeye, onlara karşı güç üstünlüğünü gösterme ve elde tutmaya vb. yönelik yürü-

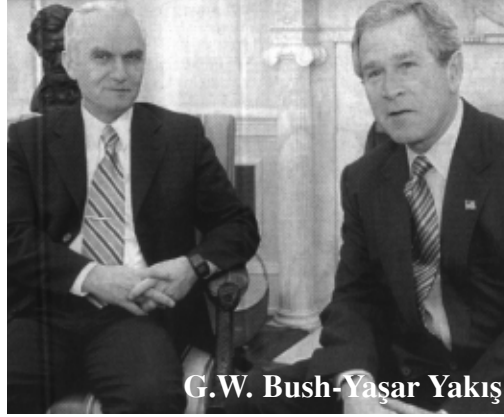
tülecek bir saldırı ve işgal olduğunu çok et ortaya koyuyor. Yine özel olarak bu saldırı ve işgalde hiçbir suç-günahı olmayan Irak halkı vahşice boğazlanacaktır. Dünyanın en geliştirilmiş, en son ve en etkili, en tahripkar silahları, bombaları, füzeleri, kimyasal biyolojik silahları buraların

halkı üzerinde denenecektir. Sadece bugün can ve mal kaybı, hastalıklar ve psikolojik sorunlar yaşamakla kalmayacak, onlarca yıl acısını bütün canlılığıyla yaşayacakları bir vahşete uğrayacaklardır. Komşu ülkelerin halkları da hem can ve mal kaybına uğrayacaklar, radyasyonlu kimyasal biyolojik silahların etkisi altında kalacaklar, hem de binlerce tonluk bombalar uçakların yönelmeleri, sesleri yanı başında insanların katledildiğini izlemeleri, düşünceleri, hissetmeleri, psikolojilerini etkileyecektir. İnsanların yanı sıra diğer canlıların, doğanın tahribi ile vb. bile rahatsız edecektir. Halkların bugün ve gelecekte güvensizliklerinin gelişmesini getirecektir. Savaşa sürülen ülkelerin askere alınmış halkın çocuklarının her an ölmeleri veya ölüm haberlerini beklemeleri dünya halklarına acılar getirecek ve rahatsız edecektir vb.

Bütün bu etmenlere bakılırsa neresinden bakılırsa bakılınsın bu eli kulağında gelen saldırı emperyalist amaçlı, emperyalistlerin haksız bir savaşıdır. Bundan dolayı, dünya proletaryası ve emekçi halkları tereddütsüz karşı gelmeli. Önlemeye çalışmalıdır. Önlemek için sözlü, yazılı propaganda-ajitasyonu, her geçen gün daha geniş kitlelere giderek daha geniş kitleleri aydınlığa kavuşturarak, siyasal gerçekleri açıklamaya ve kavratmaya çalışarak tepkisini, öfkesini somut pratiğe dökerek her türlü eylem biçimleriyle protesto etmelidir.

Nitekim dünyanın birçok bölgesinde ABD saldırganlığı, Irak'a saldırı hazırlığı protesto ediliyor. ABD'de de zaman zaman binlerce, onbinlerce Amerikan halkı hükümetlerinin emperyalist saldırı çılgınlıklarını protesto ediyor. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yüzbinler sokağa dökülüyor, protesto ediyor. Geçtiğimiz aylarda İngiltere'de 600 bin, İtalya'da 700 bin işçi ve emekçi ABD'nin Irak'a saldırı hazırlığını protesto etti. Yunanistan, İran, Rusya vb. bir dizi ülkede protesto ettiler. Aralık'ta Türkiye'de onbinlerce işçi emekçi, aydın aynı tepkiyi

gösterdi. Yine 26 Ocak'ta binlerce insan bu Beyazıt'ta bu saldırganlığı protesto etti. 15 Şubat'ta dünyanın pek çok yerinde milyonlarca insanın katıldığı sayısız protesto oldu. Bu emperyalistler ve uşakları üzerinde belli bir baskı yapmıyor değil. ABD,

Dünya proletaryası ve emekçi halkın bu saldırganlıkta hiçbir çıkarı yoktur. Ve bu saldırı, emperyalist amaçlı bir saldırganlık olduğu için tereddütsüz bir şekilde karşıyız. Dünya proletaryası ve emekçi halkın mücadelesine en ufak bir faydası yoktur ve olmaya-caktır da. Tersine her yönüyle zararınadır.

bu tepkilerden oldukça rahatsız.

15 Şubat'ta İngiltere'de 1 milyon kişinin protesto gösterisi, İngiliz hükümetine ve Başbakan Tony Blair'e "Savaş karşıtı hareketi dikkate alıyorum" dedirterek rahatsızlığımı dile getirtti.

Gerçek Komünist hareketlerin zayıflığı nispeten teselli ediyor onları. Ama bu baskı önemlidir. Herşey onların istediği gibi gitmiyor ve gidemez de. Nepal ve Filipinler gibi küçük ülkelerde güçlü sayılan komünist hareketi saymazsak diğer ülkelerin kiminde yok, kiminde komünist hareket zayıf da olsa dünya işçi sınıfı ve emekçi halkın tepkisi bazı planları bozabiliyor ve bir ölçüde geriletiyor.

Emperyalistler bu gerçeği hesaplamak durumundalar. Emperyalistler her zaman istedikleri tarzda rahat hareket edemeyeceklerdir. Yani "ABD her şeyi belirliyor, istediği her şeyi istediği zaman yapıyor" ve "yapar" dolayısıyla "yapılacak birşey yok" anlamına gelen ve "ne yapılsa da boşuna" vb. gibi **peşinen bir teslimiyeti ifade eden umutsuz ve yıkıma uğramış aydın yaklaşımlarına karşı kararlılıkla mücadele edilmelidir.**

Dünya halkları ve uluslararası proletarya Irak'a karşı saldırının önüne geçmek ve buna rağmen önlemeyi başaramazsa da sürece saldırıya karşı tepkisini göstermeye devam etmeli. Uluslararası alanda gösterilen tepkiler de birlikte hareket edildiği gibi özel olarak ülkemiz de saldırıya sokulmak istendiği için saldırıya karşı en geniş çevreleri (kararsız, sallantılı, yalpalayan, geçici ve göreceli güçler de olsa) kazanmaya, bir araya getirmeye çalışmayla, birlikte daha güçlü kitlesel tepki göstermeye önem vermeliyiz.

Elbette kendi güçlerimizle yapılacak şeyler de var. Dışımızdaki devrimcilerle yapılacak şeyler de var. Bununla birlikte mesleki ve mesleki olmayan kitle örgütleriyle birlikte reformist partiler, hatta bazı burjuva partilerin tabanı, gençlik, kadın kolları, alt yönetici örgütlerinin yanı sıra merkezi gelip katılacaksa onların da katılımına karşı olmadan güçlü tepkiler örgütlenme olanaklarına kafa yormalı ve buna açık olmalıyız.

Hiçbir devlet, halkta saldıracağı ülkeye karşı milliyetçi-şovenist düşünce ve duygularını, nefret duygularını yaratmadan, körüklemeden saldırıyı başlatmaz ya da uzun süreli savaşı sürdüremez veya girdiği savaşa kolay başarılı olamaz. Nihayet savaş insan gücüyle, halk desteğiyle yürütülebilir. Dolayısıyla Türk egemenleri de Saddam nezdinde Irak halkına, Irak Kürt liderleri nezdinde Irak Kürtlerine karşı, milliyetçi, ırkçı-şoven, gerici propagandaları arttıracaklar demektir. Nefret duygularını geliştireceklerdir.

tirmek için her vesileyle her yola başvuracaklar demektir. Sınıf bilinçli devrimciler bu konuda uyanık olmalı, egemenlerin amacını ortaya çıkarıp kitleleri aydınlığa kavuşturmalıyız. Kitleleri zamanında ısrarla uyarmalıyız. Bunu yapmayanlar meydanı Türk milliyetçiliğine (bu, Türkiye'deki Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki ulusal baskı ve milliyetçirakçı propagandalar karşısında da geçerlidir) gerici propagandalara bırakıyor veya o propagandaların parçası oluyor demektir. Devletin içte dışta çeşitli milliyetlere yönelik, komşu ülkelere yönelik baskı ve gerici, şovenist, faşist propagandalarına tavır almadan demokratik bile olunamaz. Bir demokrat olmanın görevi bile yerine getirilemez. Bu yapılmadan emperyalizme karşı olmak, emperyalist amaçlı saldırıya karşı olmak emperyalist ulusal baskıya karşı olmak, işgal ve ilhaklara karşı olmak, ezilen halkların işgal ve ulusal baskılara karşı direnmelerini, mücadelelerini destekleme görevi lafta kalır, boş söz olarak kalır. Bir yönüyle proletarya enternasyonalizmi ve ezilen halklarla dayanışmak lafta kalır.

Saddam gerici diktatörlüğünü de teşhir etmeliyiz. **Irak halkının kendi egemen sınıflarını yıkmadan emperyalist baskılardan kurtulmaksızın, demokratik halk devrimi ve sosyalizme yönelmeden gerçek kurtuluşa ulaşamayacağını da vurgulamalıyız.** Ama Saddam'ın niteliğini böylesi koşullarda önplana çıkaramayız. Saddam gerici faşist dikta-

törlüğünü yıkmak Irak halkının sorunudur. Emperyalistler ve uşaklarının Saddam'ın başında bulunduğu Irak yönetimi şöyle kanlı diktatördür, böyle kanlı diktatördür, "Irak halkını ondan kurtaracağız" vb. demagojilerini yaptığı, böyle bir maskeyle amaçlarını gizledikleri bir dönemde **teşhirlerde Saddam ve iktidarını öne çıkarmak başka bir cephede emperyalistler ve uşakların propagandasına tersten eşlik etmek gibi olur.** Düşman politikalarının etkinlik sağlama-sına hizmet eder. Saddam yönetimi diktatördür, doğru. Yıkılmalıdır, doğru. Ama bu, Irak halkının bir sorunudur. ABD emperyalistleri ve uşaklarının "Saddam diktatörlüğünü yıkıp, Irak halkını kurtaracağı" vb. söylemeye hiç hakları yok. Kendi yaptıklarını, amaçlarını alçakça demagojik yöntemlerle gizliyorlar. ABD'nin yanında Saddam'ın diktatörlüğü ve yaptıkları devde kulaktır. Saddam bulunduğu ülkeye kan ağılatıyor ama ABD ve diğer emperyalistler dünyanın bütün yerlerinde (emperyalizm öncesini bir yana bırakalım) emperyalizm çağına girmelerinden bu yana 100 yıldır kan ağılatıyorlar. 1. ve 2. Paylaşım savaşının yanı sıra, sonrası yüzlerce bölgesel savaşlar, işgaller vb. de on milyonlarca insan katletmişlerdir. Sömürge, yarı-sömürge zulmü altıda halklar hala inliyor. Türk, İsrail Saddam ve benzeri gibi bütün yarı-sömürge ve sömürge diktatörlüklerini yetiştiren, kanlı diktatörlüğü uygulatan başta ABD olmak üzere emperyalistlerdir. Zalimliklerinden dolayı ilkin yıkılması gereken başta ABD olmak üzere emperyalizmdir. Onların yerli uşaklarının diktatörlükleridir.

On yıl öncesine kadar Saddam'dan iyisi yoktu. Bugün Saddam önderliğindeki Irak yönetimi (diğer emperyalistlere bağlılığı var da yapmıyor) koşulsuz her yönüyle kendini ABD emperyalizmine teslim etse Saddam'dan iyisi olmayacak. Dolayısıyla **onlar Saddam'a karşı değil, ABD'ye tam teslim olmayan bir Saddam'a karşı...**

Emperyalist bir müdahale olma-

dan Irak halkı eninde sonunda Irak diktatörlüğünü yıkacaktır. Bu kaçınılmazdır. Saddam bu haliyle olsa da ABD'ye tam teslim olsa da veya ABD Irak'ı işgal edip Saddam'ın egemenliğini yıkmada başarılı olup yerine başka bir lider önderliğinde diktatörlük kursa da Irak işçi sınıfı ve emekçi halkı bir gün mutlaka onları da yıkacaktır. Irak proletaryası ve emekçi halkın görevi budur. Bugün gerçek bir komünist önderlikten yoksun olsa da gelecekte bunu yaratarak iktidara yönelecektir. Demokratik halk devrimini yapıp sosyalizme yönelecektir. Bu kaçınılmazdır. Irak proletaryası ve emekçi halkın bugün de gelecekte de görevi gerçek bir komünist önderlikle iktidarı ele geçirmektir. Bugün komünist önderlikten yoksun da olsa gerici iktidarını yıkıp halk devrimini gerçekleştirme görevi var. Ancak ülkeleri işgale uğrayınca bağımsızlığını kaybetmeden yabancı işgalci güçlere karşı savaşmaları öne çıkan ana görevleri olacaktır. İşgal sürdüğü müddetçe kendi egemenlerine silahlarına çevirmeleri tali bir görev olacaktır. Çok zayıf da olsa Irak'ta devrimci güçler de vardır ve muhtemelen böyle yaklaşacaklardır, böyle yapacaklardır ve yapmalıdırlar.

Saddam ve Irak yönetiminin o ülkenin egemen sınıfları ve gerici faşist bir diktatör olduğunu Irak halkı tarafından yıkılması gerektiğini bir an olsun elbette unutamayız. Ancak mevcut Irak yönetimi ülkesinin olası işgal edilmesine karşı geldiği ve işgal edilmeye karşı direndiği, işgal güçlere karşı savaştığı müddetçe haklı, meşru ve ileri bir tavır içinde olur, bu yönü desteklenir (Kurtuluş savaşı yıllarında Kemalistlerin durumu, Japonya'nın işgali döneminde Çan-Kay Şek'in desteklenmesi durumu gibi) Bütün emperyalistlere (işgal ve işgalden kurtulma sonrası da) tavır alınsa veya tavır aldığı müddetçe bu yönü desteklenir, tersine emperyalistlere diremediği, uzlaştığı veya teslim olduğu ölçüde de karşı gelinir ve teşhir edilir.

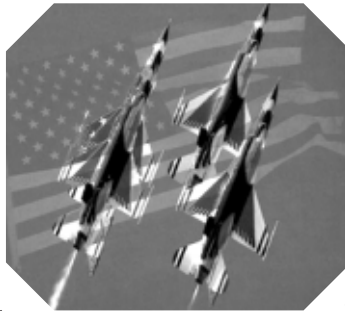
Bugün sorun özgülünde ABD emperyalizmi ve emperyalist işgal it-

tifak cephesinin teşhir esas görevdir. Türk egemen sınıflarının savaş kışkırtıcılığı, saldırı hazırlığı, saldırıya katılma isteği teşhir edilmeli. Bu saldırganlığın sınıf niteliğinin emperyalist-burjuva olduğu, emperyalistler ve uşakları tarafından yürütüldüğü, özü ve amacı ABD başta olmak üzere emperyalist çıkarlar ve emperyalist yayımları olduğu, emperyalistler ve uşaklarının ezilen bir ülkeye karşı işgal, ilhak veya ağır köleleştirici koşullara ve ağır savaş tazminatları altına koyarak, bölgede daha da güçlenmek, kök salmak ve bölge ülkelerine yönelik daha fazla kışkırtıcılık ve düşmanlık geliştirme, peşinde başka adımlar atmak için büyük askeri güçler bulundurma bahanesi yapıldığı vb. vurgulanmalı. Teşhirda ağırılık yön bu olmalı.

Türk egemen sınıfların ABD askeri gibi bu haksız saldırıya girmek istemesiyle suç ortaklığı yaptığı, Irak halkı ve özelda Irak Kürtleri ve Türkiye Kürt ulusuna karşı düşmanlık yaptığı, efendisinin çıkarları ve yağlı bir kemik için ülke halkımız ABD askeri gibi saldırıya sürüklenmek istendiği, savaşın ne demek olduğu, nelere yol açacağı, nelere beklediği ve beklenmesi gerektiği, savaşın yıkımı, mali külfetini, 40 doları aşacak petrolün enflasyona, ağır zamlara, ağır vergilere yol açmakla daha da fazla açlık, yoksulluk, işsizlik vb. getireceği, sadece savaş sırasında değil, savaş sonrası da halkın sırtında çıkarılacağı, halkların birbirine güvensizliği veya düşmanlığının geliştirileceği Irak halkı ile ne alıp vereceğimiz olabilir vb. gibi yönler propagandada ön plana alınmalıdır.

Teşhir siyasal gerçekleri açıklama, bilinç götürme bu yönlü P/A ile daha geniş kitlelere, daha geniş çevrelere, daha yeni alan ve çevrelere gitme vesilesi olmalı. Yeni kuvvetler, yeni olanaklar bulma aracı olmalı, bir bağ kurma ve örgütlenme aracı olmalı.

Her alanda bulunulan, çalışılan her çerçevede bu yönlü propaganda, ajitasyon ve eylemla tepkiler gösterilmelidir. Legal kurumlar dışında bu yönlü çalışmak için bir siyasal akımla bağımızın olduğunu ortaya koymak veya ortaya çıkmasını sağlamak gerekmiyor. Bundan kaçınmak gerekir. Bizlerin bir yerlerle organik bağlantımızın olup olmadığı ancak organik bağımızın olduğu yerle aramızdaki bir sorundur. Onun dışında kimse çıkarmaması gerekir. Yani örgütlü güçlerin dışındaki çevrelerin örgütlü olduğunu, örgütlerle bağını bilmemesi ve kolay çıkarmaması gerekir. Başta ABD olmak üzere emperyalizmin teşhiri olsun, Irak'a yönelik saldırının teşhiri olsun başka teşhirler ve siyasal

propagandalar olsun P/A yapınca elbette düşüncelerimiz bilinecek önemli olan herhangi bir akımla ve kimlerle organik bağın olup olmadığının bilinmemesi ve kolay çıkarılamamasıdır. Proleter devrimciler buna dikkat etmeli.

Bulduğumuz fabrikada, atölyede, iş yerinde, mahallede, köyde, evlerde, kahvelerde, okullarda, meslek örgütlerinde vb. hayatın her alanında bulunduğumuz çevrede açık açık ABD'yi ve onu destekleyen Türk egemenlerinin Irak'a yönelik saldırı hazırlıklarını, pazarlıklarını, nelerin karşılığında halkın savaşa sürülmek istendiğini ve savaşa girme durumun-

da nelere yol açacağını vb. teşhir etmeliyiz. Tepki verilmezse savaşın önlenemeyeceği, savaşa sokulacağımız, bu nedenle sesimizi açık açık yükseltmemiz gerektiği herkesin bulunduğu yerlerde çevresindekilerle daha büyük kitle gösterilerine katılarak tepki göstermek gerektiği yönlü propaganda yapmalı ve örgütlemeli. Askerlere yönelik kısa bildirimler çıkarılıp, ulaşılabilecek yerlere bırakılabilir, atılabilir vb.

Merkezi bildirimler, açıklamalar, çeşitli çevrelerin ortak açıklamaları, yeni gelişmelere ilişkin hemen yerel bildirimler çıkarıp dağıtmalar, pullamalar, yerine göre yazılmalar, pankartlar, dövizler, yerine göre imzalı protesto listeleri, çeşitli sendika ve diğer meslek örgütlerine veya parti teşkilatlarına gidip sohbetler, bildirimler, açıklamalar bırakmalar, sohbet toplantıları, tartışma, panel, okul, mahalle, işyeri vb. küçük gruplar da olsa bir araya gelip "Amerika askeri olmayacağız. Irak'a saldırıya hayır, Irak ve Ortadoğu'dan elinizi çekin" vb. mahiyette slogan atmalar, akşamları semtlerde ateş yakılıp gençler toplanıp birkaç dakika da olsa protesto yapabilir. Küçük sayılarla başlasa da örgütlen-

diği oranda ve eylemler içinde büyük sayılarla yapılan eylemlere ulaşılır. Telefonlarla, İnter-net'le protestolar yapılabilir. Yerel radyo programlarına katılım veya telefonlarla onları zora sokan çığlıklara düşmeden düşünceler belirtilebilir vs. Yığımlarla yol yöntem... Tepki örgütlemek ve tepki göstermek için hiç gidilmemiş çevrelere bu vesileyle, bir sıfatla gidilebilir. Mesleki ve mesleki olmayan kitle örgütleri bir eylem düzenleyecekleri zaman öğrenilir öğrenilmez her devrimci çevresinde ona katılımı örgütlemeli. Her haber verdiğimiz insanların da başka insanlar getirmesi örgütlenebilir. Görev ve sorumluluk altına konulabilir. Kuşkusuz bu yönlü çalışma sadece saldırıyı önlemeye yönelik değildir, politik propaganda ve politik faaliyetlerimizin bir parçası, sonrası da sürdürülecek faaliyete hizmettir.

Ayrıca, sadece emperyalistlerin ve uşaklarının başlatmak istediği saldırıyı önleme sürecinde değil, önleyeme durumunda da savaş koşullarından iktidar mücadelesini yükseltmek için yararlanma vesilesi olmalıdır.

Egemen sınıfların TV ve gazeteleri saldırı çığırkanlığı yapmalarına rağmen halkımızın ezici bölümü bu saldırıya karşı. Egemen sınıfları tereddüte sokan, ABD'nin "askerim olarak düş önüme, savaşa gireceksin" demesiyle hemen koşmaması ve biraz ayak diretmesi de halkın bu savaşa karşı olmasının baskısının önemli payı olduğu görülmeli. Esası devrimci, demokrat bir bilince sahipliğinden gelmese de, bu noktada zayıf da olsa bir bilinçtir. Bu önemlidir ve küçümsememmelidir. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Akademik Medya ve Kamuoyu Araştırmaları Grubu (AKAMEDYA) tarafından Kasım 2002'de yapılan bir araştırmaya göre halkımızın %77'si Türkiye'nin savaşa girmesine karşıdır. Ve "ABD'nin kendi çıkarları için savaştığı" başkaları da sürmek istediğini söylüyor. Halkın %77,4'ü "ABD ile Irak arasındaki gerginlikte Türkiye'nin konumu tarafsız kalmalı, üslerini açmamalı" diyor. Halkın bu %77,4'ünün üslerini bile açmamalı vurgusu halkımızın düşünce, duygu ve eğilimini göstermesi bakımından önemlidir. (Bir başka araştırma sonucuna göre ise İstanbul'da halkın %96'sı savaşa karşıdır". Ancak %11'i ABD ve uşaklarının etkisinde kalarak "Irak'ın terörizmi desteklemesi" ve %5,7'sine göre de Irak'ın BM kararlarına uymaması"⁸ nedeniyle "ABD Irak'a saldırıyor" diyor. Bu oldukça düşük rakam bile "ABD saldırısını destekliyorum, savaşa girilmeli" demiyor; belirtilen nedenlerle "ABD saldırıyor" diyor.

Bütün bunlar neyi gösteriyor: Halkımızın bu kadar ezici kesiminin karşı geldiği bir sorun üzerinde onlara görevlerimizden biri olan saldırıya karşı propaganda ile gittiğimiz oranda onların yanında yer bulacağımızı, yer bulmaya hazır bir zeminin bulunuşu ve onlar üzerinde etkili olacağı-mız ortak bir alanın bulunuyor oluşu-

nu bir başka vesile olarak değerlendirmemiz gerektiğini gösteriyor. Halkın bu kadar geniş kesiminin karşı olmasına rağmen saldırıya sokma ve bu yönlü ABD'ye verilen her ödünde atılacak her adımın halkın öfkesine neden olacağıdır. Ve bu öfkeyi bilince dönüştürme, bilinçli yön verme, tepkilerini ortak noktaya kanalize etme, kitlesel tepkiler örgütlemek için güçlü zeminin bulunduğunu gösteriyor. Gerisi kafa açıklığıyla, ABD'nin Irak'a yönelik saldırısı ve Türk devletin verdiği her ödün, her taahhüt ve her saldırgan açıklamasını merkezi açıklamalar beklemeden derhal sözlü ve çıkarılacak yerel bildirimlerle zamanında kitlelere gidip teşhir ederek öfkelerini kabartma ve tepkilerini örgütlemeye de çaba ve enerjimizi onlarca kat arttırmaya bağlıdır... Düşünce ve belirlemelerimiz lafta kalmamalı. Büyük bir azim ve kararlılıkla, büyük bir enerji ve atılganlıkla, akıl ve örgütü yetenekle hayata uygulanmasını bilmeliyiz.

Notlar:

¹ Yeri gelmişken belirtelim; bir devlet veya hükümetin izlediği politika, o ülkedeki hükümet başında bulunan başbakanı veya devlet başkanı, cumhurbaşkanı üzerinde ve onların ifadesiyle dile gelir, yansır. Onların adıyla anılır. Egemen sınıflar da bilinçli olarak bir ülke ve hükümetinin izlediği politikayı başında bulunan başbakan, cumhurbaşkanı veya başkanının "iyi"liği veya "kötü"lüğü, az saldırganlığı veya çok saldırganlığı, o başbakan veya başkanın iyi veya kötü biri olmasından kaynaklandığı, onun niyeti veya kişilik özelliğinin bir sorunu olduğunu zihinlere yerleştirmeye çalışırlar. Sürekli bu yönlü yaygın ifadeler sınıf uyanıklığı olmayan insanları genel olarak etkiler, aynı ifadelerle aynı jargonlarla hareket edilir veya eşlik ederler. Bu, son derece yanlıştır. Devletler ve hükümetleri sınıflardan kopuk değildirlir, sınıflar üstü değildirlir ve olamaz da. Tamamen sınıf niteliklidirler. Bir sınıfa hizmet ederler. Hangi sınıf egemense onu temsil ederler. Devlet ve hükü-

met başkanları da o sınıfın (egemen sınıfın) politikasından bağımsız hareket edemez. Tamamen egemen sınıfın politikası doğrultusunda hareket eder.

Örneğin A. Hitler (Mussolini, Franco, K. Atatürk, K. Evren, S. Hüseyin, G. Bush gibileri için de geçerli) Alman faşizminin temsilcisidir. Hep Hitler lanetlenir. Alman devleti bile lanetliyor, lanetlemek zorunda kalıyor. (Ama Hitler'e o politikayı izleten tekeller yine aynı tekeller. Almanya'yı elde tutan, yükseltilen, onur kaynağı gösterilen tekeller, bir dönem kendi politikasını uygulattıkları Hitler'i lanetliler içinde sahiplenemeyen de aynı tekeller) Oysa Hitler'i Hitler yapan, onu destekleyen Alman tekeldi sermaye sınıfının öne çıkarlarıdır. Yani Alman tekeldi sermayenin en gerici, en şoven, en saldırgan kanadıdır. Hitler onların politikasının lideriydi. Onların istemleri dışında bir şey yapmadı. Dolayısıyla "Kahrolsun Hitler", "Kahrolsun Faşizm" doğru ama bu sloganın atıldığı yerde esas olarak "Kahrolsun Emperyalizm", "Kahrolsun Alman Emperyalizmi ve temsilcisi Hitler" olmalı. Hitler'in faşistliği, Onun dayandığı sınıftan geliyor. Faşizm, egemen sınıfların en gerici, en şoven, en saldırgan kesiminin kanlı diktatörlüğüdür. Aynı şekilde "Kahrolsun Bush" denilebilir ama esas olarak "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi ve başkanı Bush", "Kahrolsun ABD Emperyalist saldırganlığı", "Kahrolsun Bush", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi ve Kahrolsun ABD yöneticileri" vb. gibi olmalı. Her zaman, her yerde emperyalistlerin sözcülerinden çok onların temsil ettiği sınıfın niteliği ve devleti teşhir edilmesi, propaganda ve ajitasyonlarımızda olduğu gibi sloganlarımızda da bu yönleri vurgulamayı hiçbir zaman unutmamak gerekir.

² Ö. Politika 12 Kasım 2002

³ Evrensel 25 Kasım 2002

⁴ Ö. Politika 3 Aralık 2002

⁵ Hürriyet 4 Aralık 2002

⁶ Hürriyet 5 Aralık 2002

⁷ Hürriyet 5 Aralık 2002

⁸ Özgür Politika 5 Aralık 2002

PKK -KADEK, ABD 'görüşmeleri' ve devrimci yaklaşım

Emperyalistler ve uşaklarına umut bağlama kurtuluş değil, boyunduruğuna girmeyi getirir. Özgülde ABD ve diğer emperyalistlerin Irak ve Irak Kürdistanı'nın işgalini getirir. Halkı savaş mezbahasından geçirmeyi getirir. ABD, sadık uşağı Türkiye'yi hele de böyle bir aşamada karşısına almayacağına göre, her halükarda Irak ve Irak Kürdistanı'nı işgal edileceğine göre Türk egemen sınıfları da yanında olacağına göre, Türk egemenleri orda Kürtleri baskı altına alacaktır ve özel olarak KADEK'e saldıracaktır. Irak ve Kürt halkı katledilecektir. KADEK buna göre hesaplarını yapmalıdır.

Bu aralar burjuva basınında, PKK-KADEK ile ABD arasında görüşmeler olduğu yazılıyor. PKK Başkanlık Konseyi'nin 21 Ocak 2002 tarihli Mustafa Karasu imzalı 2 sayfalık mektubu Milliyet gazetesinde belge olarak veriliyor. ABD'nin 6 kez PKK ile görüştüğü, en son görüşmesinin 3 Kasım genel seçimlerinden 5-6 gün sonra gerçekleştiğini arabulucu denilen **Davut Bağıştani** telefonla katıldığı D. Perinçek'in Ulusal Kanal televizyonundaki canlı yayında belirtiyor. Milliyet gazetesinde yazan **Can Dünder** birkaç defa köşesinde bu konuyu işledi. 23 Ocak 2003 tarihli Milliyet'te ise kapak ve iç sayfada bir görüşmede 'toplantı halinde' çekildiği ve içlerinde birinin 'ABD adına katıldığı' iddia edilen bir fotoğraf yayımlandı C. Dünder'in bir sayfalık haberi içinde.

KADEK'in konuya ilişkin açıklaması ise 23 Ocak 2003 tarihli Ö. Politika'da yayımlandı. KADEK Başkanlık Konseyi yaptığı açıklamada görüşme ve ilişkiyi açık ve net red etmiyor. Buna yanıt vermiyor. Haberde Amerika'nın Irak'a saldırı hazırlığında olduğu bir aşamada, Türk devleti ve basının spekülatif haberlere dayalı

provokasyon girişimlerinde bulunduğunu söylüyor. Amerika'nın KADEK'e yönelik politikasının karşıt ve dışlayıcı olduğunu söylüyor. Haberde kaynak olarak gösterilen D. Bağıştani'nin 'karanlık bir kişi' olduğu söyleniyor. (Anlaşılan geçen yıl M. Karasu imzalı mektubun ve 'görüşme fotoğrafı' denilen fotoğrafın onun tarafından verildiği düşünüldüğünden ve telefonla katıldığı canlı programda konuştuğundan hareketle tepki duyuluyor.) Tabi D. Bağıştani'nin 'karanlık bir kişilik' olup olmadığını KADEK kadar bilemeyiz. Osman Öcalan'la birlikte üç kişi olarak bir masada çekilmiş fotoğraf ve iddia edilen Amerikalı'nın da bulunduğu diğerleri KADEK Başkanlık Konseyi üyesi olan toplamı 6 kişi gözükken fotoğrafta bu 'karanlık kişilik' denilen kişi bu kadar karanlık bir kişilik ise böyle bir birliktelikte ne arıyor diye düşünmemek elde değil.

PKK-KADEK'in ABD ile *ilişki arayışları* yeni bir şey değildir. Karasu imzalı mektup da yeni bir şey değil, geçen yıl basına yansımıştı. Rusya ve Avrupa'nın bir çok emperyalistleriyle de ilişki arayışları uzun yıllardır vardır. 'Avrupa

çözsün', 'devreye girsin' vb. söylemleri, görüşmeleri 1990'lı yıllardan beri var. Bu konu Öcalan'ın İmralı süreciyle birlikte daha çok dillendirildi ve havale edildi. PKK ve KADEK kongreleri de bunu onaylamıştır. Özgür Halk dergisinde birçok yazılarda bu yayınlandı. 7, 8, 9 maddelik talepler, açıklamalar verildi. Karşılıklı istemlerde bulunarak bugünkü noktaya geldiler.

Ancak bugün bu sorunun burjuva basında işlenmesinin ABD'nin Irak'a saldırıyla ilintisi vardır. Taraflar ve içinde olanlar kadar bütün boyut ve hesapları tam bilemeyiz. Ama birçok faktörler olabilir. Ancak bunlar içinde şunlar akla gelebilir:

1. Türk egemenlerinin kendini ABD'ye teslim etmesine, bütün dediklerine boyun eğmesine ve ABD'ye tabi olarak veya ABD ile birlikte Irak'a saldırmasına karşı olanlar, ABD, PKK-KADEK ile de görüşüyor, güvenceler veriyordur. ABD'ye güvenmeyin, ABD'nin Ankara'dan isteklerini kabul etmeyin, Irak'a saldırısına karşı gelin, birlikte hareket etme-

yin vb. bunun basıncını oluşturmak için en son geçtiğimiz kasımda yapıldığı söylenen geçmiş görüşmeler ve yazışmayı şimdi piyasaya sürerken kamuoyu tepkisi ile basınç oluşturmaya çalışmak için bugün işleniyor, (Can Dündar siyasi eğilimiyle bu hesapla işliyor. Avrupa emperyalistlerinin çoğunun da işine geliyordur.)

2. ABD'ye güvenmeyin, Irak'a saldırı için Türkiye'den isteklerini kabul etmeyin. Bunlar zaten Barzani, Talabani'ye güvenceler veriyor. PKK-KADEK ile de görüşüyor. Irak Kürdistanı'nda Kürt yönetimini devlet olarak tanırlar, PKK-KADEK'i de dahil edebilirler ve fiilen Kürt devleti kurulup tanınacak; bunu görün ve ABD'yi dinlemeyip Türk devleti olarak ayrı bir statüyle kendiniz girin vb. diye kamuoyu oluşturmaya çalışma amaçlı bu konu işlenmiş olabilir. (Bu ikinci şıkta Kemalist ordu gibi düşünen, şovenist İşçi Partisi D. Perinçek bu amaçla gündeme getiriyordur.)

3. ABD, Türk devletine ben Barzani ve Talabani'yi kontrolüm-

de bulunduruyorum, fiili bir yerel hükümet var. İsteklerini kabul edip güdümümde hareket etmezsen PKK-KADEK'le ilişki kuruyorum, onlar da Irak Kürdistanı'ndaki oluşuma dahil ederim ve KADEK'e de saldırmana izin vermem, bunu istemiyorsan taleplerimi kabul et, kamuoyu oluştur vb. bir hesap içinde gündeme getirilebilir.

4. Türk egemenleri, ordusu ABD'ye karşı bir koz yakalamış gibi hem efendisinden daha fazla taviz koparma, hem de Irak Kürdistanı'na birlikte girmek için gerekçe ve kamuoyu yaratma hesabıyla bu ara gündeme getirilmiş olabilir veya yararlanılabilir vb.

Bu öne çıkan ihtimaller içinde bizce Can Dündar'ın işleminde birinci şık ağırlıktadır. Ama C. Dündar'ın önüne olta atanlar diğer şıkların hesabını güdenlerdir. Veya bu amaçları için yararlanıyorlar. ABD veya Türk egemenlerinin yararlanması için özel olarak örgütlemeleri gerekmiyor. Öyle olsaydı daha komplike, daha organize ve etkin yapma olanakla-

Can Dündar'ın köşesinde yayınladığı yazının ardından Milliyet gazetesi ABD-KADEK görüşmesinin kanıtı olarak bu fotoğrafı yayınladı.

rı da var. ABD Ankara büyük elçisi R. Pearson'un NTV'de öfkeli tepki göstermesi kendilerini zora soktuğunu gösteriyor. Kendilerine tepkinin artacağı korkusunu yaşıyor. Ama sonuçta sızdırılan bu bilgilerden çeşitli kesimler farklı hesapları için yararlanacaktır, kullanılabilir. Bu süreçte gündeme getirilmesi, kullanılmaya açık bir durum yaratıyor olması işin tali yönüdür. **Burada esas sorun PKK-KADEK'in ABD ile ilişki arayışının hesap ve amacının ne olduğu, neyin üzerine kurulu olup ne getireceğidir.**

Hiç kimse, ateşkes, 'barış' vb. de olduğu gibi, faşist ve emperyalist devletlerle hiçbir koşulda görüşme olmaz mı? veya 'kendine güveni olan herkesle görüşür' vb gibi demagojiler arkasına sığınmayı ve başkasını avutmaya çalışacağını sanmamalıdır. Elbette bu, ilke olarak red edilmez. "Hiçbir

bir komplo ve karalamada bulunuyor, keyfi veya yanlış bilgilenmeyi kamuoyunda ortaya çıkarmak için bir girişimde bulunmak gerekebilir. İktidarı ele geçirirsin devlet olarak faşist ve emperyalist devletler de dahil bir dizi ülkeyle karşılıklı resmi ilişkilerde bulunmak zorunda kalabilirsin vb. Böylesi durumlarda bile onların niteliği hakkındaki görüşlerini korursun, bir an olsun unutmazsın. Kendi amaç ve hedeflerinden, ilkelelerinden vaz geçmezsin.

Ama böyle bir durum yok. Yukarıda da belirttiğimiz gibi PKK 1990'lı yıllardan itibaren dillendirip, İmralı süreciyle noktasını koyarak Kürt ulusal sorununu Türk egemenlerine ve emperyalist güçlerin 'çözüm'üne havale etmektedir. Bunu savunup, umut bağlamakta, bunun üzerine ilişki yürütme arayışlarına girmektedir. A. Öcalan'ın savunmalarında,

şişleri Bakanı'na gönderilen mektup da bu mahiyettedir. **"ABD'nin Irak'a müdahalesi, bölgede zararlı bir yük haline gelen -Türkiye'deki gibi- rejimlerin açılmasının olanağını yaratacak, bölgede demokratikleşmenin yolu açılacak"** vb. deniliyor. ABD'nin Irak'a saldırısı destekleniyor. Adeta davet ediliyor. ABD'ye **"birçok konuda görüşlerimizin örtüşmesi, ilişkilerimizin gelişmesinde önemli bir zemin teşkil etmektedir"** diyor ve 9 madde sıralanıyor. Bu 9 madde içinde **"her konuda iş birliği yapacak"** durumda taahhütte bulunuluyor. Bu utanç verici bir duruma gelmek değil midir? Dünya halklarının baş düşmanlarından biri olan emperyalist bir güçle **"görüşlerinin örtüşmesi"** utanç verici değil midir? Bunun üzerine ABD ile işbirliği isteniyor. Bugün bunun olup olmaması çok önemli değil, böyle bir anlayış ta-

KADEK Başkanlık Konseyi yaptığı açıklamada yukarıda değindiğimiz gibi ABD ile görüşme ve yazışma yapmadık demiyor. Buna yanıt yok. Böylece aslında kabullenmiş olunuyor.

koşulda ve hiçbir biçimde olmaz" denilemez.

Mücadele yıllarında diğerleriyle de olabileceği gibi, örneğin ABD asker veya vatandaşını rehin almışsın bunun üzerine dolaylı veya direkt görüşebilirsin. ABD bazı insanların rehin almıştır, tutuklamıştır vb. bunların bırakılması için direk veya dolaylı görüşebilirsin. Takas yapabilirsin vb. Dünya halkları nezdinde seni zora sokan

PKK'nin KADEK'in kongrelerinde, birçok yazılarında bu var. *Avrupa çözsün, Amerika çözsün*, biz de istenen, üzerimize düşen her şeyi yaparız mahiyetinde bir dizi açıklama var. Pratiği var. Dünya halklarının düşmanlarından medet umuluyor. Adeta ruhunu bunlara teslim etmeye hazır ve açık olunuyor. ABD ile de geliştirmeye çalıştığı ilişki bunun üzerinedir.

M. Karasu imzasıyla ABD Dı-

şması vahim. Bu vaatlerde bulunurken sorun görülmeyecek, ama eleştiren olunca tepki gösterilecek, işte bu olmaz.

Burjuva basında çıkan haberlerden sonra KADEK Başkanlık Konseyi yaptığı açıklamada yukarıda değindiğimiz gibi ABD ile görüşme ve yazışma yapmadık demiyor. Buna yanıt yok. Böylece aslında kabullenmiş olunuyor. D. Bağüstani'nin bunu ortaya döktü-

ğünü düşündükleri için ve Bağistani telefonla katıldığı programda konuştuğu için tepki gösteriliyor. “Karanlık biri” deniliyor. Güvenirliği olmayan, çok yönlü çalışan “karanlık biri” olduğu ortaya çıkıyor. Ama bu şahsın fotoğraflarıyla, söyledikleriyle KADEK’le böyle bir ilişki içinde olduğu da ortaya çıkıyor. ABD’nin Ankara büyükelçisi R. Pearson ise Bağistani’den bahsetmiyor. Bu yönlü bilginin ‘PKK ajanı’ tarafından verildiğini söylüyor. Yazışma ve fotoğrafların D. Bağistani tarafından mı ‘PKK ajanı’ denilen taraftan mı, başka bir kaynak tarafından mı basına sızdırıldığını biz bilemeyiz. Çok da önemli değil. Sorunun kendisi önemlidir.

KADEK Başkanlık Konseyi açıklamasında “*D. Perinçek’in başında bulunduğu İşçi Partisi kaynakları, ABD’nin KADEK’e 125 milyon dolar yardımda bulunduğu iddiasını ortaya atmıştır. Bu iddia tamamen yalandan ibarettir. Ne böyle bir ittifak ne de sözü edilen yardım gerçeği yansıtmamaktadır*” diyor. D. Perinçek’in sicili bozuktur. Bu konuda yalan söylüyor olabilir. KADEK’in söylediği doğru olabilir. Böylesi bir para verilmemiş olabilir. Ama KADEK ittifak ve para yardımını kesin reddederken, ABD kurumlarıyla yazışma ve görüşmelere ilişkin açık bir şey diyemiyor. Ve tersine yukarıdaki aktarmanın devamı cümlede “*Irak’a müdahale giderek yaklaşmakta, bu durum ilgili tüm güçleri arayışlara itmektedir. Türkiye’nin ABD ile ilişkilerde esas aldığı konu yapılacak müdahalenin ardından Ortadoğu’nun yeni statüsü belirlenirken Kürtlere yer verilmemesidir*” diyerek, biraz da mazeresini itiraf ediyor. “*Kürtlere yer verilmemesidir*” derken kendilerine yer verilmemesinden bahsediyor. ABD, KDP ve YNK ile işbirliği yapıyor, bunu yıllardır biliyoruz. KADEK bunu daha iyi bilir. Ve

1991 Körfez savaşından sonra Irak Kürtlerini ABD güdümüne aldı. Orada fiili bir hükümet var. Ama PKK ve devamı KADEK’e yer verilmiş değil. KADEK beni de gör, beni de dahil et diyor. ‘İlişki’ ve ‘arayışlar’ bunun üzerine. Bir diğer önemli faktör de Irak’a yapılacak bir ABD işgalinde, faşist Türk devleti de, hem Irak Kürdistanı’nın devlet olarak tanınmasını engellemek ve Kürt bölgesindeki petrolden az da verilse pay almak, hem de esas olarak PKK-KADEK gerillalarını imha etmek istiyor. Türk egemen sınıflarının hesabı budur. KADEK de bunu bildiği için, açıklamalarında çıktığı kadarıyla bunu önleme düşüncesiyle ABD ile ilişki arayışlarına çalıştığı ve buna açık olduğu anlaşılıyor. Ama bu yönlü güdülen bir yaklaşım ve beklenti son derece yanlış olacaktır. **Emperyalistler ve uşaklarına umut bağlama kurtuluş değil, boyunduruğuna girmeyi** getirir. Özgülde ABD ve diğer emperyalistlerin Irak ve Irak Kürdistanı’nın işgalini getirir. Halkı savaş mezbahasından geçirmeyi getirir. ABD, sadık uşağı Türkiye’yi hele de böyle bir aşamada karşısına almayacağına göre, her halükarda Irak ve Irak Kürdistanı’nı işgal edileceğine göre Türk egemen sınıfları da yanında olacağına göre, Türk egemenleri orda Kürtleri baskı altına alacaktır ve özel olarak KADEK’e saldıracaktır. Irak ve Kürt halkı katledilecektir. KADEK buna göre hesaplarını yapmalıdır. Emperyalistler ve uşaklarından medet ummaya değil onlara karşı net ve kararlı bir politika izlemeye, bu emperyalist amaçlı savaşa karşı net tavır almaya, teşhir edip önlemeye çalışmaya, önlenemezse işgalci güçlere karşı mücadele etmeye, işgalci güçlere karşı gelecek ve mücadele edecek güçlerle ilişki geliştirmeye, ittifak arayışlarında bulunmaya kafa yormalıdır.

Her halükarda ABD’nin Irak işgalinde savaşın ağır yıkımı ve yükünü esas olarak Irak halkı, Irak Kürtleri, KADEK gerillaları çekecektir. Bunu önlemeye çalışmanın yolu daha etkin siyasal teşhir, ajitasyon ve propagandayla kitleleri aydınlığa kavuşturma, kitlelerin desteğini alıp savaşa karşı örgütlenme, dünya ölçüsündeki tepkilerle dayanışma, ABD, İngiltere, Türkiye ve dahil olacıklardan işgalci güçlere karşı gelen bütün güçlerle ittifak yaparak savaştır. İşgalci güçlere karşı savaştırmaya göre hazırlıklarını yapmaktır. Buna uygun politika ve pratik izlemektir. (Haksız savaşa girecek ülkelerdeki bütün devrimciler savaşı önlemeye çalışmalı, önleyemeyip işgal başlarsa işgalci ülkelerdeki devrimciler kendi egemenlerine karşı mücadele yürütmeli, işgale karşı direnen güçlerle dayanışma halinde olmalıdır.) Yoksa çözüm ABD emperyalizmi gibi dünya halklarının baş düşmanı ile ilişki arayışlarında veya işbirliğinde bulunma arayışlarında aranmamalıdır. *Kürt ulusal sorununu ABD çözün, Avrupa çözün, Türk devleti çözün, İran, Irak ve Suriye’dekini bu devletler çözün* vb. olmamalıdır. İmralı çizgisi ve devamındaki kongreler Kürt ulusal sorununu Avrupa emperyalistlerine, ABD emperyalistlerine Türkiye’deki Kürt sorununu Türk egemen sınıflarına havale ediyor. Ulusal baskıyı uygulayan güçlerin parçası olmak istiyor, onlarla bütünleşmek istiyor vb. Ulusal baskıyı uygulayan bu güçler nasıl ulusal sorunu çözecekmiş? İşte onların ‘çözüm’ü ulusal baskıdır. İlhaktır, işgaldir, asimilasyondur, soykırımdır. Tarihsel olarak dünyaya bakın çağımızda ulusal sorunu düzen içinde çözüm bekleyenlere ne olmuştur ve nasıl egemen ulusların ilhakçı veya emperyalistlerin oyuncağı haline gelmişlerdir. KADEK’liler bunu görmelidir.

“Küçükaydın” saçmalığı

“Baskıcı bürokratik, militarist cihazı parçalamak” demek mevcut devlet iktidarını işçi ve emekçilerin zor gücüyle yıkmak, iktidarı ele geçirmek demektir. Bunu kavrayan, bunda samimi olan, Küçükaydın’ın bulunduğu ve desteklediği zeminde durmaz. O çizginin kendisi düzen içiliği, reformizmi savunuyor. Mevcut devlet iktidarını yıkmayı değil, o bürokratik militarist cihazı parçalamayı değil “parçası olma” yı, “hizmetinde olma” yı vb.ni açık açık savunuyor İmralı çizgisiyle. Bunları görmeyip tavır almadan “militarist cihazı parçalamak”tan bahsetmek boştur.

Özgür Politika yazarlarından **Demir Küçükaydın** 23 Ocak 2003 tarihli köşe yazısında PKK’nin ABD emperyalizmi ile ilişki sürdürmesini savunuyor. **“Genelkurmay, PKK ve ABD”** başlıklı yazısında **“PKK, ABD ile görüştü mü? Bunun önemi yoktur”** diyor. Görüşüyor da hangi temelde, hangi amaçla vb. nasıl önemi olmaz Küçükaydın! Devamla, **“Bizim cevabımız her zaman olduğu gibi metodolojiktir ve sorunu ilkesel (ne ilkesel ama bn.) düzeyde ele alır. PKK ezilen ulusun bir hareketidir.** (Barzani ve Talabani de öyle. Ama sistem içi ve ardından emperyalistlerin güdümüne giren bir hareket bn.) **Elbette bütün ezilenler gibi, ezenler arasında en küçük çatlaklıktan, en küçük olanaktan yararlanmak zorundadır.** (Hangi çatlaktan yararlanılıyormuş, ABD’nin Irak’ta ve ‘bölgede demokratikleşmenin yolunu açacak’ diyor. ‘Birçok konuda görüşlerimiz örtüşüyor, ilişkilerimizin geliştirilmesinde önemli bir zemin’ olduğunu söylüyor. Bunun neresi çatlaktan yararlanma Küçükaydın! bn.) **Elbette ABD ile görüşecektir ve de görüşmelidir. Eğer görüşmüyor-**

larsa kendi amaçları açısından yeterince esnek ve cesurca davranmıyorlar demektir, kendi mücadelelerine zarar veriyorlar demektir. (‘esneklik’ ve ‘cesur adımlar’, ‘cesur çıkışlar’, ‘tarihi adımlar’, ‘büyük kazanılacaktır’ vs. diye diye bu yönlü pohpohlana pohpohlana, tempo tutula tutula bu noktaya getirildi ve daha fazla teslimiyete götürülüyor bn.)

“Sorun görüşmelerde değildir. Bu görüşmelerde savunulanan ne olduğundadır. Eğer görüştü ise ne diyor açıklanan belgelere göre PKK, ABD’ye? Tamamen demokratik karakterde, zaten programında ifade ettiği talepleri. Yani Türkiye, Irak ve bölgede demokratik dönüşümler Kürtlerin üzerindeki ulusal baskıya son verilmesi. Her sosyalistin, her demokratın desteklemesi gereken taleplerdir bunlar. Bunları ABD’ye ilettili diye mi suçlu oluyor? Ayrıca sunulan belge, PKK’nin bu alanda nasıl olgunlaştığının, kendi programını ABD gibi dünyanın en büyük gücü karşısında nasıl kişilikli bir şekilde savunduğunun da örneği ve delili.” diyor. İşte sorun da burada.

Programını emperyalistlerin istemlerine göre, emperyalistler için kabul edilebilir sınıra çekmededir. Egemen ulus burjuvazisi için kabul edilebilir sınıra çekmededir. Onlarla “işbirliği” ve onlarla “bütünleşme”, “parçası olma” vb. denilen onların hizmetine girme istemindedir. En yakında bilinen örnekler, KDP ve YNK’dır. Onlar da bu ateşle yanyorlardı. Buna rağmen kendilerini kabullendirmeleri kolay olmadı. Egemenler hemen kabullenmez, iyice paspas edip burnunu sür-

rası’den ne anlaşıldığını ve kimlere umut bağlanmaya çalışıldığını gösterir. Ulusal baskının ne olduğunu, içte ve dışta hangi güçlerin ulusal baskı uyguladığını ve bu baskıdan kurtulmaktan ne anladığını gösterir. Emperyalizmi demokratik gösterip, ona ilerici payeleri biçmekle ne derece emperyalizmi kavradığını gösterir. Hele de emperyalizmin, özelde ABD emperyalizminin “Kürtler üzerindeki ulusal baskıya son vermesi”ni beklemek ne derin(!) bir kavrayış! Bundan daha iyi

ver”ecek diye göstermesi ve böyle bir anlayış savunması, böyle bir beklentiye girmesi ve KADEK’in böyle bir anlayışla hareket etmesinin “**kişilikli bir**” politika diye savunması nasıl bir kişiliğe sahip olduğunu göstermesi bakımında ibretliktir. Utanç vericidir. ABD emperyalizmi “**bölgede demokratik dönüşümler**” yapacakmış öyle mi? G.W. Bush da öyle söylüyor. İkona olmak için illaki bir şekilde görmek mi gerekiyor? ABD, İngiltere “**bölgeye demokrasi**” getirecek (!) siz de payınızı alacaksınız öyle mi?... Bunun ağır yükü hep sizlerin boynunda olacaktır...

“Küçükaydın”ın incileri burada bitmiyor. Bilimsel ve teorik hiç bir temel görüşe sahip olmadan yüksek perdeden atıp tutuyor. Her bir söylemi üzerinde başlı başına durulacak olan ama yer darlığından dolayı kısaca üzerine duracağımız şu anlayışları savunuyor:

“**..Türkiye’nin gerçek egemene, Osmanlı’nın ‘ruh habisi’ Türk ordusudur, daha genel olarak ‘devlet sınıfları’; daha özel olarak generaller...**” “Küçükaydın” şu basit gerçeği bile düşünmüyor: *Sınıflar mı devlete ihtiyaç duydu, yarattı, devlet mi sınıfları yarattı?* Ortaokul çocukları bile bilir ki toplum sınıflara bölünmeden önce, yani sınıflar ortaya çıkmadan önce devlet yoktu. Yani baskı gücü yoktu. Sınıflar ortaya çıktıktan sonra egemen sınıf, sınıfsal çıkarını, pozisyonunu, egemenliğini ayakta tutmak ve sürdürmek için devlete, yani baskı gücüne ihtiyaç duydu. Devlet egemen sınıfın devletidir. Günümüzde sömürücü sınıfların devletidir. Türkiye komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devletidir. Devletin temel gücü ordudur, polistir, bürokrasidir, yasalardır, mahkemelerdir, hapishanelerdir. Bel kemiği ordudur, polistir. Kural olarak üretim araçları, sermaye, siyasi iktidar kimin elindeyse bunlar da onların elindedir ve onla-

tüp, ilerici devrimci olan ne varsa yıkmadan kabullenmezler. Uşaklık için iyice kendini kanıtlamalarını isterler.

Öcalan’ın savunması ve İmralı çizgisinin “**demokrasi galip geldi**”, “**çağımızın en ideal sistemi demokrasidir**”, **ABD ve Avrupa demokrasinin şampiyonudur.**” Bu emperyalistleri en ideal sistem diye gösteriyor ve savunuyor. İşte bu en ideal sistemi ABD “**bölgede demokratik dönüşümler**” yapacak demek ABD emperyalistlerinin (ve diğer emperyalistlerin) ağzından konuşmaktır. Hem ulusal baskıyı yapan, hem de ulusal baskıyı fiilen yapan uşakların arkasındaki bu emperyalist güçleri demokrasinin şampiyonu olarak “**demokratik dönüşümleri**” gerçekleştirecek güçler diye yutturmaya çalışmak ‘demok-

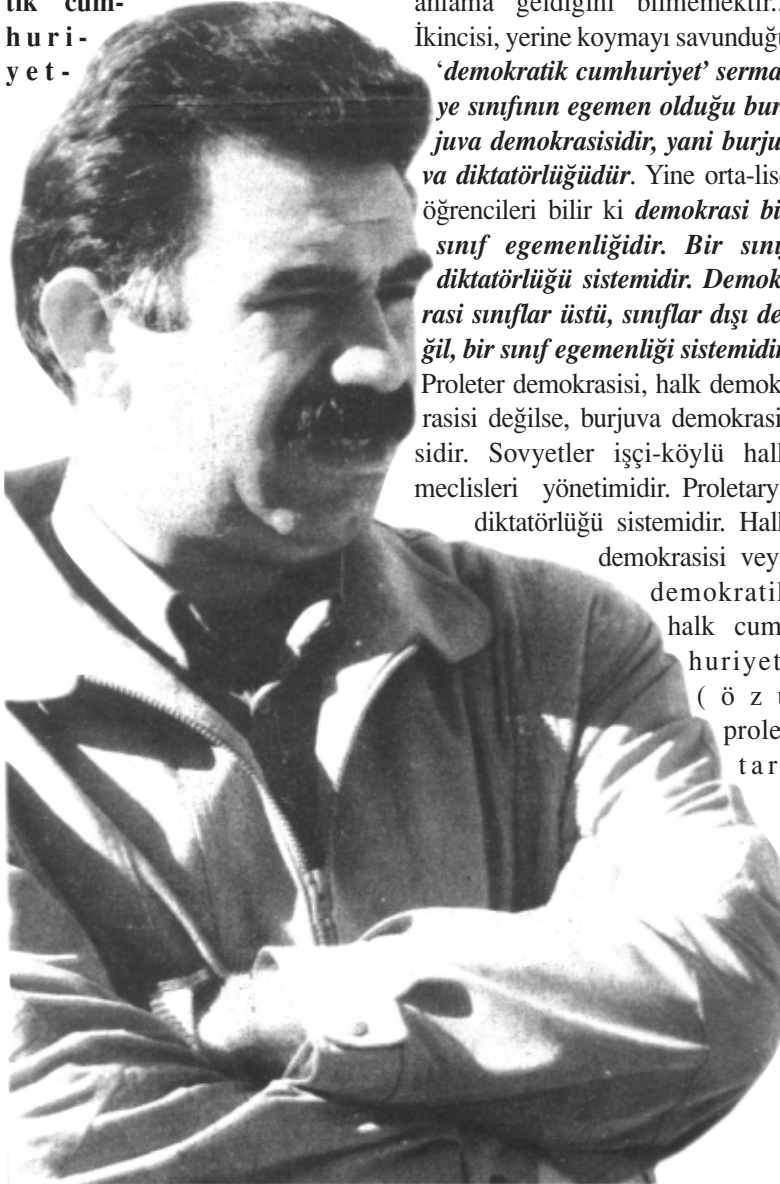
emperyalistlerin propagandası yapılamaz. Bundan daha iyi onların gönüllü hizmetçiliğine soyunma olmaz.... Beyefendi üstelik de “**Her sosyalistin, her demokratın desteklemesi gereken taleplerdir**” diyor buna. Sosyalist ve demokratlar davalarına ihanet etmedikçe, ne zamandan beri emperyalistleri ulusal baskıyı ortadan kaldıran güçler olarak yutturmaya ve böyle görüşleri savunanları desteklemeye başladı?

“Küçükaydın” beyin böyle bir politikayı “**nasil da olgunlaştığını**” göstergesi diye yutturması tam da emperyalistlerin ve uşaklarının ağzına yakışan laflarla ifade etmesi utanç vericidir.

ABD emperyalistlerini “**bölgede demokratik dönüşümler**” getiren ve gerçekleştiren, “**Kürtler üzerindeki ulusal baskıya son**

ra hizmet eder. “Devlet sınıfları” diye ucube bir sınıf yoktur. Devletin kendisi bir sınıf devletidir. Generaller de ayrı bir sınıf değildir. Sömürücü sınıfların hizmetinde olan ordu-silahlı bürokratlardır. Burjuva bürokratlardır. Orta okul çocuklarının bile bildiği bu basit gerçeği “Küçükaydın”ın bilmemesinden çok öğrenmeye çalışmaması, öğrenmeden yazmaya çalışması ayıptır...

“Türkiye’de temel sorun bu kastın egemenliğini ve varlığını borçlu olduğu bu baskıcı, bürokratik, militarist cihazı parçalamak; onun yerine... gerçekten iktidara sahip olduğu bir demokratik cumhuriyet-

tir” diyor. Birincisi, “baskıcı bürokratik, militarist cihazı parçalamak” demek mevcut devlet iktidarını işçi ve emekçilerin zor gücüyle yıkmak, iktidarı ele geçirmek demektir. Bunu kavrayan, bunda samimi olan, Küçükaydın’ın bulunduğu ve desteklediği zeminde durmaz. O çizginin kendisi düzen içiliği, reformizmi savunuyor. Mevcut devlet iktidarını yıkmayı değil, o bürokratik militarist cihazı parçalamayı değil “parçası olma”yı, “hizmetinde olma”yı vb.ni açık açık savunuyor İmralı çizgisiyle. Bunları görmeyip tavrı almadan “militarist cihazı parçalamak”tan bahsetmek boştur, söylediğine ya inanmamak ya da ne anlama geldiğini bilmemektir... İkincisi, yerine koymayı savunduğu ‘demokratik cumhuriyet’ sermaye sınıfının egemen olduğu burjuva demokrasisidir, yani burjuva diktatörlüğüdür. Yine orta-lise öğrencileri bilir ki demokrasi bir sınıf egemenliğidir. Bir sınıf diktatörlüğü sistemidir. Demok-rasi sınıflar üstü, sınıflar dışı değil, bir sınıf egemenliği sistemidir. Proleter demokrasisi, halk demokrasisi değilse, burjuva demokrasisidir. Sovyetler işçi-köylü halk meclisleri yönetimidir. Proletarya diktatörlüğü sistemidir. Halk demokrasisi veya demokratik halk cumhuriyeti (ö z ü prole-tar-

ya diktatörlüğü olan işçi-köylü-devrimci burjuvaziye kucaklayan) demokratik halk iktidarı sistemidir. Demokratik cumhuriyet ise burjuva diktatörlüğü sistemidir. Serbest rekabetçi çağda burjuvazi demokratik cumhuriyet sistemiyle yönetiyordu. Burjuvazi, feodal monarşiye karşı işçi ve emekçilerin desteğiyle egemenlik sağladı. Burjuvazi, kendisi gibi, bir önceki toplum içinde üretim araçları, ekonomik güç sağlayarak egemen olacak bir güç görmediği için rahattı. Nüfusun ezici büyük çoğunluğu zaten mülksüzleştirilmişti. İşçi ve emekçilerin mücadeleyle elde ettiği demokratik sistemden korkmuyordu, tehlike görmüyordu. Ama 1848-52 devrimleri ve özellikle 1871 Paris Komünü deneyiminden sonra burjuvazi yeni bir tehlike gördü. İktidarın nasıl elinden alınacağını gördü. Ondan sonra devrimlerden korktu. İşçi sınıfı ve emekçilerden korktu. Adım adım demokrasiyi gaspetti. Siyasal özgürlükleri kısıtladı, örgütlenme özgürlüğünü kısıtladı, silahlı halk milislerine son verdi ve profesyonel silahlı güçler oluşturdu, yani militaristleşti. Yargı kurumlarını, bürokrasiyi, eğitim kurumlarını, yerel yöneticileri seçmeyi, ulusal meclisi, kendi yönetim organlarını, demokratik bir şekilde seçme ve görevden alma haklarını gaspetti. Yani kapitalizmin koşullarında halkın demokratik temsil sistemini, yani demokratik cumhuriyeti ta o zaman burjuvazi gaspetti. Burjuvazinin militarist egemenliği halkı demokrasiden dışladı. Tamamen burjuvazinin demokratik cumhuriyet sistemi-diktatörlüğü gericileşti ve emperyalizmle beraber burjuvazinin tarihte ilerici rolü kalmadı. Onda ilerici olan ne varsa Lenin yoldaşın deyiimiyle “geminin bodrosundan aşağı attı”. Emperyalizmle tamamen gericileşti. Emperyalizm Lenin’in deyiimiyle ‘siyasi gericiliktir’. Eski burjuva demokrasisinin yerini siyasal geri-

cilik almıştır. *Emperyalizmin gittiği-girdiği yerlere demokrasi değil, siyasal gericiliği, kan ve vahşeti, faşizmi götürüyor.* Sözün özü Küçükaydın'ın demokratik cumhuriyeti burjuva diktatörlüğünden başka birşey değildir. Siyasal gericilikten başka birşey değildir.

Ve devam ediyor, "Küçükaydın" yukardaki alıntının devamı satırlarda; "**Türkiye'de her kim ki bu temel görevin** (demokratik cumhuriyet görevinin bn.) **önüne sosyalizm veya kapitalizm gibi bir sorun koyar, o bilinçli veya bilinçsiz, gerçek hedefi gözlerden gizlediği için bu egemenliğin devamını sağlayan basit bir araçtan başka bir işlev görmez**" diyor. Aslında "Küçükaydın"ın kendisi ukalalık yaparak kendi söylemiyle "**bilinçli veya bilinçsiz**" sosyalizm düşmanlığı yaparak, burjuvazinin demokratik cumhuriyet diktatörlüğü sistemini savunan "**basit bir araç**" haline geldiğinin farkına varmıyor. "Küçükaydın" cahil cahil yazmakla gerçekten küçükaydın oluyor.

Devam ediyor "Küçükaydın", "...**Demokrasi bir devletin ve devletçiliğin tasfiyesi olmadan mümkün değildir**" diyor. Bunda tutarlı olan mevcut devletin yıkılmasını açık savunur ve yerine proletarya önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğünü açık savunur. Ama "Küçükaydın" sarfettiği cümlelerin bilincinde değildir ki devamında "**böyle bir kendi başına sosyalizm getirmez. Kapitalizmin gelişmesi için en ideal olanakları sağlar**" diyerek *kapitalizmi açık savunuyor*. Devamla "... *Demokratik cumhuriyet kapitalizmin gelişmesi için ideal koşullar sağlar ve burjuvaziye sınıf olarak iktidarını sürdürmek için ideal mekanizmaları sunar.*"

"Ne var ki, Türkiye'de ne büyük, ne küçük, ne legal, ne illegal, ne sağcı, ne solcu, sorunu böyle koyan, körün değneğini bellediği gibi, ya da Romalı Cato gibi, ya

da günde beş vakit namaz kılan müslüman gibi, bu pahalı, baskıcı, bürokratik devlet cihazını tasfiye etmeyi, parçalamayı ve bunun yerine, iktidarın gerçekten halkın seçilmiş temsilcilerinin elinde bulunduğu bir demokratik cumhuriyeti savunan bir parti, hareket, ya da başka bir odak yoktur. (karışık kafa ve ruh haliyle birçok şeyi birbirine karıştırarak son cümleye geliniyor. Burada da mevcut devlet cihazının hangi sınıf önderliğinde yıkılıp, hangi sınıf önderliğinde halk temsilcileri sisteminin kurulması gerektiği anlayışının açık olmaması bir yana, kendisinin bulunduğu zeminin öyle bir derdi olmadığı, tersine mevcut devletin parçası olup bütünleşmek istediğini, dolayısıyla mevcut sisteme demokratik cumhuriyet dediği ve mevcut sistemin demokratikleşmesini savunduğunu, demokratik cumhuriyetin burjuva diktatörlüğü, halk üzerinde diktatörlük olduğunu hala göremiyor, görmek istemiyor...bn.) **Devrimci, demokratlar olması gereken sosyalistler, kapitalizmle ve anti-emperyalizmle uğraştıklarından, böyle basit "Demokratik Cumhuriyet" için mücadeleyi kendilerine zül görmektendirler. Burjuvazi ise kitlelerden korkusundan böyle bir hedefi koymaktan korkar. Böylece ordu, karşısında, okları kendisine yönelen hiçbir muhalif olmadan egemenliğini sürdürür.**

'Bu gerçeği görmeden, Türkiye'de politika ne anlaşılabilir, ne de yapılabilir. Tabi ezilenlerden yana bir politika. Kürt hareketi, kendi özne niyetleri ne olursa olsun, hedeflerine ulaşması bu bürokratik kastın egemenliğinin parçalanmasını gerektiren biricik harekettir..." diyor. Bu uzun alıntının sıkıntısına katlanıldığı için okuyucudan özür diliyoruz. Ama anlayışın bütünlüklü görülmesi için aktarma gereği duyduk. Yazar o küçük küçük düşüncesiyle devrimcileri,

sosyalistleri "**kapitalizm ve anti-emperyalizmle uğraştıklarından böyle basit 'Demokratik Cumhuriyet' için mücadeleyi kendilerine zül görmektendirler**" diye kendince hafife alıyor, alay etmeye çalışıyor. Bırakın devrimi, bırakın sosyalizmi, kapitalizm ve emperyalizmle uğraşmayın, 'demokratik cumhuriyet' için emperyalizmle ilişki arayışlarına girin diye savunuyor yazı içinde.

Yazar, sınıf savaşımından, proletarya önderliğinden mevcut devletin parçalanıp tasfiye edilerek, proleter sınıf önderliğinden halkın kendini yönetim sisteminden, yani yeni demokratik halk cumhuriyetinden özenle bahsetmemektedir. Yazarın sınıf niteliğini özenle vurgulamaktan kaçındığı "Demokratik Cumhuriyet" burjuva sınıf diktatörlüğüdür. Yazar bunu bilmeden savunuyor olamaz. Yazarın yukarıdaki aktarmalarında "**en ideal koşullar**", en ideal sistem diyordu, demiş oluyordu zaten. Savunduğu çizginin Avrupa ve ABD emperyalistleri hayranlığını, Avrupa Birliği'ni savunmayı, yani emperyalist haydutlarla birliği, emperyalistlerin uşağı Türk egemen sınıfları ve devletiyle '**birleşmeyi, parçası olmayı**' savunduklarını bilmiyor olamaz. Kendisinin birçok yazılarında da bu var ve İmralı çizgisine bol bol övgüler diziyo, yere göğe sığdıramıyor. Bütün bunlardan sonra yukarıdaki aktarmanın son cümlesindeki söylemleri ifade etmek, ya ne dediğini bilmemek ve üzerine düşünmeden sarfetmektir, ya da kendi kendini kandırıp, teselli etmek ve başkalarını kendisi gibi fikir fukarası sanmaktır. Akı başında olan hiçbir insan o saçma sapan anlayışa tav olmaz. Boşa kürek çalmamalı. Aydın olmak bilimsellik ve öngörü gerektirir. Ciddiyet gerektirir. Güç ve yıkılmaya mahkum sınıflara değil, her geçen gün gelişen geleceğin sınıfı ve ileriye ve aydınlığa yüzünü çevirmeyi gerektirir....

Yeni Maden Yasa Tasarısı; Zeytin ağaçları Ve Bergama'nın yiğit köylüleri

Kapitalist ekonomik sistemin ortak değişim aracı rolü yüklemesi dışında altın, alet-araç, anamaddede-ara-girdi gibi üretime katkı sağlama-makta, sadece ve sadece süs olarak kullanılabilen bir madendir. Dolayısıyla kapitalist-emperyalist sistemin yeryüzünden silinişiyle birlikte sadece süslenme aracı olarak işlev görecektir. Dünyanın o günkü gerçeği içinde, çevreye en duyarlı/zararsız teknolojiyle bile altın çıkartılması herhalde bir gereklilik olmaktan çıkacak; varolanlar da süslenme dışında, belki de tuvalet taşı hizmeti görecektir... Altın gerçeği budur.

Maden yatakları üzerindeki peşkeş faaliyeti yeniden alevlendi.

Tarih içinde yer altında oluşan mineraller, özellikle de kapitalizmin gelişmesinde önemli bir işlev görmüştür. Madenler; çeşitli alet-araç yapımından yiyeceğe, giyeceğe, ilaca kadar yaşamın her alanında önemli bir kaynak olarak kullanılmaktadır... **Altın'ın ise kapitalist piyasada özel bir işlevi oluşturulmuş; para gibi ortak değişim değeri haline de getirilmiştir.**

O nedenle; madenlere sahip olmak, yeraltından çıkartmak, işlemek fevkalade bir ekonomik güç oluşturmaktadır. Tarihte, Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi bir boyutuyla da Orta ve Güney Amerika'daki madenlerin gaspedilmesiyle bağlantılıdır.

İspanya ve Portekiz imparatorlukları 1500'ün başlarından itibaren Orta-Güney Amerika'daki ülkeleri sömürgeleştirmiş; (İspanya ve Portekiz'in Latin olması nedeniyle, Amerika'nın bu bölümüne o tarihten beri "Latin Amerika" da denilmektedir.) Altın, gümüş, bakır, civa, platin gibi madenleri Avrupa'ya taşıyarak etkin bir şekilde kullanmış, pazarlamış ve süreçteki dünya egemenliklerini güçlendir-

mişlerdir. 1494'te "Tordesillas Antlaşması" ile dünyayı bir kutuptan diğerine çizilen (Cabo Verde adalarının-Atlas Okyanusu, Afrika kıyısı açığından- 370 fersah batısından geçen) çizgiyle ikiye ayırıp paylaşmalarına, madenlerin ele geçirilmesi de eklenince, önce bu iki imparatorluk sonra da Avrupa ülkeleri dünya üzerindeki ticaret ve hegemonyalarını güçlendirmişlerdir.

Sömürgeleşme öncesinde, altın madeni ancak doğal yollarla açığa çıkan zerrecikler toplanarak elde ediliyordu. Altın süs/takı eşyası ve saraylarda, tapınaklarda bezek olarak kullanılıyordu. Özel bir önemi yoktu! **Sömürgeciler ve kapitalizm altını "özel" hale getirdi.**

Sömürgeciler; ülkeleri, madenleri ve yerüstü kaynaklarını şiddetle, katliamla ele geçirdiği, yağmaladığı gibi; yerlileri köle gibi çalıştırarak da ayrıca azgın bir sömürüye tabi tuttular. Her yönlü yağmacılıktı bu.

(O günün "akıllı"larının ve bu işten sebeplenen işbirlikçilerin de; "memleketimiz yoksul, yeraltında da madenlerimiz var. Bunlar niye orada dursun; çıkartılsın, gelişmeye karşı durmayalım, biz de gelişelim" vb. mantıklar ürettiklerinden

kuşku yoktur. Zaten sömürgeciler de ilkel insanlara “uygarlık” götürmüş; madenleri çıkartarak, yerlileri çalıştırarak da istihdam sağlamış; ülke ve dünya ekonomisine katkıda bulunmuşlardır.)

Bu “uygarlık” götürme uğraşısında sömürgeciler yerli halkı esaretleri altına almak için katliamdan geçirdiler. Üstelik bunu yaparken “modern” ve “ileri” silahları kullanıyorlardı. Bir de bunun yanında; bu zalim koşullarda; (Avrupa’dan taşınan) çiçek, grip, kızamık gibi virüslere karşı yerlilerin vücut bağışıklık sistemleri dirençli olmadığı için, bunun da katkısıyla büyük bir yerli kıyımı yaşandı.

Örneğin; Büyük Antiller’de (Küba, Jamaika, Haiti, Dominik Cumhuriyeti, Porto Riko) yaşayan Karayip halkının 1492’deki nüfusu 1,5 milyon iken 1500 sonlarında 20.000 (yerli) kalmıştı.

Meksika yerlilerinin sayısı 1519 yılında 25 milyon iken 1650’de 2,5 milyona düşmüştü...

Kapitalizmin gelişimi aşırı kâr hırsıyla, insan ve doğa katliamlarına-yıkımlarına karşın oluştu.

Böyle olmakla birlikte (altını bir tarafa bırakarak söylersek) “maden yeraltında yatsın, karışmayalım” gibi bir anlayışımız olamaz... Çıkartılmalı, kullanılmalıdır! ve doğal olarak maden yatağını başka yere taşıyamayacağımıza göre,

madenler bulunduğu yerden/orada çıkartılacaktır. (işlenmesi için böyle bir zorunluluktan söz edilemez)

Ancak, evet burada bir ANCAK’tan sonra bazı noktaların da açıklığa kavuşturulması gerekir:

1) Yukarıda örneklemediğimiz gibi; bir ülkenin yeraltı-yerüstü tüm kaynakları o ülkenindir!... Yabancıların zorla ya da bir biçimde hile,

sözleşme, borçlandırma vs. yöntemlerle el koymaları, yağmalamaları kabul edilemez. Uluslararası ticaret ayrı, bağımlılık ve bir biçimde sömürgeleşme/yarı-sömürgeleşme ayrıdır.

2) Ülke içinde ise kaynaklar halkındır ve ancak halkın yararına kullanılmalıdır. Sömürücü sınıfların bunlara el koyması kabul edilemez. Madenler ve yerüstü kaynakları halkın ve insanlığın yararına kullanılabilirler. Aksi bir kullanım kabul edilemez, meşru değildir. Dolayısıyla da sömürücü ve emperyalizmin uşağı egemen sınıfların madene el koymasıyla kazanan ülke değil, kendileridir, efendileridir.

3) Madenler ekolojik sorunlar çıkmasına; çevresindeki insan, hayvan, bitkinin zararına, doğanın dengesinin bozulmasına vb. rağmen çıkarılamazlar. İnsan, doğanın bir parçasıdır ve ancak sağlıklı bir doğada uyumlu ve insanca yaşayabilir.

Bu nedenlerle; **emperyalist ve ona bağımlı ülkelerde maden**

üzerine ileri sürülen elkoymayı, sömürüyü, doğanın tahririni kabul edilebilir kılmaya çalışan fikirler, öneriler herşeyden önce meşru sayılamazlar! Emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları madenlerimize el koyup emperyalistlere taşırken, bunun “ülke yararına” olduğu demagojisi onları kurtaramaz. Sofradan artan kıvrıntılarla ülke ve halkın avunması istenemez.

YENİ MADEN YASA TASARISI

Yeni Maden Yasa Tasarısı’yla (3213 sayılı yasanın 5. maddesinde değişiklik öngören) getirilmek istenen yeni düzenleme; maden sahalarını eski düzenlemeye göre yağmaya, yıkıma ve emperyalistlere daha fazla açan bir işlev görmektedir.

Tasarıya göre;

* Madencilik için ruhsat almış şirketler aldığı yetkiyi parçalayarak devredebilecektir. Böylelikle de madencilik yerine taşeronluk geliştirilecek. (Bağlı olarak hakları tırpanlanmış taşeron işçiliği, sendikasızlık vs. gelişecek)

Sözde sanayici-imalatçı gözüktüp de finans piyasalarından rantla beslenen-gelişen(!) sanayi gibi; madencilik adına yetki ve maden sahası ticareti yapan büyük şirketler bedavadan rant elde edeceklerdir.

* Ormanlar, ağaçlandırma bölgeleri, milli parklar, tarım alanları, su havzaları,

meralar, sit alanları, karasuları gibi alanlarda madencilik yapılabilmesi için; Başbakanlıkça “ilgili bakanlığın görüşü alınarak çıkartılacak yönetmelik yeterli” olacak... Bu gibi doğal-ulusal-tarihi değerler, egemenlerin kârı için harcanacaktır.

Zeytinlikler de maden alanı olarak kullanılacak ve gerekli olursa zeytin ağaçları kesilebile-

cektir.

Yukarıda sayılan yerler o kadar önemle tartışma konusu olmazken, zeytinliklerin yoğun bir tartışmayı gündeme getirdiği görülmektedir. Bu ilgi çekici bir durumdur.

Detaylıca verileri ortaya çıkarmakla birlikte bunun iki nedeni olabilir:

1) Orman, mera, tarım alanları, su havzaları vs. kamu malı olduğu için, “sahipsiz”dir! Egemenlerin devleti zaten özelleştirme politikasıyla kamu mallarını efedilerine ve büyük efendiye satma-ucuza kapatırma- çabasındadır... Buna karşı toplumsal bilinç ve refleksin yeterli düzeyde olmadığı zaten biliniyor. Bu da onun bir parçasıdır. Kısmen özel mülkiyete ait olabilecek bazı yerlerin sahipleri ise, dağılık ve bilinçsizlikten dolayı ses çıkartamamaktadır.

2) Zeytinlik sahipleri ise bir açıdan doğayı ve ülke tarımını koruma isteği olsa da, diğer açıdan özel mülkiyetlerinin ellerinden gideceği kaygısı ile ve belli örgütlülüğe sahip olduklarından seslerini duyurabilmektedirler.

Diğer yandan, somut ve öncelikli olarak da zeytinliklerin ilk elden maden sahası olarak kullanılmasının gündemde olduğu anlaşılıyor.

Bununla birlikte; **yurtsever duygularla ve doğanın tahribine karşı çıkmak gibi nedenlerle de bu tasarıya karşı çıktığı bir gerçektir. Birçok kişi ve demokratik kurum bu cepheededir.** Zeytin ağaçlarının kesileceği, zeytinciliğin ve bağlı sektörlerin öldürüleceği, işsizliğin gelişeceği; bu alanda da dışa bağımlı hale getirileceğimiz vs... bu kesimlerin ortak itiraz noktalarıdır.

Haklıdırlar da!

Madenlerin ülke halkı yararına kullanılmaması yanında, zeytin ağaçlarının kesileceği, zeytinliklerin ortadan kaldırılabileceği bir gerçektir. Yeni Yasa Tasarısı bunun yolunu döşemektedir.

Zeytinliklerde maden aranması-

nı/çıkartılmasını savunan bazıları “ağaç kesilmeyeceği” yalanına sığındığı gibi, bazıları da “kesilecek her zeytin ağacı yerine iki mislinin yetiştirilmesinin şart koşulduğu” yalanını söylemektedir.

Tasarı şöyle diyor: “zeytinlik sahasında yapılacak maden arama faaliyeti esnasında zeytin ağaçları kesilemez.” Açık, net, anlaşılır değil mi? Fakat tasarısı, tıpkı Anayasa’da temel insan haklarının varlığı söylendikten sonra nasıl onun kullanılmaz hale getirileceğini “yasal düzenlemelere” havale ediyorsa bu kez

Yeni maden yasa tasarısının bu süreçte ısrarla ve bu kadar pervasızca getirilmek istenmesinin arkasında; özel yasayla kurulmuş imtiyazlı ordu şirketi OYAK’ın ve Sabah ile Cumhuriyet gazetesi sahiplerinden Turgay Ciner’in madencilik sektörüne yatırım yapacak olmasıyla da bir bağı olduğu düşünülmelidir.

de tersinden olarak; “kesilemez” dedikten sonra devam ediyor: “Ancak bu faaliyetler esnasında ağaç kesiminin zaruri olduğu durumlarda bakanlığın izni ile ağaç bedeli ödenecek zeytin ağaçları kesilebilir.”

Bu ne demektir? Mesele, keyfi olarak ağaç kesimi olmadığına göre; “kesilemez” demek, aldatmaktan başka bir şey değildir. Tıpkı Anayasa’da bir dizi hakkın varlığının sınırlanmasında yapıldığı gibi.

“Kesilen bir zeytin ağacı yerine iki ağaç yetiştirilmesi” söyleminin yalan olduğu da açıklığa kavuşmuş oluyor.

Dahası da var; “ağaç bedeli ödenerek” denilen şey nedir? 30 yılda ancak verim alınan bir zeytin ağacının bedeli nedir, nereye ödenecek ve

bunlar nasıl yeniden ağaç olarak dönecektir?

Tasarının buna yanıtı şudur: “Zeytinlik sahasında madencilik yapanların, alandan çıkarmış oldukları madenin satış bedelinin binde birini, zeytinciliğin geliştirilmesi ve teşvikinde kullanılmak üzere bakanlık bütçesinde açılacak zeytincilik özel hesabına yatırmaları...”

Görüldüğü gibi bir “ağaç bedeli”nin belirlenmesi, karşılığı ve bununla yeniden zeytin ağacı dikileceği kararı yoktur. Bakanlık bütçesinde açılacak özel hesaba/fona, madenin “Satış bedelinin binde birinin” yatırılması vardır... Resmi muhasebe ve fatura işlemlerinin güvenilmezliği ve “binde bir” oranının kesilen zeytin ağaçlarının gerçek bedelini karşılamaya yetip-yetmeyeceği bir yana; devletin özel hesap/fon kullanımındaki sicilinin ne olduğu da bellidir. Deprem yardımlarıyla ilgili hesaplar hala şeffaflaştırılmamıştır. Deprem yardımlarının, bütçe açığını kapatmak için kullanıldığı yanlışlıkla açıklanmış, sonra inkar edilmiştir... İşçilerden kesilen “Zorunlu Tasarruf Fonu”nda biriken ihtiyaç fazlası(!) paralarını müsrif bir şekilde kullanılmaması, tasarruf yapsınlar, ileri de kullanırlar diye yardımcı olmak maksadıyla(!) kesilen para ve nemalarının devletçe kullanıldığı, bir türlü ödenmediği biliniyor. Hakeza “teşvik” denilen şeyin halkın parasını büyük patronlara söğüşletmek olduğu da biliniyor.

Böylelikle yapılan şeyin; madenlerin birilerine peşkeş çekilmesi olduğunu; bunun orman, su havzası vs. ile birlikte zeytin ağaçlarının kesimi ile zeytinciliğe zarar vereceği... zeytin ve bağlı sektörlerin pazarının da emperyalistlere sunulacağı anlaşılmaktadır...

Yalan ve demagojilerle bu gerçeğin üstü perdelenmek istenmektedir.

Birazcık gören-duyan ve akli muhakeme yürüten; birazcık özelleştirme ve tarımın imha politikasıyla bugüne kadar yapılanların ye-

raltı-yerüstü değerlerimizin emperyalistlere ve uşaklarına peşkeş çekildiğini ispatladığımızı algılayan bir insan; emperyalistlere satılmış bir ruha; sömürücü bir karaktere sahip değilse; yurdunu, toprağını-dünyayı, insanını-insanlığını seviyorsa yeni maden yasa tasarısına karşı çıkacaktır-çıkılmalıdır. Ulusal zeytinciliğimiz ve bağlı sektörler, doğal ortamımız yıkıma sürükleniyor ve pazar emperyalistlerin azgın sömürüsüne terk ediliyor.

Yeni maden yasa tasarısı bununla da yetinmiyor, maden şirketlerine başka kolaylık da sağlıyor. Örneğin, buna göre; maden şirketinin izinsiz olarak faaliyet yürütmesi durumunda (tabi bu tespit edildiğinde) verilecek ceza “**ruhsat harcı ödeme**” cezası olacaktır... İzin için başvursaydı “ruhsat harcı”ni zaten ödeyeceği için buna “ceza” denmesinin insanlarla alay etmek olduğunu herhalde söylemeye gerek yoktur. Böylece anlaşılmıştır ki, tasarı aynı zamanda “izinsiz faaliyet”i de teşvik etmektedir.

Aynı şirketin ikinci kez izinsiz faaliyet yürütmesi durumunda ödeyeceği ceza ne dersiniz; o da, “ruhsat harcı”nın iki katı olmaktadır... **Yani yol, maden şirketlerindir!..**

Yeni maden yasa tasarısının bu süreçte ısrarla ve bu kadar pervasızca getirilmek istenmesinin arkasında; özel yasayla kurulmuş imtiyazlı ordu şirketi OYAK’ın ve Sabah ile Cumhuriyet gazetesi sahiplerinden Turgay Ciner’in madencilik sektörüne yatırım yapacak olmasıyla da bir bağı olduğu düşünülmelidir.

ALTIN KAPIŞMALARINDA AT İZİ İLE İT İZİ BİRBİRİNE KARIŞTIRILABİLİR Mİ?

Bir ülkede çıkan madenin (yeraltı-yerüstü tüm zenginliklerin) o ülkenin halkının olması; doğanın korunarak elde edilmeleri gerektiği vb. üzerinde söylediklerimiz altın madeni için de geçerlidir.

Bu gerçeklik gözönünde bulundurularak; Bergama’daki altın madeni üzerinde duracağız.

Madeni çıkarma hakkını(!) elde etmiş olan Eurogold şirketinin bu “hakkını” Normandy adlı şirkete devrettiği biliniyor.

Eurogold ve Normandy adlı maden şirketlerinin “Çok Uluslu Şirket”ler oldukları ve hisselerinin emperyalist ülke şirketlerine ait olduğu biliniyor.

İkinci bir olgu olarak, yapılan sözleşmeye göre; altın rezervi, ne kadar çıkartılacağı; bunun ne kadarının Türkiye’ye bırakılacağına da gösterilmesi gerekiyor.

Bergama altın madeni ve Bergama’nın yiğit-namussu köylüleri üzerinde oynanan son oyunlara geçmeden önce bazı noktalarıyla süreci özetlemekte yarar vardır!

Madenin açılacağı duyumları üzerine; Bergama köylüleri, kullanılacak siyanürün doğaya ve çevredeki tüm canlılara zarar vereceği, etkisinin uzun yıllar süreceği gerçeğinden hareketle (ülke kaynaklarının emperyalistlere sunulacağından -yani bağımsızlık ve demokrasi gereğinden- çok, doğal yaşamın korunması kaygılarıyla) karşı çıkışlarını örgütlemeye; bu faaliyeti engellemek için de çok yönlü mücadeleye giriştiler. Buna rağmen şirket maden faaliyetini devam ettirdi. Köylüler hem hukuki hem de çeşitli protesto gösterileri vb. kampanyalar yürüttüler.

Kıyasıya sürdürülen mücadele son zamanda karmaşıklaşarak ve keskinleşerek devam ediyor.

Şunlar gelişti:

* Hukuki yoldan yapılan mücadele ile İzmir 3. İdare Mahkemesi, madene verilen izni iptal etti.

* Danıştay 6. Dairesi, 15 Ekim 1997’de; “madenin çalışmasında kamu yararı bulunmadığı” yönündeki mahkeme kararını onayladı.

* “Kuvvetler ayrılığı”, “Hukuk devleti”, “Hukukun üstünlüğü” kavramlarının cılkı kıyasıya kulla-

nıldığı ülkemizde, bütün bu söylemlerin ne kadar gerçek dışı olduğu bir kez de bu olayda görüldü; kesinleşmiş mahkeme kararına rağmen madenin faaliyeti sürdü.

* DSP-ANAP-MHP hükümeti TÜBİTAK’a emirle bir ısmarlama rapor hazırlattı. Bazı parlamenterlerini (DSP’li Erol Al ve Hasan Özgöbek) madene gönderdi; parlamenterler madenin atık havuzunun “tehlikesiz” olduğunu göstermek için yaptıkları açıklamada; gerekirse suyundan içebileceklerini, içinde yüzebileceklerini söylediler.

(Rusya’daki Çernobil nükleer santralindeki kaza sonucu yayılan radyasyonun Türkiye’nin özellikle de Karadeniz bölgesinde etkili olduğu bilindiği halde; radyasyonlu çaylar piyasaya sürülmüş; radyasyonun Türklere birşey yapmayacağı hatta bir miktarının yararlı olduğu iddia edilerek, o günün Tarım ve Köyişleri Bakanı “radyasyonlu çay” olduğu iddia edilen çayı içme şovu yapabiliyordu... Oysa radyasyonun tehlikesi belliydi... ve halen de bölgede garip ve sağlıksız doğumlar gerçekleşmektedir.

12 Eylül cunta şefi Kenan Evren’e de bir arıtma tesisinin açılışında çay ikram edilmiş, bilimsel-teknojik gelişmeden söz eden ve tesisin açılışını yapan Evren, bilime güvensizlikle ikramı geri çevirmişti.

Öyle de böyle de bilim karşıtı olmak egemenlerin genel tavrıdır.)

Ve 57. hükümet; tarihte eşi az bulunur bir uygulamayla; madenin “işletilmesine devam edilmesi; Bakanlar Kurulu’nca 29 Mart 2002 tarihinde kararlaştırılmıştır” diye karar alarak, gerekçesini de şöyle açıkladı; “Normandy Madencilik AŞ’ye ait olan altın ve gümüş madeni tesislerinin ülke ekonomisine katkıları nedeniyle işletilmeye devam etmesi uygun görülmüştür.”

“Hukuk devleti” olduğu iddia edilen bir ülkede bu tutum;

1) Suçtur.

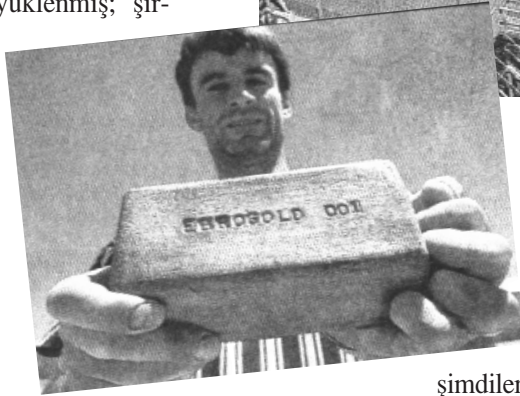
2) Hükümetin kararı, mahkemenin kararını iptal gücünde değildir, uygulanamaz. Mahkeme kararı geçerlidir.

Fakat “Burası Türkiye”dir! Ülkemizde tersi geçerli olmuştur ve maden çalışması devam etmiştir, etmektedir.

* Bir diğer açıdan maden tesislerinin kurulma planının ve izninin olmadığı, Sağlık Bakanlığı’ndan alınması gereken ruhsatın alınmadığı da ortaya çıkmış; ücra bir dağ kıyısında başını sokacak tek gözlü baraka yapan emekçilerin “konut”ları polis-jandarma eşliğinde acımasızca yıkılırken, maden şirketinin tesislerine birşey yapılmamıştır. Ankara’nın göbeğinde kocaman hastane binalarının, bazı resmi yerleşke ve hatta meclis lojmanlarının bile ruhsatsız olduğu bir ülkede, yasaların da; küçük sineklerin takılıp kaldığı, irilerin ise yırtıp geçtiği ağa benzediği bir kez de bu olayda kanıtlanmıştır.

* Süreç bu haldeyken, Bergama köylüleri hala yılmadan mücadeleyi sürdürerek, Türkiye halkına güzel bir örnek göstermektedir.

Baskı, tehditle; gözetim ve tutuklamalarla... devlet bir yandan yüklenmiş; şir-

ket de, yöreden işçi-eleman alımları taktığıyla; orada bulunmasının esnafın işine yarayacağı gibi küçük

bireysel rüşvetlerle halkı bölüp parçalayarak direnişi kırmaya; gazetelere ilan-para vererek propaganda yaptırma ve kamuoyunda yanlışlar yaratmaya çalışmıştır. Halen bunlar da saldırılarını sürdürmektedirler.

Bu kez de, uydurulmuş bir suçlamayla köylüler “Alman ajanı” olmakla itham edilerek soruşturmaya tabi tutuldular. Sadece köylüler değil, onlara destek veren; insanını, yurdunu seven aydın, sanatçı, demokrat kişi ve kurumlar da aynı saldırıya tabi tutuldu.

Derin; derin olduğu için de benzerleri gibi tetikçisi ve azmettiricisi ortaya çıkmayacak suikastle öldürülen Necip Hablemitoğlu’nun yayınladığı bir kitabı kaynak alarak, “seks kurbanı” savcı Nuh Mete Yüksel’in giderayak açtığı dava

yapma ve belki iddialardan daha ciddiyetsiz yorumlarla da kararlar verme konusunda becerikli dirler. O nedenle bu davadan çıkacak sonuç da hukuki değil, politik olarak ağır basacak, güçten yana olacaktır. (Seçim öncesi “hukuki” kanallarla politikada önü tıkanan R. Tayyip Erdoğan’ın şimdi de aynı “hukuki” kanallarla politikada önünü açma girişimlerini ibretle ve alayla izliyoruz... Seçim öncesi yor(umla)madan canı çıkarılan “hukuk”un şimdi tersi sonuç için birkez daha canı çıkarılıyor. Hakimler de bir o yana bir bu yana takla atarak cambazlıklarını gösteriyorlar... Bu, Türkiye’de hukukun ne olduğunu çok güzel gösteren örneklerden biridir.)

Fakat burada soruna bir de tersinden bakıp sormamız gerekiyor; Birileri şuna para verdi vs. diye delil yaratma

zorlamalarını bir yana bırakırsak; iddia edilmektedir ki; “Almanya Türkiye’de altın çıkarılmasını istememektedir. Çünkü dünya altın piyasasındaki pazar payına-gücüne rakip gelecektir. Bu nedenle de, Bergama’da altın çıkarılmasına karşı çıkmak, Almanya’dan yana olmak demektir.”

Tabi demagojinin ve burjuva ahlak-

sızlığının sınırı yoktur.

(Kaldı ki birşeye karşı çıkışta objektif olarak böyle bir “denk düşüş” de olabilir. Önemli olan tüm emperyalist ülkelere karşı duruşu-

Bergama’daki altın madeni 100 hektarlık bir alanı kaphyor.

Madeni kapatma kararını uygulatamayan “bağımsız mahkemeler”; halka gelince tutarsız, ciddiyetsiz, kanıtsız iddialarla yargılama yapma konusunda becerikli dirler.

şimdilerde görülmektedir.

Madeni kapatma kararını uygulatamayan “bağımsız mahkemeler”; halka gelince tutarsız, ciddiyetsiz, kanıtsız iddialarla yargılama

nu yurtsever, devrimci tarzda göstermektedir.)

Fakat bir de tersi vardır bu işlerin; Bergama'da altın çıkartan şirket ve hissedarları kimlerdir? Ve sen (toprağının, insan ve canlı varlıklarının zehirlenmesi, sömürülmesi pahasına) o emperyalistlerin faaliyetini savunur, kucagında otururken ne hakla ve hangi yüzle karışdakileri emperyalistlere hizmet etmekle suçlayabiliyorsun? Burada kim emperyalistlerin uşağı ve ajanıdır belli olmuyor mu?

* Tüm sektörler açısından iddia edilmektedir ki; yabancı sermayenin gelişi, istihdam yaratmaktadır; bu, ülkemiz için yararlıdır. Altın şirketi de istihdam yaratmış; yakın köyden başlayarak yöre insanına iş vermiştir. 270 çalışandan 80'inin Bergamalı olduğu söylenmektedir. (Posta-5 Ocak 2003-29 Aralık 2002 tarihli Cumhuriyet'te, Işıl Özgentürk'e göre toplam çalışan sayısı 386'dır.)

Birincisi; başka ülkede "iş alanı" açan şirketin, kendi ülkesinden daha fazla kâr elde edeceği için böyle yaptığı kesindir... Burada "daha fazla kâr getirecek olan birinci faktör ise, işgücünün ucuzludur. Dolayısıyla da **yabancı sermaye** (ki çoğu yatırım için değil, spekülasyon oyunları ile finans pazarı için girip-çıkılmaktadır) **istihdam yaratmak için değil, daha fazla sömürmek için gelmektedir. İşin asıl yanı budur. Aynı anda "istihdam yaratıyor"** olması onun bir hüneri, katkısı, olumlu özelliği değildir... Bir tecavüz ya da fuhuş olayında, aynı zamanda kadının hamile kalmasına, "bir canlı daha oluştu" diyerek densizce sevinmek gibidir bu.

İkincisi; aynı kafa; maden şirketinin ülkemizdeki altının önemli bir bölümünü ele geçirdiği gerçeğini değil, aşağılık bir mantıkla bize bıraktığı kırıntıyı öne çıkartmakta ve övmektedir.

Bir diğer açıdan örneğin; OD-

TÜ'lü bilim elemanları heyetinin yaptığı araştırmada da açıkladıkları gibi; Bergama'da (hem de resmi kayıtlara göre) 1995 yılında 42 milyon dolarlık tarım geliri elde edildiğini görmezden gelen bazıları; çevredeki yaşamı öldürme pahasına "devlete yıllık getirisi 7,5 milyon dolar olacak olan maden şirketinin çalışması"nı göklere çıkartmaktadır. Bunun neresi mantıklıdır, neresi yurtsevercedir?

Altınımızı götürmekle birlikte böylesi bir zararın da nedeni olan şirketi desteklemenin hiçbir haklı, onurlu ve insancıl yanı yoktur, olmaz da.

* Herşeye rağmen bu altın şirketinin çalışmasına alavere-dalavere ile izin verilmesinin nedenini algılamak için MAI anlaşmasına uzanmak gerekiyor.

Marmara depremi sırasında halkımızın bir kısmı betonlar altında can verirken; işçiler grevlerini, kamu çalışanları yürüyüşlerini erteler; esnaflarla ve gençlerle depremzedelere yardıma koşarken, bir gece mesaisiyle "fedakarlık" yapan TBMM üyeleri, o toz duman ortamında Tahkim anlaşmasını yasalaştırmışlardı.

"Çok Taraflı Yatırım Anlaşması" MAI'nin bir uzantısı olan ve gerek şirketin şirketle ya da devletle ihtilafına uluslararası büyük şirketlerin yönlendirilmesindeki kişilerden oluşan "Uluslararası Hakem" in bakacağını garanti altına alan Tahkim; sadece "ulusal yargı"yı devre dışı bırakmıyor, sözleşmeden vazgeçmeyi de neredeyse imkansız hale getiriyor... MAI metninin, anlaşmadan geri çekilme kısmında, anlaşma tarafının anlaşmadan çıkma konusundaki yazılı talebini, ancak anlaşmanın yürürlüğe girişinin 5. yılından itibaren bildirileceği, bununla birlikte anlaşmanın hükümlerinin, ayrılmanın bildirildiği tarihte mevcut olan yatırımlar için bu tarihten başlayarak 10 yıl süre ile uygulamaya devam edileceği belirtilmektedir.

İşte maden şirketinin, ulusal

yargı kararına rağmen hala çalıştırılıyor olmasının nedeni, bu anlaşmanın Tahkim kuralları çerçevesinde yapılmış olmasıdır.

Tahkim gerçeğini yetkililer halen açıklayabilmiş değillerdir.

Işıl Özgentürk gibi birisinin, Bergama altın madenine ilişkin safça savunucu bir yazı yazması, sonra "gerçeği farketmediği" yönlü düzeltilmesi ve fakat sonra tekrar şirket savunucusu yeni bir yazı yazması kendisi açısından talihsizliktir... Cumhuriyet gazetesinin büyük hissedarı Turgay Ciner'in madencilik sahasına el atmasıyla bağının olup olmadığı belki zamanla ortaya çıkacaktır. Ancak, bugünden de bellidir ki; bunca borç ve sıkıntı içindeyken madenlerimizin yeraltında yatmasına rıza göstermemek adına; madenlerimizin emperyalist tekelere yağmalatılması, bunun savunulması hoşgörülemez... **Bergamalı köylülerin mücadelesi neticesinde "çevreye duyarlı bir maden" çalışması yapıldığı yönlü sözlerle köylüleri sözde överek emperyalist maden şirketini kutsama yöntemi kabul edilemez.** Ayrıca bu yöntem, Bergama köylülerinin, yurtsever aydınların, demokrat ve devrimcilerin zekasına hakaret olmaktadır.

Bitirirken, altının geleceğine ilişkin de bir vurgu yapmalıyız: Kapitalist ekonomik sistemin ortak değişim aracı rolü yüklemesi dışında altın, alet-araç, anamadde-araç gibi üretime katkı sağlamamakta, sadece ve sadece süs olarak kullanılabilen bir madendir. Dolayısıyla kapitalist-emperyalist sistemin yeryüzünden silinişiyle birlikte sadece süslenme aracı olarak işlev görecektir. Dünyanın o günkü gerçeği içinde, çevreye en duyarlı/zararsız teknolojiyle bile altın çıkartılması herhalde bir gereklilik olmaktan çıkacak; varolanlar da süslenme dışında, belki de tuvalet taşı hizmeti görecektir... Altın gerçeği budur

Emperyalistlerin yeni yaptırım silahı: İflas Planı

Ülkemizde “24 Ocak Kararları” olarak anılan Dünya Bankası’nın ise “Yapısal Uyum Programı” dediği veya IMF tarafından “istikrar paketleri” olarak kodlanan Liberal Ekonomik Politikalar, emperyalist sermayenin 1970’lerde yaşadığı krize bir çözüm, bir çare olarak benimsediği, uyguladığı politikalar. Bir başka deyişle bu politikalar, bağımlı yarı sömürge ülkelere krizin taşınması, ihracıdır.

Kapitalist-emperyalizmin yapısal krizi derinleştikçe çözüm arayışları, çıkış yolları denenmekte, hızlanmaktadır. Ne ki kendi iç yasaları süreci atlatması için pek tercih bırakmamakta, geriye ilki ezilen dünya halkları üzerinde uygulaya geldiği baskıyı ve sömürüyü olabildiğince boyutlandırmak; ikincisi de yeryüzü pazarı ve zenginlik kaynakları üzerindeki etkinliğini artırmak için ucu paylaşım savaşlarına çıkan girişimlerde daha da pervasızlaşmak kalmaktadır. Bunların her ikisi de çıkmaz yoldur. **Sonuçlarının yıkıcılığı ve getirdiği acılar büyük de olsa iki yol da dönüp tekrar emperyalizmi vurur.** Bu yüzden çürüten ve can çekişen kapitalizmdir emperyalizm. Geçici çözümler ömrünü biraz daha uzatsa da kendisinde içkin olan çelişkiler tükenişin ve yıkılışın da sebebidir. Kendince çözümlü olmayan keskin bir illettir ki, bu enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının yikan ve yeniden kuran müdahaleci gücünü geliştirir, büyütür.

Emperyalizmin yaşadığı bugünkü kriz küreselleşme ekonomi politığının mimarları ve uygulayıcıları için de şaşırtıcı olmamıştır.

Henüz “Asya krizi” denilen süreç yaşanmazken çoğunlukla “sol”dan devşirilmiş ideologlarca kurulan “Düşünce kulüpleri” 21. yüzyılın ilk çeyreğinde ayaklanmalar beklediklerini ifade ederek, 21 yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağı öngörüsünde bulunmuşlardı. Kapitalist-emperyalizmin gerçekliği, uygulanan ekonomik politikalar, bunların sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki felaket getiren yıkıcı sonuçları gidişatın varacağı noktayı açıklıkla gösterirken, burjuva ideologların tespitleri “öngörü” bağlamında tartışılrsa da, bütün iç gelişmeler ve dışa vurumlar o ilk çeyrekte bekleneni muştulamaktadır.

Peki, gelecek kısa vadenin resmini çizen emperyalistler olası gelişmeleri seyretmekle mi yetinecekler? Ya da daha bütüncül bir soru: Emperyalizmin yapısal krize girmeden yoluna devam etmesi mümkün değil miydi? Yine buna bağlı olarak uygulanan ekonomik ve siyasal politikaların özellikle bağımlı ülkelerde yaratacağı sonuçlardan biri olarak “Ayaklanmalar”ı, tespit edenler bu sonuca sebep olan nedenleri ortadan kaldırmaz mı veya daha geri düzeyde tu-

tamaz mıydı?

Bu ve benzeri pek çok soruya ışık tutan, süreci devrim ve karşı devrim cephesi açısından değerlendiren somut politika ve yönelimler belirleyen birçok yazı yayınlandı. Biz bu yazıda yine gelişmelere bağlı olarak emperyalist sermayenin bir başka girişiminden bahsedeceğiz.

Eylül ayı içerisinde yapılan IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık genel kurulunda "**Egemen Borçların Yeniden Yapılanması**" başlıklı bir rapor ele alınıp değerlendiriliyor. IMF 2. Başkanı **Anna Kruger** tarafından hazırlanan bu rapor "*Nasıl özel kişiler, kurumlar iflas ediyorsa egemen devletler de iflas edebilir. İflas durumunda nasıl özel kişiler, özel kurumlar için her ülkede çeşitli yasalar uygulanıyorsa, iflas eden egemen devletler için de uluslararası uygulamayı öngören bir düzen zorunludur*" anlayışı üzerinde şekillenmekte, sistemin hangi durumda ve nasıl uygulanacağı ayrıntılı olarak açıklanmaktadır.

Genel olarak "iflas planı" da denilen bu rapor, borçlu ülkelerin borcunu ödeyemez duruma düşmeleri halinde emperyalist sermayenin alacaklarını garanti altına almayı ve en kısa zamanda tahsil etmeyi kapsadığı gibi bunun üzerinden bağımlılığı derinleştirmeyi de içermektedir.

Birçok ülke birkaç ülkeye ve onların sermaye sahiplerine neden borçlanır ve neden borcunu ödeyemez duruma gelir. Bunun sebebi ekonomiden, para politikalarından anlamayan yeteneksiz maliyeci vb. midir? Bu çerçevede akla gelebilecek bütün sorunların cevabı kapitalist emperyalizmde ve onların uşaklarında yatmaktadır.

Adı ister "İthal ikameci-Ulusal kalkınmacı model" olsun ve isterse "İhracata dayalı dışa açık büyüme" olsun **emperyalist sermayeye bağımlılığın bir sonucu olarak dayatılan ve uygulanan ekonomik**

politikaların tümü, bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin ekonomik gelişmelerini, kalkınmalarını bastırarak, yerli üretimi tahrip etmiştir. Bu durum iç pazarın emperyalistlerin ihtiyacına göre düzenlenmesini getirirken emperyalist sermayeye bağımlılığı büyüttüğü gibi uşak kompradorların ve büyük toprak ağalarının da semirmesine yol açmıştır.

Ülkemizde "**24 Ocak Kararları**" olarak anılan Dünya Bankası'nın ise "**Yapısal Uyum Programı**" dediği veya IMF tarafından "**istikrar paketleri**" olarak kodlanan **Liberal Ekonomik Politikalar**, emperyalist sermayenin 1970'lerde yaşadığı krize bir çözüm, bir çare olarak benimsediği, uyguladığı politikalar. Bir başka deyişle **bu politikalar, bağımlı yarı sömürge ülkelere krizin taşınması, ihracıdır.** Bu programların gereği olarak bağımlı ülkeler tepeden tırnağa emperyalist sermayenin ihtiyaçlarına göre "yeniden yapılanma" operasyonuna tabi tutulmuş; ekonomik, siyasal, kültürel, hukuksal ve kurumsal düzenlemelerle finansal sermaye ve tekellerin maksimum kârlılığı için alan düzlenmiş ve bu sayededir ki içeride komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları da palazlan-

dıkça palazlanmıştır. Aşağıya alacağımız kimi rakamlar, son 20 yılın anlaşılmasında bizlere yeterli veriyi sunmaktadır.

*Dünyanın en zengin üç adamının servetinin değeri 48 ülkenin yıllık gelirine eşittir.

*Dünya nüfusunun %15'ini oluşturan zengin ülkeler dünya gelirinin %80'ini alıyor.

*Dünya üretiminin %77'sini 25 gelişmiş ülke gerçekleştiriyor.

*Bu üretimde ABD'nin payı %27'dir.

*Dünyanın en zengin 200 kişinin serveti yoksul iki buçuk milyar insanın gelirinden fazladır.

*Dünyada 5 ila 14 yaş arasındaki 250 milyon çocuk okul yerine çalışıyor.

(Fikret Başkaya Az Gelişmişliğin Sürekliliği)

Bu rakamlar gösteriyor ki "yapısal uyum" programlarıyla gerçekleşen yarı sömürge ülkelerdeki halkların yarattığı değerler ve ülke zenginlikleri mali sermaye ve tekelleri tarafından talan edilmiş, yağmalanmıştır.

BORÇLAR ÖDENDİKÇE BÜYÜYOR

Bütün yarı sömürgelerde uygulanan birbirine benzer, hemen hemen aynı programlarla sermaye

hareketleri üzerindeki kısıtlamalar kaldırılarak para piyasaları, borsa ve kamu kağıtları gibi finansal piyasalar uluslararası mali sermayeye açılıyor, bu tür piyasalar yoksa eğer, öncelikle oluşturulmasına gidiliyor, kamu kuruluşları özelleştirilerek emperyalist sermayeye kaynak aktarımı gerçekleştiriliyordu. Büyüme, zenginleşme, güçlü ekonomi ve gelişmiş ülkeleri yakalamanın buralardan geçtiği vaaz edilirken “Dişimizi biraz daha sıkacağız”, “kemer sıkacağız”, “aynı gemideyiz” gibi sözümona gerçekçi açıklamalarla inandırıcı olmaya, güven vermeye çalışılıyordu.

Peki olan ne? **Yıkılmış** ve **çök-müş** ekonomilerdir. Borç/faiz cenderesi bütçeyi yutmuş, ezilen halkın açlığı ve sefaleti daha da büyümüş, kısa sürede milyonları bulan yeni işsizlerle milyonlarca insan evine bir lokma ekmeğe götüremez olmuş, tarım ve hayvancılık çökmüş, hemen herşey ithal edilir duruma gelmiştir. Bu sayededir ki emperyalist ülkelere ve finans kuruluşlarına son on beş yıl içerisinde borç/faiz geri ödemesi olarak yarı-sömürgelerden bir buçuk trilyon dolarlık kaynak akmıştır. Buna rağmen bugün yarı-sömürgelerin emperyalistlere ve özel finans kuruluşlarına olan borç/faiz tutarı iki

trilyon doları aşmış durumdadır.

Borçlanma trafiği ve buna bağlı olarak halkların nasıl yoksullaştığını gösteren aşağıdaki tablo ülkemize aittir, çarpıcıdır. Kuşkusuz **bu rakamların bir benzeri diğer yarı sömürge ülkelerde de mevcuttur.**

İçeride birkaç bin kişilik para babası komprador patron ve ağalar, dışarda efendileri emperyalistler ve finans kurumları halkları ilğine kadar sömürüyor, kanlarına ekmeğe doğramışlar, ülke zenginliklerimizi talan etmişlerdir. Yıl yıl borç/faiz geri ödemeleri büyümüş, halkın açlığı büyümüş ama borçlardan kurtulmak ne çare mümkün olmamış. 1985 yılında iç ve dış borçların toplamı 37,7 milyar dolarken ve geçen on beş yıl içerisinde 150 milyar dolar borç/faiz geri ödemesi yapılmışken, 2002 yılı Mayıs ayı itibarıyla borçların toplamı 205 milyar dolara çıkmıştır. Bütün yarı-sömürgeler aynı döngü içerisinde dönmekte, ödendikçe borçlar misli misli büyümektedir.

DENİZ BİTTİ

Öyle bir aşamaya gelindi ki sonuçta Arjantin’de ipler koptu. 2001 yılı sonunda IMF yeni kredi vermeyeceğini açıklayınca, zaten borç çevriminde sorun yaşayan

Arjantin “Ben de borçları ödemiyorum” dedi. Borç ertelemesine gitme ya da ödemeleri belli bir takvime bağlama değil, hepten ‘borçları ödemiyorum’ dedi. Arjantin halkının günlerce sokakları, alanları, kentleri işgal etmesi, emperyalistlere, onun tefeci kurumlarına ve işbirlikçilerine yönelik öfkesi hala hafızalarda canlıdır. İşbirlikçi hükümet devrilirken bir hafta içerisinde beş devlet başkanı eskidi, ülkeyi bırakıp kaçmak zorunda kaldı.

1990’ların başında IMF’nin model ülkesiydi Arjantin. “IMF’nin mucizesi” nin başarı numunesi olarak sunulmuştu. Şapka düşmüş ve IMF’nin keli bir kez daha görülmüştü. Emperyalizme bağımlı bir **Arjantin**, mali sermayenin para piyasalarını çökerttiği **Arjantin**, bütün kamu kuruluşları özelleştirme sonucu emperyalistler ve uşaklarınca yok pahasına alınan, kamu borçları GSYİH’ya göre % 130’ları aşan halkı açlık ve işsizlikle kıvranan **Arjantin**... IMF yeni kredi vermemiş ve az miktardaki borç geri ödeme servisini yapamaz duruma düşmüştür. Özcesi borç/faiz cenderesi altında bulunan bütün ülkelerin yaşayacağı sonucu Arjantin daha önce yaşayarak startı vermiştir.

Yıllar	Nüfus (milyon)	İç borç (milyar)	Dış borç (milyar)	Kişi başına Gelir (Dolar)	Kişi başına Gelir (Dolar)	Kişi başına Borç (Dolar)
1985	50.3	12.1	25.6	1.330	1.330	928
1987	52.5	16.9	40.3	1.636	1.636	1.089
1988	53.7	15.7	40.7	1.684	1.684	1.050
1989	54.8	18.1	41.7	1.959	1.959	1.091
1990	56.2	19.2	49.0	2.682	2.682	1.218
1991	57.3	24.7	50.4	2.621	2.621	1.214
1993	59.4	20.6	67.3	3.004	3.004	1.548
1994	60.5	22.8	65.6	2.184	2.184	1.424
1995	61.6	29.2	73.2	2.759	2.759	1.558
1996	62.6	30.6	79.6	2.928	2.928	1.738
1997	62.4	37.1	84.9	3.079	3.079	1.849
1998	63.4	42.4	97.2	3.255	3.255	2.111
1999	64.3	54.2	103.1	2.879	2.879	2.265
2000	67.3	83.3	119.6	2.986	2.986	2.530
2001	68.0		115.1	2.219	2.219	2.918

29.07.2002 Cumhuriyet

İSTİKRAR PROGRAMINDAN, İFLAS PLANINA

IMF ve Dünya Bankası yetkilileri Brezilya, Meksika, Bolivya, Uruguay ve Türkiye gibi ülkelerde de ekonominin Arjantin’le aynı seyri izlediğini, özellikle Brezilya ve Türkiye’nin yüksek risk taşıdığını çoktandır saptamış durumdadır. IMF ve DB’nin yıllık genel kurulunda ‘iflas planı’nın öncelikli gündemi oluşturması, diğer gelişmelerin yanısıra Arjantin ve onu izleyen yüksek riskli ülkelerin gidişatından dolayıdır.

Borçlu ülke borç çevrimini yapamaz yani ödeyemez duruma düşünce IMF ve DB’ye başvuracak ya da bu tefeci kurumlar ilgili ülkenin borç/faiz geri ödeme kabiliyetini yitirdiği sonucuna vardıklarında o ülkenin iflası istenecek, böylece IMF tarafından oluşturulan “iflas masası” alacakların nasıl ve ne şekilde tahsil edileceğini kararlaştıracak. Yalnız raporda geçen “IMF ve Dünya Bankası kredileri iflas masasına gitmeden geri ödemede öncelikli olacak” maddesi IMF ve DB ile özel finans kurumları ve yatırımcılar arasındaki çe-

lişkiyi de tetiklemiş durumda. Bindiği gibi borçlanma yalnızca IMF ve DB eliyle emperyalistlere olmuyor yanısıra Hazine ve Merkez Bankası garantili yüksek faiz getirisi olan tahviller çıkartılarak dünya piyasalarına sunulan ve böylece yabancı finans kuruluşlarının portföyüne giren büyük miktarlarda tahvilli borçlanmalar söz konusu, ki bu tahvil alacaklılar özel finans kuruluşları (bankalar) ve yatırımcılardır.

Alacaklı özel kuruluşlar, IMF ve DB’ye öncelik tanınmasını kendi alacaklarının riske girmesi olarak görüyor dolayısıyla bu maddeyi kabul etmiyorlar. Her ne kadar raporda alacaklı pozisyonundaki özel finans kuruluşlarını cezbedecek “ön taahhüt” başlığıyla tahsilatın gecikmesi halinde yüksek faiz oranlarının işletilmesi ve ek pazarlık gibi madde mevcutsa da henüz özel alacaklıların itirazının önüne geçilmiş değildir.

Sermayenin kendi arasında büyüyen bu çelişki daha çok kendi konumunu güçlendirmeye yöneliktir. Bundan kaynaklı olarak Eylül ayındaki toplantıda “iflas planı” hakkında kesin karar

alınması ertelenmişse de, bu geciktirme ancak 2003 yılı Nisan ayında yapılacak olan IMF toplantısına kadar sürebilir. Bu arada yapılacak pazarlık ve anlaşmalar mali sermayenin kendi içindeki düzenleme sorunu olacağı için “iflas planı”nın özüne yansımayacaktır.

“İFLAS PLANI”YLA HEDEFLENEN NE?

İflas planı: yarı-sömürge ülkelerin paraya çevrilir bütün değerlerine açıktan el koymaktır. Borç-alacak ilişkisi emperyalistler tarafından oluşturulacak olan bir uluslararası mahkemeye(!) haciz memurluğunu IMF’nin yapacağı icra-iflas ilişkisine dönüştürülecektir. Buna göre THY’nin uçaklarına, Denizcilik işletmesinin gemilerine, Boğaz köprüsü ve oto yolların gelirine vs. pekala el konulabilecektir.

İflas planı, alacaklıların borçlu ülkenin “maliye politikaları, para ve kur politikası, yurtiçi ödemeler sistemi, iflas hukuku ve sermaye hareketleri rejimi” gibi pek çok hayati politikasını belirleyecek, bununla hem iflas masası dahilindeki alacaklarının değerini koru-

*İflas planı:
yarı-sömürge ülkelerin
paraya çevrilir bütün
değerlerine açıktan
el koymaktır. Borç-alacak
ilişkisi emperyalistler
tarafından oluşturulacak
olan bir uluslararası
mahkemeye(!)
haciz memurluğunu
IMF’nin yapacağı
icra-iflas ilişkisine
dönüştürülecektir.*

muş olacaklar ve hem de en küçük kaçağa dahi müdahale edeceklerdir. Özünde bu politikalar yarı-sömürge ülkelerde bugün de uygulanıyor olmasına rağmen belli düzeylerde kırılmakta ve delinmektedir. Bu delinme işçi ve kamu çalışanlarının ücretlerinin belirlenmesinde, bütçeden ayrılan kimi zorunlu harcamalarda, bazı kuruluşların özelleştirilmesinin gecikmesinde, personel istihdamı vb. örneklerde yaşanmaktadır.

İflas planı; emperyalistlerin ve özel finans kuruluşlarının alacaklarını garanti altına almanın yanı sıra kontratlara eklenecek olan iflas maddeleriyle (bu maddelerin neler olacağını ABD Hazine Bakanlığı belirleyecektir) emperyalistlerin isteklerinin sınırsızlığı ve yaptırım gücü resmileşmiş böylece bağımlılık olabildiğince derinleşmiş olacaktır. **Yarı-sömürgele- rin sözde de olsa bağımsızlığı, stratejik menfaatlerinin korunması vs. durumu bu maddeler gereğince ortadan kalkmış olacaktır.**

Sonuç olarak uygulanan ekonomik politikalarla borç/faiz batağında çırpınan ve ekonomisi tamamen tahrip olan yarı-sömürge halkların son damla kanını emmek için hazırlanan iflas planı, ülkeyi kısıktırak emperyalizmin kucacağına oturtmayı, bitmez tükenmez tavizleri ve yeni yeni uygulamaları hedeflemektedir. Hiç kuşku yok ki **“iflas planı”nın sonuçları işçi ve emekçilerin sırtındaki kamburu çok daha büyütecek, sonuçlarının faturası en ağır biçimde emekçilere çıkartılacaktır.**

Arjantin 2003 yılı Mayıs’ında iflas edeceğini IMF’ye bildirmiş durumda, kuşkusuz Arjantin’i yeni iflas etmiş ülkeler izleyecektir. Borç çevirimini yeni borçlanmayla yapmaları emperyalist sermayenin konjonktürel durumu ve dolaşımdaki tıkanma bu sonun başlıca nedenidir. Aynı tabloya sahip olan

Türkiye ise şimdilik Irak ve Ortadoğu’daki gelişmelerin yüzü suyu hürmetine(!) karşılaşacağı bu sonu ertelemiş durumdadır. Şurası çok açıktır: Emperyalistler özellikle Amerikan emperyalizmi “iflas planı”nı istediğinde bir yaptırım sopasına dönüştürerek, ayağını sürten, kimi gelişmelerde ikircikli davranan, pazarlık payını ve hissesini artırmaya çalışan yarı-sömürgelelere ve egemen askeri, bürokrat, komprador güçlere karşı kullanacaktır. “İflas planı” duyulduğunda ülkemizde bazı kesimler şaşırıp kalmış “Egemenlik elden gidiyor” demeye başlamışlardır. Bu kesimler hiç mi hiç samimi değillerdir. Veya Kıbrıs, K. Irak sözkonusu olduğunda “ulusalci” damarı tutanlar ve olur olmadık durumlarda “Ulusal Bağımsızlık” nutku atanlar şoven ve yalancı birer demagogtur. Emperyalizmi, feodalizmi ve komprador kapitalizmi ıskalayarak şu ya da bu durumda ‘bağımsızlık’tan dem vuran ve üst perdeden ahkam kesen bilim insanları(!), entelektüeller(!), körleşmiş sanatçılar, biteviye bir şekilde gölge oyununda ısrar eden kalem erbapları.... “iflas planı”nı görünce “yeni Düyun-ı Umumiye” diyenler... Ayaklarınızın suya ermesi için daha başka ne gerekiyor?! Evet iflas planı süregelen Düyun-ı Umumiye’nin bir üst noktasıdır. Buradan çıkışın emperyalizme, **feodalizme ve komprador kapitalizme karşı tutarlı ve kararlı bir mücadeleden geçtiği açıktır.**

Uygulanmaya başlandığında etkin sonuçlar almak için sayısız hukuksal ve kurumsal düzenlemeler IMF paketleri gereğince yarı-sömürgelerde çoktandır gerçekleştirilen ödevlerdendir. İflas planı’nda geçen “maliye ve kur politikalarına, bankacılık sistemi ve yurtiçi ödemeler sistemine, iflas hukuku ve sermaye hareketlerine müdahale eder” cümlesine uygun ve bunları gerçekleştirmek için ya-

salar ve kurumlar mantar gibi türetilmiştir. IMF ve Dünya Bankası’na tam bağımlı ama ülke içerisinde yasama-yürütme ve yargı denetiminin dışında, bunlardan bağımsız kurumlar emperyalizmin onun tefeci kurumlarının talimatlarına amade durumdadırlar. BDDK, SPK, MB vb. gerektiğinde iflas planı için işlevlendirilecektir.

Emperyalistler ve uşaklık konusunda deneyimli olan İ. İnönü yılların tecrübesini konuşarak **“gelişmiş ülkelerle (yani emperyalistlerle-bn) ilişkiler ayıyla yatağa girmek gibidir”** demişti. Biliyoruz ki bu sonuç emperyalistlerin çöplüğünde beslenenler için geçerlidir. Hem uşaklıkta kusur etmeyeceksin hem de arada bir “hayır” diyeceksin; emperyalizm buna elbette tahammül etmeyecektir. Oysa emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı gerçekten bağımsızlık bayrağını çeken; ülkesinin işçi sınıfına, enternasyonal proletaryaya, ezilen halklara dayanan ve bütün gücünü bunlardan, ideolojisinden alan gerçek kurtuluş savaşları yürütülmektedir. İflas planı’na karşı çıkış emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı çıkmakla anlamlı olur. Halkların ve öncüleri Komünist Partilerin tavrı ve pratikleri çok nettir. Emperyalistler onların tefeci kurumları uşak egemen sınıflar her zamankinden daha çok teşhir olmuş, gerçek yüzleri açığa çıkmıştır. Son dönemlerde Arjantin, Brezilya, Venezuela ve Ekvador’da yaşananlar halkların öfkesini göstermesi bakımından öğreticidir. Keza 3 Kasım seçimlerinde ülkemizde yaşananlar da emekçi halkın tepkisini ve atan nabzını gözler önüne sermektedir.

(Yararlanılan kaynaklar

1 Ekim 2002 Milliyet,
8-10-2002 Cumhuriyet,
26-10-2002 Cumhuriyet
Bilim ve Teknik.)

Daha büyük zaferler kazanmak için Parti mücadelesinin 34. Yıldönümü kutlaması

Geniş birleşik cepheyi legal anlamda kullanmak iktidardaki kliği alt etmek için yeterli olabilir. Ancak bir bütün olarak mevcut sistemi yok edemez. Bu sebeple silahlı mücadelelenin ilkesel biçim olması ve komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının birleşik sınıf diktatörlüğünün bürokratik ve askeri mekanizmasını yıkması gerekmektedir.

Halk Savaşı yürütmek ve zaferi silahlı güçlerle kazanmak kesinlikle gereklidir. Hakim iktidar sistemini yıkmak ve ABD emperyalizminin askeri müdahale ve saldırganlık yoluyla sistemini koruma planını bozmak için tek yol budur.

Açıklama: Filipinler Komünist Partisi'nin 34. Kuruluş Yıldönümü vesilesiyle FKP-MK'nın yayınladığı bildiri.

Armando Liwanag
Merkez Komite Başkanı
Filipinler Komünist Partisi
26 Aralık, 2002

Merkez Komite adına, Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde yeniden kuruluşunun 34. yıldönümü vesilesiyle Filipinler Komünist Partisi'nin tüm kadro, üye ve aday üyelerine en sıcak yoldaşlık duygularımı iletiyorum.

Aynı zamanda Yeni Halk Ordusu(YHO)'nun kızıl komutan ve savaşçılara, tüm devrimci kitle aktivistlerine ve geniş halk kitlelerine en içten devrimci birlik duygularımı sunuyorum.

Parti ve devrimci kitlelerin büyüyen son zaferlerini kutlamama izin verin. Şehitlerimizi ve kahramanlarımızı onurlandırmamıza izin verin. Halka hizmet etmek ve Filipin devrimini ileriye taşımak için çözüm yöntemlerimizi yenileştirmemize izin verin.

ABD emperyalizmine ve yerel gerici sınıflara karşı Yeni Demokratik Devrimde daha büyük zafer-

ler kazanmak için mücadele etmemize izin verin. Deneyimlerimizi özetlemeye, gücümüzü ve uyanıklığımızı değerlendirmemize ve bir bütün olarak Partinin ve ait olduğu birliğin ve organların görevlerini yerine getirmemize izin verin. Devrimci mücadelemizi yeni ve daha yüksek bir aşamaya yükseltmemize izin verin.

Krizin her gün kötüleştiği koşullar Filipin ve dünya devrimini yükseltmek için uygundur. Baskı ve sömürü geniş halk kitlelerini hakları ve çıkarları için savaşmaya itiyor. Proletaryanın devrimci partileri ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm için devrimci mücadelesinde halka önderlik etmek için göreve çağırıyor.

EMPERYALİST KRİZ VE TERÖRİZME KARŞI SAVAŞ

1989-91 sürecinde revizyonist rejimlerin çöküşü ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana ABD emperyalistleri üç sivri uçlu saldırısını tamamladı. Bunlar; sosyalist davanın sona erdiğini ilan ederek **ideolojik saldırı**, "Serbest Pazar" küreselleşme sloganını kul-

lanarak **ekonomik saldırı** ve tek süper gücün arzu ettiği Yeni Dünya Düzeni içinde pax Amerika'yı empoze etmek için **politik askeri saldırı**. Tüm bu üç sivri uç, proletarya ve halkın direnişini yükseltmektedir.

Parti, tekelci kapitalizmin üzerinden "Serbest Pazar" küreselleşme perdesinin indirilmesinde; ve aynı zamanda çürümüş, can çekişen ve derin-yerleşik krizle sarsılmış, saldırganlık savaşları ve baskıcı rejimleri gibi terörizmin en kötü biçimlerini uygulayan emperyalizmin çirkin gerçeği üzerindeki tereddütleri açığa vurmada önemli bir katkıda bulundu.

Parti, devrimci mücadelenin çeşitli biçimlerindeki diğer partilerle görüş ve deneyim alışverişi yapmış ve kendi mevcut durumuna uygun devrimci mücadele biçimlerini geliştirme konusunda diğer partileri cesaretlendirmiştir. Partimiz özellikle yarı feodal ve yarı sömürge ülkelerde halk savaşının hazırlığı ve gelişiminin teşvik edilmesine özel bir önem göstermektedir.

Emperyalizmin revizyonist rejimler ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasını şeytani bir zevkle izlediği 1989-91 sürecinden beri Partinin sosyalizmi inşa etmede proletaryanın tarihi misyonunu üstlenmesi ve Yeni Demokratik Devrime önderlik etmeye azimle devam etmesi büyük öneme sahiptir.

Şimdi, Partimiz tüm dünya kapitalist sisteminin hızla kötüleşen krizinden faydalanmada ve halkın devrimci mücadelesine liderlik etmede en hazır ve güvenilir partiler arasındadır. Küresel kapitalizmin üç merkezi -ABD, Japonya ve Avrupa anakarası- açıkça krizle sarsılmış durumdadır.

Birkaç temel sanayiye sahip daha küçük kapitalist ülkeler daha ciddi bir şekilde sarsılmıştır. Fakat en ölümcül bir şekilde darbe alanlar bunların dışındaki ülkelerin büyük çoğunluğudur. Bunların içinde

üçüncü dünyanın yarı sömürge, yarı feodal ülkeleri ve revizyonist yönetimler altında uzun süre geri kalmış ve açık kapitalizm altında daha hızlı bir şekilde kötüye giden ülkeler yer almaktadır.

Dünya emekçi sınıfları ve halkların sırtından kâr elde etme ivmesi ve "Serbest Pazar" küreselleşme sloganı adı altında bu kârların birkaç emperyalist ülkede yoğunlaşma ve merkezileşmesinin hızlandırılması, emekçi halkın gelirini ve alım gücünü düşürmeye ve küresel ulusal pazarların daralmasına hizmet etmektedir.

1989-1991 sürecinden beri, Japonya, Almanya ve eski Sovyet Bloku ülkeleri ekonomik durgunluk ve uzun resesyon dönemleri hastalığına açıkça yakalanmıştır. 1990'lı yıllarda ABD, diğer kapitalizm merkezlerinin ve dünya kapitalist sisteminin geri kalanını eninde sonunda durduracağı beklenen büyümenin engellenemez motoru olarak ortaya çıkmıştı.

ABD yurtdışından sermayesini çekti; bono ve hisse senetlerindeki yatırım patlamasını kışkırttı. İleri teknoloji ürün ve hizmetlerde aşırı üretimi teşvik etti. ABD sıfır enflasyonla, yüksek teknoloji ürün ve hizmetlerin aşırı üretim krizine kadar yüksek büyüme ve yüksek tüketimi varsayan "yeni ekono-

mi"yle övünüyordu. Mart 2000'den itibaren ise bu patlama kendini Büyük Depresyonu anımsatan, uzun bur iflase bıraktı.

Bush rejiminin ABD ve küresel kapitalist krize önerdiği çözüm; daha fazla sermayenin özellikle askeri-sanayi komplekslerindeki tekelci şirketlere dağıtılması ve vergiden muaf tutma, yan kuruluşların araştırma ve geliştirilmesi ve federal devletin sözleşmeleri satın alması teşvikleriyle savaş üretiminin canlandırılmasıdır.

"Serbest Pazar" küreselleşmenin bir bütün olarak iflasi üzerine, Bush rejimi savaş üretimi ve askeri harcamaları canlandırarak askeri Keynesçilik içinde ekonomiyi ateşleyecek bir çıkış yolu bulmayı arzu etmektedir. Rejim, bu çizgi üzerinde, 11 Eylül saldırılarını kullanarak saldırganlık savaşlarını ve dünya çapında faşist politika ve yasalarını yürütmek için "**terörizme karşı savaş**" histerisini kışkırtmaktadır.

Bush yönetimi, ABD içinde "Vatansever Hareket" ve diğer sözde anti terörist kanunlar yoluyla aşırı milliyetçiliği -faşizmi- üretmektedir. Bunun ardından da, ABD'nin yalnızca sivil halkı bombaladığı ve hedef bir ülkeyi zorlamak için alt yapıyı sabitleştirdiği saldırı savaşlarını kolaylaştırmak üzere emperyalist müttefikleri ve

uşakları arasında baskı dönemlerini yaygınlaştırmaktadır.

11 Eylül saldırıları sonuç olarak, ABD'ye, saldırganlık savaşıyla Afganistan'ı işgal etmek imkanını vermiştir.

Aynı petrol hırsıyla, ABD aynı zamanda Asya'da terörizme karşı savaşın "ikinci cephesi"ni açmak üzere Basılan adasındaki haydut çetesi Ebu Sayyaf'ı takip etme bahanesini kullanmaktadır. Oysa **ABD emperyalizminin gerçek hedefi Filipinler'deki stratejik pozisyonunu genişletmek ve Güneydoğu Asya'daki petrol ve do-**

ğal kaynaklar üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırmaktır. ABD, eski Çin fobisinden daha elverişli bir bahane olarak El-Kaide fobisini icat etmiştir.

Dünya, yeniden Irak'a karşı tamamen ABD'nin saldırganlık savaşının yeni bir raundunun eşiğinde bulunmaktadır. ABD emperyalistlerinin amacı Irak'taki petrol kaynaklarının kontrolünü direkt ele geçirmek ve ardından Orta Asya üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırmak ve Filistin ve Arap halklarını aşağılamaktır.

ABD emperyalistleri halkları yeniden sömürgeleştirmek fakat aynı zamanda kendi kayıplarından kaçınmak istemektedir. Bu yüzden

çareyi sivil toplulukları ve alt yapılarını bombalama veya bombalama tehditlerinde bulmaktadır. Bu da halkın aşağılanmasına yol açmakta ve şimdiye kadar olduğundan daha öfkeli halk kitlelerinin direnişini doğurmaktadır.

Dünya ezilen halkları, ulusal kurtuluş ve demokrasi haklarını istemekte; sömürü, baskı ve savaşların yoğunlaşmasına, ABD hegemonyasına karşı direnmektedir. 3. dünyanın birçok ülkesi, özellikle ABD'nin kendilerini "düzenbaz" ülkeler, "şer eksen" veya potansiyel asi olarak nitelendirmesine kar-

şı ulusal bağımsızlıklarında ısrar ediyorlar.

ABD ve emperyalist müttefikleri üçüncü dünya ve geri kalmış ülkelerde halkın ezilmesi ve sömürülmesi konusunda hala ittifak halindedir. Ancak Japonya ve Batı Avrupa, ABD'nin savaş tehdidinde bulunma, yürütme ve, petrol ve diğer doğal kaynakları tekelinde toplamak; pazarları, yatırım alanlarını ve stratejik noktaları ele geçirmek üzere tek yanlı davranmasına karşı daha ihtiyatlı davranmaktadır.

Emperyalist ülkelerde de kitlesel işsizlik, ücretlerin düşürülmesi ve sosyal hakların gaspıyla karşı karşıya kalan işçiler ve küçük burjuvazi arasında da kitlesel hoşnut-

suzluk mevcuttur. Emperyalist savaş, faşizm, şovenizm ve ırkçılığa karşı halkın direnişi gelişmektedir. Tekelci burjuvazi, proletaryayı bölmenin yollarını araştırmakta, suçlu göçmenlere ve diğer ülkelere yükleyerek krizdeki sorumluluğunu gizlemeye çalışmaktadır. Bugün emperyalist ülkelerdeki Komünist Partileri emperyalist savaşları iç savaşa çevirme göreviyle karşı karşıyadır.

BUNALIM VE BASKI

Uzun zamandır ülkemizin yarı sömürge, yarı feodal yapısını muhafaza etmek isteyen ABD uşağı Macapagal-Arroyo rejiminin dünya kapitalist sisteminin derinleşen krizinden çıkış yolu yoktur. Ekonomi uzun bir devlet bunalımına gömülmektedir. Ve rejim suskun halka saldırılarında şimdiye kadar olduğundan çok daha baskıcı hale gelmiştir.

Temel sanayinin yokluğu her zamankinden çok telaffuz edilir olmuştur. Varolan tek sanayi olan ithalata bağımlı sanayi de tümüyle devletle aynı bunalımın içine girmiştir. Doğu ihracı yarı mamul ürünler ve reel gayri menkul spekülasyon için aşırı borçlanmanın sonucu olarak ortaya çıkan, özel inşaat sektöründeki patlamanın Güneydoğu Asya mali krizinin yaşandığı 1997'de sona ermesiyle büro ve evlerin bulunduğu gökdelenler de boşalmıştır.

Filipin ekonomisinin dünya pazarına sağladığı işlenmemiş hammadde ve düşük katma değerli yarı mamuller, bunalımdaki pazarlara oranla küresel bazda fazladır. Ekonomi esas olarak tarımsal olmasına karşın ithalatının serbestleştirilmesi ve tarım kimyasalları, değirmencilik gereçleri, nakliyat ve benzinin ücretlerinin yüksekliği sonucunda tarımsal üretim düşmüştür.

Ticaret açığını kapatmak için gerekli dış borçlar yetersiz durumdadır. Aynı zamanda ihtiyaç duyul-

lan borçların tutarı büyümeye devam etmektedir. Geçmişte Estrada gibi Macapagal-Arroyo da ekonomik faaliyetlerindeki bazı benzerlikleri gösterebilmek amacıyla alt yapı borçları için Japonya'ya yalvarmaya devam ediyor. Fakat gerçekte **bu borçlar, daha ağır koşulları da beraberinde getirmekte ve bürokratik çürümenin esas hedefi olan ekonomi için de büyük bir yük oluşturmaktadır.**

Filipin ekonomisinin iflası, ABD Doları ile bağlantılı olarak Peso'nun değerinin iyice dibe vurması, ticaret ve bütçe açığının büyümesi ve iç ve dış devlet borçlarının büyüme hızıyla ilan edilmiştir.

Macapagal-Arroyo rejimi emekçi kitlelerin ve orta sosyal tabakaların sömürsünü ağırlaştırmaktadır. Bu rejim, özel ve kamu kuruluşları tarafından gerçekleştirilen kitlesel işten çıkarmaları, temel ürün ve fiyatların yükseltilmesini, reel ücretlerde keskin indirimleri, sosyal haklarda kesinti ve fiyatların aşırı yükselmesini teşvik etmektedir. **Ve devlet bu uygulamaları sermaye sahiplerinin problemlerini çözmek ve "Serbest Pazar" ekonomisine istikrar sağlamak için gerekli ölçütler olarak düşünmektedir.**

Enerji ve suda özelleştirilmiş kamu kuruluşlarının büyük tekelci kapitalist sahipleri yüksek kârları elinde toplamış bulunmaktadır. Tüketiciler ise bu şirketlerin kendilerine aşırı fiyatlar için tazminat ödemelerini istemektedir. Zaten kötü durumda olan hizmetler daha da kötüleşmekte, buna rağmen tüketicilerin ödemelerinin yükseltilmesi istenmektedir. Ulusallaşma ile şirketleri sözde tehdit eden Arroyo rejimi şimdi mevcut kârlarını nasıl koruyacakları ve müşterileri nasıl

kazıklayacakları üzerine işbirliği yapmaktadır.

Ölümcül durumda olan ekonomik kriz sosyal hoşnutsuzlukla sonuçlanmaktadır. Rejim işçilerin ücretlerin yükseltilmesi ve köylülerin toprak reformu talebini önemsemeyerek kışkırtmaktadır. Diğer sosyal tabakaları da taleplerini görmezden gelerek zarara uğratmaktadır. Hoşnutsuzluk tek tek sektörler ve diğer sektörler tarafından gerçekleştirilen kitlesel protestolarla açığa çıkmaktadır.

Ekonomik kriz çeşitli politik krizlere de neden olmuştur. İktidar sistemi ve aynı zamanda iktidar koalisyonu içinde çeşitli klikler arasında keskin bir rekabet mevcuttur. Bürokratik yağma için hazır/kullanışlı ulusal pasta öylesine küçülmüştür ki iktidardaki kliğin ganimeti tekelleştirme eğilimi, içerdeki itirazları da kışkırtmaktadır.

Gericı hükümetin çeşitli bölümlerindeki çürüme çok daha dizginlerinden boşanmış ve daha açık bir hal almıştır. Halkı en çok nefret ettiren ise başkanlık çiftinin ve onlara en yakın olanların içinde buldukları çürümedir.

Yönetici koalisyon içinde homurdanmalar ve Ms Macapagal-Arroyo'nun 2004 seçimlerine kadar iktidarını korumakta zorlanacağı veya 2004'teki başkanlık seçimleri için "övgüye değer" bir kaçış yapacağı daha net görünüyor. Başbakan yardımcısı Guingona da, Arroyo'nun 2004'ten önce değiştirilmesi düşüncesine açık. De Venecia kliği ise Ms Macapagal-Arroyo için merhametli bir çıkış yolu olarak anayasal değişiklikle parlamenter sistemin adaptasyonunu önermektedir.

Muhalefet partileri ve örgütleri şimdi rejimin yasa dışılığını teşhir

etmek ve tümüyle rejimi gözden düşürmek için yaptıkları kampanyalarında yoğunlaşıyorlar. Estrada'nın devrilmesinde ortaklaşan bazı güçler 2003'te Macapagal-Arroyo'yu defetmek üzere geniş bir birleşik cephe ve geniş bir kitle hareketi için kendilerini hazırlıyorlar.

Arroyo, halk ayaklanmasıyla iktidardan uzaklaştırılmazsa bile 2003 seçimlerinden önce iyice zayıflatılmış ve tecrit edilmiş olacak. Birçok insan Arroyo rejiminin halka karşı yürüttüğü müthiş vahşi askeri saldırıların bir sonucu olarak 2004'teki halk seçimlerinden kendi kendini diskalifiye ettiğine inanıyor.

Rejim ABD'nin en vahşi emirlerini uyguluyor ve Bush'un "terörizme karşı savaş" ve "karşı taraf saldırmadan saldırı (önleyici savaş)" sloganlarını papağan gibi tekrar ediyor. Aşagılık uşaklık içinde rejim Filipin ulusal egemenliğini ve toprak bütünlüğünü ihlal etmekte ABD ile işbirliği yapmaktadır.

Rejim ABD-RP Askeri Yardım Anlaşması, Karşılıklı Savunma Paketi ve Ziyaretçi Güçler Anlaşması yetmezmiş gibi ABD-RP karşılıklı Lojistik Destek Anlaşmasına da razı olmuş durumdadır. ABD askeri güçleri istediği gibi ve terörizmle savaş, tatbikat, eğitim, belediye faaliyetleri vs. bahanelerle işgal etmek için Filipinler'e girebilir.

Bush yönetimi, ABD askeri güçlerini Filipinler'e sokmak ve yüksek teknoloji askeri araçlarını göstermek için CIA patentli haydut çetesi Ebu Sayyaf'a karşı sözde anti-terör kampanyasını kullanarak Arroyo rejimiyle işbirliği yapmıştır. Fakat yalnızca yerli adanın engeli ve iyi örtülmüş arazisini kullanan küçük bir çeteyi bile yok ede-

bilecek yetersizliğini göstermede “başarılı” oldu. Emperyalist ve kukla askerler Partimiz tarafından liderlik edilen ulusal çaptaki devrimci harekete karşı daha kötü sonuçları yaşayabilirler.

Arroyo yönetim grubu içinde ulusal savunmada ulusal güvenlik danışmanı ve barış görüşmelerinde görevli Kabine üyeleri rejimi baskıcı ve savaş yanlısı bir doğrultuda yönlendirdi. Filipin devleti ve Filipin Ulusal Demokratik Cephe arasındaki barış görüşmelerini felce uğrattılar ve ABD’den FKP, Yeni Halk Ordusu ve Filipin Ulusal Demokratik Cephe politik danışmanı başkanını ABD’nin terörist listesine alınmasını istedi. Bu münasebetle hükümet ve Cephe’nin Güvenlik ve Dokunulmazlık Garantisi Birlik Anlaşması ve diğer anlaşmaları ihlal ettiler.

Onlar Macapagal-Arroyo’yu tüm savaş politikalarında çılgınca davranmaya itiyorlar. İşçi ve köylülere karşı askeri ve polisiye baskı kampanyalarını yükselterek ve Filipin Ulusal Demokratik Cephe delegelerine, danışmanlarına, çalışanlarına ve yurtdışındaki destekçilerine baskı uygulayarak Filipin Ulusal Demokratik Cephe’yi teslim olmaya zorlayabileceklerini hayal ediyorlar. Bayan Muna’nın yerel liderleri ve üyelerini kaçırmaya, işkence yapmaya ve katletme tertiplerinin arkasında da onlar vardır.

Aynı zamanda gerici silahlı güçler ve ulusal polis kendilerini çeşitli politik liderlerle sıraya koymaya veya kaçakçılık, uyuşturucu, kumar, fuhuş ve benzerlerini organize etmekte rekabet halinde olan asker ve polis şefleri arasındaki savaş taraftarlarının varlığının sonucu olarak savaş yanlısı olarak durmaktadır.

Gerici yönetici politikacılar, asker ve polis şeflerinin uşaklığı ve çürümüşlüğü halka kötü davranmaktadır. Daha fazla kamu sermayesi asker ve polise tahsis edilmek-

tedir; halk ise özellikle Manila dışındaki bölgelerde kamu eğitiminin, sağlığa, düşük ücretli evlere vb. fonların kesintisine karşı protestolarını yükseltmektedirler.

Halkın ekonomik, sosyal, kültürel, sivil ve politik haklarının ihlalleri yoğunlaşıyor. İşçilerin daha iyi ücret ve yaşam koşulları talebi vahşice bastırılmaktadır. Aynı şekilde toprak isteyen köylü, örgütlü kitleler ve devrimci güçler tarafından üstlenilen toprak reformu hareketini bastırmak, yoksul köylülerin ve ulusal azınlıkların topraklarına ve toplumsal kaynaklarına el koymak için büyüyen askeri ve politik seferberliklerle karşılanmaktadır.

Rejimin kuklalığı, çürümüşlü-

ğu, yetersizliği ve vahşiliği geniş halk kitlelerini isyana teşvik etmektedir. Gericiler arasında büyüyen çelişkiler halka sistemin tamamen devrilebileceğini çünkü en dip köşesine kadar çürüdüğünü göstermektedir.

YÜKSELEN DEVRİMCİ KİTLE HAREKETİ

Parti, başlangıcından itibaren Filipinler’in somut koşullarıyla birlikte Marksizm-Leninizm-Maoizm’le bütünleşmiş ve bu sayede uzun süreli Halk Savaşı yoluyla Yeni Demokratik Devrimin genel çizgisini doğru olarak ortaya koymuştur. Bu çizgi yönetim sistemi-

nin yarı sömürge, yarı feodal karakterine uygun çizgidir.

Biz, Parti tarafından oluşturulan genel çizgiyi takip ettiğimizde büyük politik zaferler kazandık. Aksi durumlarda ciddi hatalara düştük ve yalnızca **Özeleştirici Hareketi ve 2. Büyük Rektifikasyon Hareketi** gibi rektifikasyonların çözebileceği ciddi ters akıntılara kapıldık.

Marcos’un sanayinin gelişmesini ve toprak reformunu gerçekleştirdiğine inanarak Filipinler’in yarı feodal yapıya son verdiği şeklindeki yanlış ve tehlikeli düşünceyi eleştirdik ve reddettik. Şehirlerde silahlı ayaklanmayı silahlı mücadelenin ana biçimi olduğunu kabul eden “sol” oportünist çizgiyi ve

aynı şekilde legal mücadeleyi mücadelenin temel biçimi kabul eden **sağ oportünist** düşünceyi kökünden söktük.

Aynı zamanda “Serbest Pazar” küreselleşme altında ulusal egemenlik sorununun sınırsız bir küresel ekonominin sözde gelişimi tarafından çağ dışı olarak ifade edildiği yanlış ve ihanetçi düşünce üzerinden ulusal kurtuluş mücadelesinin modasının geçtiğini düşünen yanlış çizgiyi de eleştirdik ve reddettik.

2. Büyük Rektifikasyon Hareketi sayesinde yalnızca “Sol” oportünist hatalara karşı değil aynı zamanda yanlış çizgilerinin başarısızlığını “ajanların derin etkisinin” işi

olarak temellendirerek ajan histerisini körükleyen “Sol” oportünistlerin en kötülerini tarafından işlenen kanlı suçların yıkıcı etkisine karşı da galip geldik. 1992’de Merkez Komite tarafından Rektifikasyon Hareketi başlatılmasaydı, karşı devrimciler Partiyi ve bir bütün olarak devrimci hareketi enkaz haline getirecekti. Açıkça burjuva liberalizm, Gorbaçov revizyonizmi ve Troçkist küçük burjuva devrimciliğin karışık gevezeliklerini kullanan hainlere karşı ideolojik ve politik mücadele esnasında, Partimiz kendini ideolojik olarak sağlamlaştırdı; sosyalizm hedefinin önemli savunucusu ve ulusal kurtuluş ve demokrasi amacı için örnek alınacak lider ve savaşçıları olarak tanıdı.

Düşmanın mücadeleyi kaybettiğimiz, çünkü artık devrimci güçlerimizi finanse edecek büyük sosyalist ülkeler kalmadığı iddiaları yalnızca komiktir. **Revizyonist rejimlerin sosyalist, mali destek ve ilham kaynağı olduğu sığ yalanını saçmalık olarak kabul ediyoruz. Bizler proletaryanın devrimci bir partisi olarak, modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizm’i çoktan onayladık ve devrimci mücadelemizde kendi gücüne güvenme ilkesini savunmaktayız.**

Ülkemizde şehirleri kırlardan kuşatma ve düşman güçlerini şehirlerde devirme kapasitesini kazanıncaya kadar güç biriktirmeyi içeren **Uzun Süreli Halk Savaşı** stratejik çizgisini bir kez daha ilan ediyoruz. Silahlı devrimi yürütmek, anti feodal mücadeleyi başarıya ulaştırmak ve demokratik iktidarın kitle örgüt ve organlarını inşa etmek için halkın temel örgütü olan Yeni Halk Ordusunu kurduk.

Şu anda, YHO yüksek güçlü silahlarıyla profesyonel kızıl savaşçılarından oluşan en azından 3 tümen veya 9 tugay veya 27 tabura sahiptir. Buna ilaveten on binlerce halk

militanı ve kitle örgütlerinin yüz binlerce kendini savunma birimleri mevcuttur.

Kızıl savaşçılarımız, 800 belediye ve 70 eyaletin önemli bir kısmını içeren 128 gerilla cephesine konumlandırılmıştır. **Her gerilla cephesi bir müfrezeden meydana gelen ağırlık merkezine sahiptir.** Nispeten daha dağınık takımlar kitle çalışması için yerleştirilmektedir ve bunlar ileride silahlı propaganda timlerine bölünebilir. Bizler kararlı ve militan bir şekilde gerilla cephelelerini sağlamlaştırıyor ve geliştiriyoruz.

Anti-feodal mücadeleye önem veriyoruz; çünkü köylü kitleleri arasında toprak için demokratik talebin yerine getirilmesinin yolu budur. Biz toprak rantını reddediyoruz, tefeciliği ortadan kaldırıp, tarım işçilerinin ücretlerini artıracğıız. (bunda işgücünü satın alanın diğer köylüler mi, toprak ağaları mı olduğunu da dikkate alıyoruz.) Köylülerin ürünleri için tarım ürünlerinin fiyatlarını yükseltecek, tarımsal ve tali meslekleri geliştireceğiz. **Nihai toprak reformu programını beklerken küçük reformlar gerçekleştirmekteyiz.**

Atamalarla veya seçimlerle politik iktidarın organlarını oluşturmaktayız. Bu temelde köylü, işçi, balıkçı, kadın, gençlik ve kültür aktivistlerinin kitle örgütlerini inşa ettik. Toprak reformundan başka; üretim, kitle eğitimi, kendini savunma, sağlık ve sağlık koruma, kültürel faaliyet, halk içindeki çelişkilerin çözümü vb. konularda kitle hareketlerini başarıya ulaştırabilmiştir.

Kırlık bölgelerde gerçekleştirdiğimiz kitle hareketleri, özellikle toprak reformu, baskı altında tutulan ve sömürülen köylülerin kurtuluşunu sağlamakta ve onlara yetki vermektedir. Onlar kırlık bölgelerde kitle aktivistlerinin ortaya çıkması için cesaretlendirildi. Aynı zamanda şehir kökenli hareketten

kadro ve aktivistlerini etkiledi ve deneyim alışverişi yapıldı.

Kır kökenli kitle hareketleri ve şehir kökenliler birbirlerini etkilemekte ve birbirini güçlendirmektedir. Tüm devrimciler, Markos zamanında olduğu gibi, şehir bölgelerinde faşist sıkıyönetim durumlarında kitle aktivistleri şehirlerden köylere yer değiştirerek sığınabilme ve buralarda devrimci kitle hareketine hizmet etme konusunda bilinçlidirler.

Ulusal Birleşik Cephe’yi işçi sınıfı önderliğinde silahlı devrimin bir silahı olarak kullanmak için kitle temelini ve deneyimini geliştirdik. İşçi sınıfının temel ittifakı köylü sınıfı hem anti feodal hem de ulusal kurtuluş ve demokrasi ve anti emperyalist mücadele için kitle temelini oluşturur.

Emekçi kitlelerin temel ittifakını güçlendirerek düşmanı izole etme, güçten düşürme ve ortadan kaldırma amacıyla her adımda **ilerici güçlerin** (şehir küçük burjuvazisi de dahil) **birliğini; patriotik güçlerin** (orta burjuvazi de dahil) **ittifakını ve geniş birleşik cephe** (gerici sınıfların bölümleri de dahil) **ittifakını** inşa etme konusunda daha iyi bir durumdayız.

Filipinler’de yönetici kliği ortadan kaldırmak için ikinci kez geniş birleşik cepheyi kullanıyoruz. Birincisi; Markos’a karşı anti faşist harekette, ikincisi ise Estrada’ya karşı çürüme karşıtı hareket. Macapagal-Arroyo yönetici kliğini 2004 Başkanlık seçimlerinden önce ortadan kaldırmak veya bu tarihte seçimleri kaybetmesini sağlamak için geniş birleşik cepheden yararlanabiliriz.

Geniş birleşik cepheyi legal anlamda kullanmak iktidardaki kliği alt etmek için yeterli olabilir. Ancak bir bütün olarak mevcut sistemi yok edemez. Bu sebeple silahlı mücadelenin ilkesel biçim olması ve komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları

sınıfının birleşik sınıf diktatörlüğünün bürokratik ve askeri mekanizmasını yıkması gerekmektedir.

Halk Savaşı yürütmek ve zaferi silahlı güçlerle kazanmak kesinlikle gereklidir. Hakim iktidar sistemini yıkmak ve ABD emperyalizminin askeri müdahale ve saldırı yoluyla sistemini koruma planını bozmak için tek yol budur.

DAHA BÜYÜK ZAFERLER KAZANMAK İÇİN MÜCADELE ET

Parti proletaryanın ileri müfrezesi olarak teorik bilgisinin yüksek seviyesini ve devrimci bilinci yalnızca Marksizm-Leninizm-Maizm'in ideolojik çizgisinde kendisini inşa etmeye devam etmekte sürdürebilir. Tüm parti üyeleri Filipinler'in somut koşulları ve Filipin devriminin somut deneyimi ile bu proleter devrimci teoriyle bütünleşmenin bilincinde olmalıdır.

Tüm parti üyeleri Demokratik Halk Devrimi'nin programında 1. ve 2. Büyük Rektifikasyon Hareketinin dokümanlarında ve Merkez Komite'nin yayınladığı dokümanlarda ve Partinin çeşitli organ ve birimlerinde yayınlanan deneyim ve derslerin özetlerinde uygulanan Marksist-Leninist duruş, bakış ve yöntemi anlamalıdır.

Tüm Parti üyeleri, Parti üyeliklerinin 1. yılında ilk Parti eğitiminden geçmelidir. Böyle bir eğitimle, sorumluluk ve çalışmalarında yeterli anlayış; ileride birimlerinde ve boş zamanlarında okuma ve çalışma yeteneği kazanırlar. Ardından, orta seviye eğitimi almalıdırlar. Bu seviye Filipinler ve yurtdışındaki başarılı devrimci mücadelelerin ışığında deneyimlerinden ders çıkarabilmeleri amacını taşımaktadır. Sonra ileri seviye eğitimine devam edebilirler. Bu seviye ise felsefe, ekono-

mi, sosyal devrim, devrimin strateji ve taktiği ile uluslararası komünist hareketin tarihi konularındaki bilgilerini derinleştirme amacını taşır.

Parti silahlı mücadele ve birleşik cephe çalışması sayesinde sağlamlığını artırmıştır. Böylece silahlı devrimci hareketin hızla ilerlemesine liderlik etmek için çok yönlü yetenek kazanmıştır. Merkez Komitesi, Bölge Parti Komiteleri, Parti komiteleri ve gerilla cephele- rindeki YHO komutanlarının güçler dengesini önceden hesaplama, düşmandan fayda sağlama olanakları üzerine çalışma kapasiteleri içinde istihbarat çalışması ve taktik saldırı planlayabilmeleri için tüzük yayınlamıştır.

Kitle çalışmasının önemini yadsımayan bir ölçüde taktik saldırıya girişmemize izin verin. Verili herhangi bir zamanda, mevcut kitle temeli ve silahlı güç, tutuklama operasyonlarıyla veya pusularla düşmandan daha fazla silah ele geçirmek için taktik saldırılara izin vermektedir. Taktik saldırılarımızın başarısı **temel olarak** olumlu politik sonuç ve ele geçirilen silahlarla

ölçülmelidir.

Halk ve YHO, ABD-Arroyo rejiminin tüm savaş politikalarıyla ve anti terörizm adı altında artan askeri müdahaleleriyle savaşmak için halk savaşında yoğunlaşmalıdır.

Dünya kapitalist sisteminin her gün kötüleşen krizi ABD emperyalizmini saldırganlık savaşları yürütmeye ve devlet terörünü yükseltmeye teşvik etmektedir.

Tüm bunlar emperyalizm ve tüm gericilik için ölümcül olan daha büyük halk direnişini ve devrimci mücadeleleri doğurmaktadır. İşçi ve köylülerin temel ittifakı anti feodal ve ulusal kurtuluş mücadelesi için büyük kitle temeli sağlamaktadır. **İlerici, patriotik ve geniş fakat kararsız ittifakların her çeşidi devrimci güçlerin sağlamlığını ve etkisini büyütme için kullanılmalıdır.**

Macapagal-Arroyo rejiminin karşısında, rejimi ortadan kaldırma veya 2004 başkanlık seçimlerinde başarısızlığa uğratmak amacıyla geniş birleşik cephenin gelişimini ilerletmek için bir fırsata sahibiz. Filipinler'deki mevcut geçici kriz ortamı silahlı mücadeleyi ve birleşik cephenin gelişimini ilerletmek için uygun koşulları sağlamaktadır.

Parti, demokratik merkezizetçilik örgütsel ilkesiyle yönetilmektedir. **Sorunların demokratik bir tartışmasından sonra kararları yaşama geçirmede birleşmeli ve kararlı olmalıyız.** Bu kararlar, yeni gerçekler temelinde ve devrimci deneyimlerden çıkan gelişmeler üzerinden **yeni kararlar bunların yerini alıncaya kadar geçerlidir.**

İşçi ve köylülerin sıkı bağlarıyla ulusal çapta bir Partiyi inşa etmeye devam etmeliyiz. Emekçi kitlelerden eğitilmiş gençliğe kadar Parti üyelerini bütünleştirmeliyiz.

Filipinler devriminin mevcut aşamasının ardından; sosyalist devrim ve inşayı gerçekleştirecek, emperyalizmin küresel olarak yok edilmesine katkıda bulunmaya devam edecek ve nihai hedef komünizme ulaşacağız.

Parti ve Örgütlenme-8

Siyasi Büro, partinin ideolojik ve politik önderiyse, o politika üretecekse, ideolojik mücadele yürütecekse, o organ üyeleri araştırma, inceleme yapmaya zaman ayırmalıdır. Önemli olan kitlelerin ve partinin sorunlarından, onların ruhundan, özlem ve isteklerinden kopmamasıdır. Bu da ancak, kitlelerin sorunlarını iyi bilmesi, ruhunu hissetmesi ve bunları derin bilimsel araştırmalarla çözümleyip doğru politikalar ortaya koymasıyla mümkün olabilir. Esas sorun buradadır. Bunun yerine, biçimsel nedenler içinde sorunun esasını aramaya kalkmak, boşa kürek çekmek olacaktır.

PARTİDE ÖNDERLİK SORUNU

Önderlik sorunu partide bir türlü çözülemeyen sorunların başında gelmektedir. Şimdiye kadar çok zaman üzerinde duruldu, yazıldı, çizildi ama bir türlü çözülemedi. Parti, halen bu sorunu çözüp, oturmuş bir önderlik oluşturamamanın acısını çekiyor. Parti kadar önderlik sorunu üzerinde duran, daha fazla önderlik değiştiren yoktur herhalde.

Bu gerçekliğin hem sevinilecek hem de üzülecek yönü var. Sevinilecek yönü şudur; önderliğe gelebilecek kadro yetiştirilmesi. Ama bunun bir de zorunluluk yanı var. Hak etmediği veya o niteliklere sahip olmadığı halde zorunlu olarak önderliğe getiriliyor, ya da o kadrolar önderlik görevini üstlenmek zorunda kalıyor. Tabi ki o nitelikte birikim ve tecrübeye sahip olmayan kadrolar, kısa sürede “başarısız” ilan ediliyor. Böylece ya önderlikten alınıp geriye çekiliyor, ya da kendileri bunalıma girip mücadeleyi bırakıyor. Burada **suçu hep o kadrolara bulmak doğru değildir. İnsanları kaldırmayacağı ağır bir yükün altına sokarsanız, o yükün altında ya ezilir ya da sakatlanır.** Partide her ikisi de yaşanıyor. Bu da, bize, önderlik sorununun hala çözülemeyen

önemli bir sorun olduğunu, önderliğin her açıdan oluşturulmadığını ve korunamadığını gösteriyor. Bu sorun bağlamında üzülecek yan önderlik seviyesine gelmiş veya getirilmiş kadroların çok sık değiştirilmesidir. Görevini yapamayan, onun sorumluluklarını taşıyamayan, ağır görevleri kaldıramayan, üretmeyen, kendisini geliştiremeyen, değişip dönüşemeyen her kim olursa, elbette, görevinden alınacak ve yerine daha iyi olan önder nitelikli kadrolar getirilecektir. Ona bir itirazımız olmaz. Ancak esas sorun bu değil, sorun partide bu değişimin ve mücadeleyi bırakmaların çok sık olmasıdır.

Bu sorun özgülünde üzerinde esas durulması gereken nokta ise, o kadroların değişmesi ve mücadeleyi bırakmasından çok, niçin o nitelikte ve yetersiz kadrolar, hak etmedikleri halde öylesine önemli görevlere getiriliyor ve mücadeleyi bırakıyor. Partinin beyni diyoruz önderliğe. Beyin böyle ise kim bilir bünye nasıldır, diye soru geliyor akla. Görülen o ki, esas sorun bünyede, çünkü **o bünye ancak böyle beyin çıkarıyor. Her ikisi birbirini etkiliyor ve besliyor, ikisini birbirinden ayırmak mümkün değildir.** Parti açısından bünye-beyin ilişkisi çok iyi

sorgulanmalıdır. Bu iş, öyle basitçe geçirilecek, sık sık önderlik değiştirilerek çözülecek kadar basit değildir.

Partide yerleşmiş, kökleşmiş ve irade tarafından kabul edilmiş yazılı halde bir önderlik politikası yoktur. Netleşmiş yazılı halde bir önderlik politikası olmadığı için, göreve her yeni gelen önderlik, kendi bildiğince uygulama yapmak zorunda kalıyor. Dolayısıyla, Merkez Komitesi gibi bir organa o niteliklere uygun olmayan ve hak etmemiş kadrolar seçilebiliyor. Böylesi bir bileşime sahip olan organ görevini hakkıyla yapabilir mi? Böylesi bir organdan kim ne bekleyebilir?

Bir de çalışma yöntemi, tecrübe birikimi yoksa, üyeler ve kadrolar öğrenme, bunun yol ve yöntemlerini bulma konusunda kendi bildiğini uyguluyorsa, eleştiri ve önerileri kulak arkası ediyorsa, elbette başarısız olacaktır. Burada söylenenler sadece bir dönem veya bir organ için değildir. Her dönem ve her organ için şu veya bu oranda geçerlidir. Bazı dönemlerin biraz daha iyi, bazılarında biraz az, biraz çok olması sonuçta irade ve önderlik anlamında birşey değiştirmiyor.

Peki partide neden hala önderlik sorunu yaşanıyor, önder niteliklere sahip kadroları niçin koruyamıyoruz?

Bu soruya verilecek doğru ve doyurucu bir cevap, aynı zamanda, partinin bir gerçekliğinin gözler önüne serilmesi olacaktır.

Önderlik sorunu;

Birincisi, aslında parti sorununun hâlâ çözülememiş olmasının,

İkincisi, önderliğin partinin beyni olduğu gerçeğinin bilince çıkarılamamış olmasının,

Üçüncüsü, doğru bir önderlik politikası oluşturup onu ısrarla uygulamaya çalışmamanın,

Dördüncüsü, partide örgütlenme ve çalışma tarzının tam olarak çözülememiş ve oturmamış olmasının,

Beşincisi, denetim mekanizmasının ve rapor sisteminin sistemli ve

düzenli bir biçimde uygulanmamış olmasının,

Altıncısı, partide, kadrolar arasında doğru ve isabetli bir seçim yapılmamasının, kadro yetiştirme ve eğitimine önem verilmemesinin, yani doğru bir kadro politikası uygulanmamış olmasının,

Yedincisi, önderliğin parti tarafından iyi korunamamış olmasının bir ürünüdür.

Partide önderliğin sürekli değişmesi önemli sorunlar yaratıyor. Bir önceki önderliği “oportünist” ya da “revizyonist” ilan ederek inkar eden Konferans tarafından seçilen yeni önderlik, bu anlayış ve kavrayış içinde işe başlıyor. Bir önceki önderliğin “başarısız” ilan edilerek değiştirilmesi, partide, adeta bir gelenek haline geldi. Bir önceki önderliğin birçok eksik ve yanlışları bulunabilir ve hatta “oportünist” ve “revizyonist” de olabilir. Ancak, bu onların tümünden inkar edilmesini getirmez. Doğru tavır şudur; Konferansta önderliğin tüm icraatları ve politikaları, aldığı kararlar ve yayınladığı talimatlar irdelenmeli, eksik ve yanlışlarıyla beraber olumlulukları masaya yatırılmalı, eksileri ortaya konmalı, bunların nedenleri doğru ve ikna edici bir biçimde açıklanmalıdır. Onu inkarcı bir biçimde ele almak doğru bir tavır olmadığı gibi, aslında işin kolayına kaçılması da doğru değildir. Sorun yeterince irdelenmiyor, objektif ve subjektif nedenler yeterince gün ışığına çıkarılmıyor. Böylece bir sonraki Konferansta, kendi inkarlarının maddi zemini henüz ortadayken atılmış olunuyor. Aslında sorunun bu boyutunun farkına ciddi anlamda varılmıyor.

Önderliği değerlendirme, icraatlarını, eksik ve yanlışlarını, olumluluk ve olumsuzluklarını ele alıp onlardan ders ve tecrübe edinmenin yöntemi yanlıştır. Elbette yanlış bir yöntemden doğru bir sonuç çıkmaz. Eğer çıkarsa o bir tesadüftür. Yanlış bir yöntemle başlanıp devam ediliyor ve bir sonraki süreçte yapılan Konferansta, bu defa, inkar edilen

inkar ediliyor. İnkârın inkarı veya tasfiyeciliğin tasfiyeciliği gerçekleşmiş oluyor. Bu pratik, diyalektiğin “yadsımanın yadsınması” teorisinin parti içinde somut olarak uygulandığıdır. Ancak, bu, doğru ve yerinde değil, eksik veya yanlış şekilde bir uygulamıştır.

Böyle bir yöntem ve politika sonucu önderliğe yeni gelen bir kadro, partiyi daha iyi tanımaya ve bütünlük içinde kavramaya başlıyor. Bir süre sonra ise, ya değiştiriliyor, ya yakalanıyor, ya şehit düşüyor, ya da mücadelenin zorluğuna dayanamayıp kendisi ayrılıyor. Önderlikte bazı değişmelerin olması çok normaldir, ancak bu değişim, partide, normalin de ötesinde oluyor. İşte normal olmayan bu yanı ortadan kaldırmak gerekiyor.

Partide, varolan sorunları iyice gören ve kavramayan, önderliğe yeni gelmiş kadrolar, o sorunları aşma ve çözme konusunda yeterince başarılı olamıyor. Çünkü sorunların üzerine cesaretle ve kararlılıkla gidemiyor. Uzun vadeli bir sabır gösteremiyor.

Bunun üç esas nedeni var.

Birincisi, kendine olan güveni yeterli değil. Düşüncelerinin doğruluğuna tam olarak inanmıyor veya onu savunup pratikte başarılı olmasını bekleyecek sabrı gösteremiyor.

İkincisi, partide taban baskısı biraz fazla olduğu için o baskıya göğüs gerecek cesarete ve ideolojik dirençle sahip değil. Böyle olunca, önderlikte yer alan üyeler, kısa zamanda doğru bildiği yoldan ya dönüyor ya da o baskıya dayanamayıp önderlikten ayrılıyor.

Üçüncüsü, önderliğe yeterince yardımcı olunmuyor. Sürekli eleştiriliyor, ama o eleştiren organlar ve tek tek üye ve kadrolar önderliğe yardımcı olmak için elinden geleni yapmadığı gibi kendi görevlerini de hakkıyla yapmıyor. Önderlik yalnız kalıyor, bir de kendisi yetersiz olunca sorun iyice büyüyor.

Partide herşeyi üstten bekleme anlayışı var. Bu anlayış; parti organlarının görev ve sorumluluklarını,

önderliğin ve kendi fonksiyonlarını yeterince kavrayamamanın bir sonucudur.

Önderliği nitelikli kılan ve tüm fonksiyonlarını oynamasını sağlayan bizzat partinin kendisidir. Tek başına önderlik pek birşey yapamaz ve tüm fonksiyonlarını oynayamaz. Yardımcı olunmayan ve altlardan desteklenmeyen bir önderliğin fazla birşey yapamayacağı ve pek başarılı olamayacağı iyi kavranmalıdır. Bu anlayışın kavranmaması üye ve kadroları üretken ve yaratıcı olmak yerine edilgenliğe ve bürokratik davranmaya itiyor. Oysa **önderlik, üyeler ve kadrolar bir bütündür. Hepsi bir bütünün, yani partinin olmazsa olmazları arasındadır. Herkes ve her organ kendi fonksiyonunu, devrim ve parti için önemini ve gerekliliğini kavramalı ve kendi gücünün bilincine varmalıdır.** Bu yapılmadan, bu tür sorunları aşmak mümkün değildir.

Önderlik sorununda partide varolan bir başka yanlışlık ise, Siyasi Büro'ya bakış ve onun niteliğiyle ilgilidir. Partide Siyasi Büro hakkında teorik olarak doğru şeyler söyleniyor. Ancak pratiğe baktığımızda ge-

nellikle tersi oluyor. Siyasi Büro niteliğine ve işlevine uygun hareket etmiyor veya edemiyor. Çünkü Siyasi Büro üyelerinin birçoğu, organın niteliği ve işlevine uygun niteliklere sahip değildir. Siyasi Büro'da yer alan üyeler genellikle araştırmacı, inceleyici ve üretici niteliklere sahip kadrolardan oluşmuyor. Bu, bir yerde kadro sorunundan, bir yerde ise anlayış ve soruna bakış açısından kaynaklanıyor. Önderlik niteliklerine uygun yeter sayıda kadro yetiştirilemiyor. Kadrolar kısa sürede başarılı olamıyor. Bu durumda elbette başarılı olunamaz. Sonuçtaki bu başarısızlıktan normalde esas olarak önderlik sorumludur. Ancak, önderlik niteliklerine sahip olmayan kadroları o göreve getiren parti iradesinin bunda hiç sorumluluğu yok mudur? Elbette vardır.

Okuyup araştırmayan bir üye ve kadroya önder de desek, o kadro kitle içinde de çalışsa, sınıf mücadelesi içinde görevlerini tam olarak yerine getiremeyecek, böyle bir "önder kadro" teoriyi ikinci plana, pratiği birinci plana alarak hareket edecektir. Siyasi Büro, partinin ideolojik ve politik önderiyse, o politika ürete-

cekse, ideolojik mücadele yürütecekse, o organ üyeleri araştırma, inceleme yapmaya zaman ayırmalıdır. Önemli olan kitlelerin ve partinin sorunlarından, onların ruhundan, özlem ve isteklerinden kopmamasıdır. Bu da ancak, kitlelerin sorunlarını iyi bilmesi, ruhunu hissetmesi ve bunları derin bilimsel araştırmalarla çözümlenip doğru politikalar ortaya koymasıyla mümkün olabilir. Esas sorun buradadır. Bunun yerine, biçimsel nedenler içinde sorunun esasını aramaya kalkmak, boşa kürek çekmek olacaktır.

Siyasi Büro ile parti tabanı ve kitleler arasında, sağlıklı bir işleyiş mekanizmasının sağlanmasının bir yolu, Siyasi Büro ile parti ve kitle arasında görev yapan organların oluşturulması, onların görev ve sorumluluklarını tam olarak yerine getirmesi, SB'nin alttan ve kitlelerden sürekli beslenmesidir. Bu olduktan sonra, Siyasi Büro, görevini daha rahat yapabilecek, işlevine uygun hareket etme inisiyatifi kazanacak, somut koşullara uygun doğru politikaları zamanında saptayacak ve gerekli kararları alacaktır. Partinin diğer tüm alt organları görev ve sorumluluğunu yaptıktan sonra, Siyasi Büro işlerini yapmıyorsa, yapamıyorsa, işte o zaman tek başına Siyasi Büro, dolayısıyla Merkez Komitesi sorumludur, hesabı da bu organdan sorulmalıdır. Parti yapmıyorsa, o zaman Siyasi Büro'nun kendisi, partinin yapması için kendi üzerine düşeni yapmalıdır.

Bugün partide tek tek kadroların genelde tecrübesiz ve yetersiz olduğu biliniyor. Ama sınıf mücadelesi de kimseyi beklemiyor. O halde bu sorunun giderilmesi için doğru bir yöntem ve çalışma tarzı uygulanmalıdır. Yetersiz kaldığı veya gücün yetmediği yerde parti iradesine başvurulur bu eksiklik giderilebilir. Yani **tek tek üye ve kadroların veya organların yetmediği yerde partinin kolektif gücü harekete geçirilmelidir.** "Bu bizim yetkimizdedir, karar verimiz parti uygular" mantığı sakattır ve başarısız olmaya

mahkumdur. Burada sorun yetki sorunu değildir, en doğruyu bulup uygulamak, yeterli hale gelmek ve partinin kolektif gücünü harekete geçirerek siyasi canlılık yaratmak ve aynı zamanda üye ve kadroları eğitmektir. Yanlış anlayış ve mantıkların uygulanması sonucu doğacak olumsuz sonuçların veya başarısızlıkların acısını, sadece sorumlu organ çekmeyecek, genelde tüm parti çekecektir.

Merkez Komitesi ve Siyasi Bürosu, yapacağı toplantıların verimli geçmesi ve daha iyi kararlar alabilmesi için, organ üyelerine toplantı gündemlerini daha önceden bildirmeli, üyelerin bu gündem konularıyla ilgili hazırlık yaparak toplantıya gelmeleri sağlanmalıdır. **Hazırlık yapılmadan yapılacak toplantılar zamanının uzamasına ve toplantının verimsiz geçmesine neden olur.** Doğal olarak partinin ihtiyaçlarına ve beklentilerine cevap veremez. Bu durumun hep böyle sürmesi halinde önderliğin parti üzerindeki ağırlığı ve saygınlığı azalır, giderek sıradan bir organ konumuna düşer.

Önderlik, tespit ettiği politikaları ve aldığı kararları sadece kısa açıklamalarla açmakla yetinmemeli, onları kavratıcı tarzda genişçe ele almalıdır. Genelde bu hep böyle oluyor. Çok kısa açıklamalarla yetinilebiliyor, kararlar ise bazen birkaç cümle ile geçiştiriliyor. Oysa alınan kararların uygulanması, tespit edilen politikaların pratikte yaşam bulabilmesi için, üye ve kadrolara kavratılması gerekir. O da ancak geniş açıklamalarla mümkün olabilir. Kavranmayan ve yeterince anlaşılmayan bir karar veya politika istense de yeterince uygulanamaz.

Bunların hayata geçmesinin garantisi, birincisi, somut şartlara uygun olması ve sorunlara çözüm getirecek bir özellik arzemesi, ikincisi, onları uygulayacak organların ve tek tek üyelerinin konu somutunda kafalarının açık olmasıdır.

Önderlik ve önderlik sorunuyla ilgili buraya kadar yapılan değerlen-

dirmelerden şu sonuçları ortaya koyabiliriz: Parti’de önderlik sorunuyla ilgili nedenler ortadan kaldırılmalı, irade tarafından kabul edilmiş ve yazılı hale getirilmiş, doğru bir önderlik politikasına sahip olunmalı ve önderliğin başarılı olması için şunlar yapılmalıdır.

Birincisi, sınıf mücadelesine ve sürece ilişkin taktik politikaları somut ve hayata uygulanabilir tarzda tespit etmeli,

İkincisi, bu mücadeleyi yürütecek örgütlenmeyi Marksist-Leninist-Maoist ilkelere uygun hale getirmeli, tespit ettiği taktik politikayı uygulayacak tarzda, gerekiyorsa yeni düzenlemelere gitmeli, eldeki güçleri verimli ve reel bir biçimde kullanmalı,

Üçüncüsü, parti içi ideolojik

ÖNDERLİĞİN KORUNMASI

Parti, kadro politikasında olduğu gibi, önderlik politikası yanında bir de, önderliğin korunması için bir politikaya sahip olmalıdır. Bu politika en az önder kadro yetiştirmek kadar önemlidir. **Yetiştirilen önder kadroları korumadıktan sonra, istediğiniz kadar önder kadro yetiştirin, parti sürekli önder kadro sıkıntısı çekecektir.**

Parti her zaman önderliğine sahip çıkmalı ve onu iyi korumalıdır. Genelde tüm üye ve kadrolar korunmalı, ancak önderliğin korunmasına özel bir önem verilmelidir. Parti, üye ve kadrolarına partiyi ve özellikle önderliği koruma ve onu sahiplenme bilinci ve ruhu vermelidir.

Kadro politikasında olduğu gibi, önderliğin korunmasını da iyi anla-

Yetersiz kalındığı veya gücün yetmediği yerde parti iradesine başvurularak bu eksiklik giderilebilir. Yani tek tek üye ve kadroların veya organların yetmediği yerde partinin kolektif gücü harekete geçirilmelidir. “Bu bizim yetkimizdedir, karar veririz parti uygular” mantığı sakattır ve başarısız olmaya mahkumdur.

mücadeleyi yürütmeli, hangi süreçte hangi ideolojik hastalıkların öne çıktığını doğru tespit ederek ideolojik anlamda okun sivri ucunu ona yöneltmeli, rastgele ideolojik hastalıkları sıralayarak güçleri yetersiz ve zamansız kullanmamalı, irade ve eylem birliğini güçlendirmek için parti içinde ideolojik ve siyasi yaşamı canlı tutmalı ve bunların gerçekleşmesine önem vermeli,

Dördüncüsü, geçmişte yaşanan tecrübelerden öğrenmesini bilmeli, **“geçmiş olmayanın geleceği olmaz”** anlayışından hareketle, geçmiş tecrübelerden ders çıkararak onu teorileştirmeli, günümüze ışık tutacak ve doğru bakış açısı kazandıracak tarzda ele almalı,

Beşincisi, eksik ve zayıf yanlarını iyi bilmeli, onları güçlü hale getirmek için tecrübeli kadrolara danışmaktan, onlarla görüş alışverişi yapmaktan çekinmemelidir.

mak ve doğru uygulamak gerekir. Koruma deyince, bu, salt düşmandan korumak biçiminde ele alınmamalı, bununla beraber **anti-Marksist-Leninist-Maoist ideolojik akımlara karşı** da korumak gerektiği akıldan çıkarılmamalıdır.

Devrimci mücadelede, sınıf düşmanı olan egemen sınıflar, Komünist Partileri açısından önderliğin önemini iyi bildiği için, sürekli olarak önderliğe saldırır, onları toptan veya tek tek bulup imha etmek için elindeki tüm olanakları kullanır. Düşmanın bu konuda kazandığı tecrübeler, geliştirdiği yeni yöntemler ve kullandığı teknolojik yenilikler dikkate alındığında, önderliğin korunması konusuna daha bir özen ve dikkat göstermek gerekir. Şimdi artık düşman, tespit ettiği üye ve kadroları hemen almıyor, onları takip etmek suretiyle daha fazla alana yayılmak, daha çok kadroyu açığa çı-

karmak ve özel olarak da, önderlikte yer alan kadrolara ulaşmak için sabırla çalışıyor. Kendince belli bir avantaj yakaladığı noktada ve uygun gördüğü bir zamanda başlattığı bir operasyonla, ya katlediyor ya da sağ yakalayıp işkenceden geçirerek hapishaneye tıkıyor.

Şüphesiz, katledilen veya hapishaneye tıklan önderlerin yeri yenileri tarafından doldurulur, ancak bu zaman alıyor ve o süre içinde bir boşluk doğabiliyor. **Bu boşluğu zaman geçirmeden doldurmak için sürekli yeni önder nitelikli kadrolar yetiştirmek gerekir.** Fakat buna rağmen her zaman ve aynı seviyede o boşluğu doldurmak mümkün olmayabilir.

En iyisi ve doğru olanı önderlikten kayıp vermemektir. Ancak bu, illegal ve zor şartlarda ve özellikle silahlı mücadele yürüten partiler açısından pek mümkün değildir. Parti, hiçbir zaman, kayıp verilmez anlayışına göre hareket etmez ve etmemelidir. Şimdiye kadar yaşanan pratik gösterdi ki, önderliğin korunması politikasında yapılan yanlışlıklar bir yana, her zaman ve hiç beklenmedik anlarda kayıplar verilmiştir. Bu bir yerde mücadelenin getirdiği doğal kayıplardır. Önemli olan partinin vereceği kayıpları asgariye indirmek, verildiği zamanlarda bile bunun mücadeleyi fazla aksatmasını ortadan kaldırmaktır.

Önderliğin ve önder kadroların korunması, partide, kalıcı, sürekliliği sağlanmış ve tecrübeli bir önderlik oluşturmanın yollarından birisidir. Parti, önderliğini, yani beynini iyi korumalıdır. Önderliğin korunması aynı zamanda partinin korunmasıdır.

DENETİM

Denetim, Komünist Partilerin uyguladığı demokratik bir yöntemdir. Politika belirlenip kararlar alındıktan sonra artık esas sorun bunların uygulanmasıdır. Kararların uygulanıp uygulanmadığını görmek ve uygulanmamışsa bunun nedenlerini anlamak için devreye denetim mekanizması girer.

Denetimin önemini ve gerekliliğini çok iyi bilen Lenin 1919 yılında şunları söylüyor.

“Emirlerin gerçekten uygulanıp uygulanmadığını kontrol etmek, **işte esas görev budur.**” (abç)

“**Kişilerin denetlenmesi ve gerçek uygulamanın kontrolü, işte şimdi tüm çalışmanın tüm politikanın canahcı noktası budur, ge-**

ne budur ve yalnızca budur.” (abç) (145)

Denetim partide çalışma tarzı içinde yer alır ve denetimsiz bir parti yaşamı düşünmek mümkün değildir. Denetim, partide gelip geçici veya arada bir uygulanan olay değildir, o bir sistemdir, bir mekanizmadır.

Denetim, önderliğin veya üst yönetici organların, partiyi kendi altındaki alanları ve organları daha iyi tanımak ve partiye hakim olmak için uygulaması gereken en önemli yöntemlerden birisidir. Denetim sadece tanıma da değildir, o aynı zamanda **yardım etme ve yol göster-**

me yöntemidir.

Denetim, üst yönetici organlarca gelişmeleri yakinen takip etme, yerinde görme, üsttün alta-altın üste yardımcı olmasını sağlama, üye ve kadroları yerinde ve pratik mücadele içinde görebilme daha iyi tanıma ve gelişmelerinin önünü açma ve böylece benzerleri arasından yetenekli olanları çekip çıkarma olanağı sağlayan bir yöntemdir.

Partide, alınan kararları ve tespit edilen politikaları uygulamak için aynı zamanda doğru sistemlere sahip olmak önemlidir, ancak bu yeterli değildir. Bu olunca herşey yolunda gider demek değildir. Bu sistemin doğru bir şekilde uygulanıp uygulanmadığı önemlidir.

Denetim, tek tek üyelerin, kadroların ve organların inisiyatifini kırarak tarzda uygulanmaması, tam aksine onların inisiyatifini geliştirecek ve yaratıcılıklarını artıracak tarzda uygulanmalıdır.

Denetim tek yanlı bir uygulama değildir. O çift yönlü uygulanan, daha doğrusu uygulanması gereken bir mekanizmadır.

Partide tek tek bireyler ve organlar birbirini denetleyebilir, bu onların en doğal haklarıdır. Yalnız **de-**

netim gelişigüzel değil, örgütsel işleyiş içinde ve demokratik bir tarzda yapılmalıdır.

Denetim, alt organların üst organlara, tüm organların Merkez Komitesi'ne, tüm partinin Kongre ve Konferansa hesap vermesidir. Örgütsel işleyiş içinde alt organlar üst organlara hesap verir, üst organlar da alt organlardan hesap sorar. Tabii ki partide her zaman alt üste hesap vermez veya üst alta hesap sormaz. Bazı dönemlerde ise, üst alta hesap verir ve alt da üste hesap sorar. Bunun yeri ise esas olarak Kongre veya Konferans'tır. Bu toplantılarda

alt organlar üst organdan hesap sorar, üst organ da alt organlara hesap verir. Bu denetim demokratik merkezîyetçilik işleyişine uygun bir şekilde yapılır.

Partide, demokratik denetimin en geniş ve en iyi biçimde ve yüzyüze yapıldığı yer Kongre veya Konferanstır.

Denetim, aslında bir hesap verme veya hesap sorma değildir. Parti işlerinin daha iyi yürütülmesi, alınan kararların zamanında ve eksiksiz biçimde uygulanması, parti organlarının birbirine yardımcı olması, yol göstermesi ve üst organların önderlik görevlerini yerine getirmesi için uygulanan yöntemlerden birisidir. Tabi ki bu yöntem, içinde, hesap verme ve hesap sormayı da barındırır. Ancak **esasını** teşkil etmez.

Denetim, yanlış anlaşılmalı, o bir hesap verme ve hesap sorma olarak algılanmamalıdır. O, **partinin normal örgütsel işleyiş kurallarından biri** olarak kavranmalıdır. Ve partinin geliştirilmesi, güçlendirilmesi, politikasının ve alınan kararların uygulanması, parti organlarına, tek tek üye ve kadrolara yardım edilmesi, yol gösterilmesi, eksik ve yanlışların yerinde ve zamanında tespit edilerek giderilmesinde bir yöntem olarak uygulanmalıdır.

Denetim amacına uygun yapılmalıdır. Komünistler, denetimi, amacına uygun yapmaya çalışır, ancak bazen amaç dışı kullanılabilirliğini de akıldan çıkarmaz. Doğru tarzda kavranarak uygulanan denetim partiye yarar sağlar. Yanlış kavranarak uygulanan denetim ise partiye zarar verir. Yanlış bir denetim yapılmasını önlemek ve eğer yapılmışsa onu da düzeltmek gerekir.

Eğer denetim, amaç dışı kullanılmışsa, yanlış bir yöntem uygulanmış veya kişisel amaçlar güdülmüşse, bu hemen orada eleştirilmeli ve bir raporla denetimi yapan organa ya da bir üst organa bildirilmelidir.

Denetimlerde, kişi veya organları suçlayıcı bir amaç güdülmemeli, sekter davranılmamalı, eğitici ve

ilerletici bir yöntemle sorunun üzerine gidilmelidir. Bunu söylerken yanlışlarla uzlaşılmalı, sorunların kaynaklandığı nedenler üzerinde durulmasını demek istemiyoruz. Tam aksine hem eleştirilmeli hem de eleştirildiği noktalarda yanlış anlayış sahipleri bir kenara atılmayıp anlayışlarını düzeltmeleri için onlara yardımcı olunmalıdır.

Denetim, eğer çıkan çelişkileri çözmek amacıyla yapılmışsa, denetleyici çelişkiyi çözmek için, çelişkinin boyutunu ve nedenlerini ortaya çıkarmalı, tarafları ikna etmeye çalışmalıdır. İkna edici olamazsa, o çelişki daha da büyüyebilir. Çelişkinin olduğu yerde doğal olarak tartışma da olacaktır. Tartışma bir mücadeledir, doğru ile yanlış arasında süren bir mücadele. Tartışmalar karşılıklı iknaya dayanmalı, eleştiri ve özeleştirici anlayışıyla hareket edilmelidir.

Denetim yerinde ve zamanında yapılmalıdır. Yerinde ve zamanında yapılmayan bir denetim pek fazla yarar sağlamaz.

Denetimlerde demokratik bir yöntem uygulanmalı ve **adil** davranılmalıdır. Birilerini veya bazı organları haklı, bazılarını da haksız göstermek amacıyla bir denetim asla yapılmamalıdır.

Denetim, organların, tek tek üye ve kadroların hata yaptığı veya aralarında sorunlar çıktığında uygulanacak bir yöntem değildir. O her zaman ve gerek duyulduğunda uygulanacak bir yöntemdir. Denetim çeşitli amaçlarla yapılabilir. Çünkü onun tek bir amacı yoktur. O çok geniş amaçlı bir uygulamadır.

Denetime kimse karşı çıkmamalı, karşı çıkanlar olursa bunun nedeni sorulmalı, haklı bir nedene dayanarak karşı çıkılıyorsa o neden ortadan kaldırılmalıdır. Denetime karşı çıkan, ya denetimin kasıtlı ve amaç dışı kullanılacağı kuşkusuyla karşı çıkar, yani **haklı** bir nedeni vardır, ya da yanlışlarını ve suçlarını örtbas etmek amacıyla karşı çıkar, yani **haksızdır**, yanlış bir anlayış içinde dir ve parti ruhu zayıftır. Çünkü

partinin normal bir işleyiş kuralı ve çalışma tarzı olan denetime karşı çıkmak mümkün değildir. Karşı çıkmak şöyle dursun, üst organların denetimi yapmaması veya geciktirmesi halinde, bazen alt organlar bizzat kendileri denetim istemelidir.

Denetimler, yoldaşlık ilişkileri içinde yapılmalı, eleştiri ve özeleştirici mekanizması iyi işletilmelidir.

Denetimlerde, denetimin kendisi kadar denetleyicinin de denetim sırasında uygulayacağı yöntem, tavır ve davranış da önemlidir. Her şeyden önce denetim, yol gösterici, yardım edici ve eğitici bir amaç taşımalıdır. Gerçi denetimin amacına ve konusuna göre bu amaç biraz değişebilir, ama yine de, özünde bu unsurları taşır.

Denetimin amacı ve hedefi iyi kavrandıktan ve belirlendikten sonra, denetleyicinin buna uygun davranması partinin menfaati gereğidir. Aksi yönde bir davranış partinin yararına olmaz, denetleyicinin, denetimi amacı dışı kullandığı veya amacını gerçekleştirmediği ortaya çıkar. **Denetimde denetleyici tek bir kişi de olsa, o artık orada, kişi olarak bulunmuyor, o, içinde yer aldığı organı veya bir başka parti kurumunu temsil ediyordur.** Bu anlamda denetleyicinin daha dikkatli olması ve ona uygun davranması zorunludur.

Hangi amaçla ve ne şekilde yapılırsa yapılsın, denetim yapıldıktan sonra denetim neticesinde elde edilen sonuçlar, olumluluk ve olumsuzluklar, bunların nedenleri veya elde edilen bilgiler vs. hepsi bir raporla ilgili organa veya organlara iletilmelidir.

Denetimin önemli olduğunu, yerinde ve zamanında, amacına uygun yapılması gerektiğini belirttik. Bugün, parti açısından bu çok daha önem kazanmıştır. Denetim mekanizmasının önemi ve gerekliliği teorik olarak yeri geldiğinde söylenmesine rağmen, pratikte aynı derecede önem verildiği ve uygulandığı söylenemez. Uygulandığı haliyle bi-

le birçok defa yanlış ve zamansız uygulanmıştır. Denetim, ya işler kötü gitmeye başladığında, ya kararlar uygulanmadığında veya sorunlar çıkıp boyutlanmaya başladığında uygulanmıştır. Bunun adı da denetim olduğu halde, yerinde ve zamanında, amacına uygun yapılan denetim kadar yarar sağlamamıştır. Çünkü zamansız ve sorunlar boyutlandıktan sonra yapılmıştır. Henüz çelişkiler boyutlanmadan yapılmayan denetim, çelişkiler boyutlandıktan sonra yapıldığında fazla bir anlam ifade etmiyor ve sorunu çözmeye yeterli olmuyor veya çok daha fazla zaman ve emek harcanmasına neden oluyor.

RAPOR SİSTEMİ

Önderlik, partide, **sağlıklı ve aksamadan işleyen bir rapor sistemi oturtmalı ve bunun düzenli işletilmesine önem vermelidir.** Rapor sistemi oluşturulmadan, önderliğin, partiye önderliğini hissettirmesi, partiden sağlıklı haberler alması, partiye hakim olması, taktik önderliğini yerine getirmesi, bolşevik bir çalışma tarzı yerleştirmesi ve parti tarafından yeterli oranda desteklenmesi pek mümkün değildir.

Kolektif bir parti faaliyetinde ve yaşamında herşey planlı ve programlı bir şekilde ayarlanmış ve onun mekanizmaları oluşturulmuştur. Rapor sistemi, bu kolektif faaliyet içerisinde belli bir boşluğu dolduran mekanizmalardan birisidir. Bu mekanizma işlemezse, kolektif faaliyetin bir alanı boşlukta kalır.

Komünist Partilerinde, rapor sistemi, kolektif faaliyetin, yaşamın ve bolşevik çalışma tarzının zorunlu bir gereğidir. Önderliğin partiye, diğer yönetici organların altlarındaki organlara önderlik etmenin, birbirlerini denetlemenin, çalışmaları ve partinin tüm olanaklarını merkezileştirmenin yöntemlerinden birisidir.

Partide rapor sisteminin yerleşmesi ve aksamadan işletilmesinde birinci derecede sorumlu olan organ **Merkez Komitesidir.** Bu sistemin oluşması ve aksamadan işlemesi

için, Merkez Komitesi, öncelikle kendisinden başlamalı, yani kendi faaliyetleri hakkında partiye düzenli olarak rapor sunmalıdır. Zamanında ve düzenli olarak rapor sunmayan bir organın başka organlardan rapor gelmediği zaman, onlardan yakınmaya hakkı yoktur. Özellikle önderlik açısından bu çok daha fazla geçerlidir.

Rapor sisteminin önemi ve gerekliliği tüm Komünist Partiler tarafından izah ediliyor. Ancak bu önem yeterince kavranmıyor. Bu önem ve gerekliliği sadece izah etmek yetmiyor, onu pratikte sağlıklı bir biçimde işletmek gerekiyor. İşte burada aynı duyarlılık ve sorumluluk gösterilmiyor. Yani rapor zamanında ve düzenli olarak verilmiyor. Bunun böyle olduğunu geçmişten bu yanaki parti pratiğine baktığımızda rahatlıkla anlayabiliriz. Bu çoğu kez, Siyasi Büro raporlarında bile yer almıştır. Ayrıca raporla ilgili yazı da yazılmıştır, ama bir türlü rapor sistemi istenildiği düzeyde oluşturulamamıştır.

Bu anlatımlardan, partide, rapor hiç verilmiyor sonucu çıkarılmasın. Elbette rapor alınıp veriliyor. Ama burada, yeterli, düzenli ve sistemli olmadığından bahsediliyor. Partide bu eksikliğin de giderilmesi ve bu sistemin sağlıklı bir şekilde oturtulması gerekiyor.

Rapor objektif ve kolektif bir faaliyetin ürünü olmalıdır.

Partide, rapor, esasında, kolektif bir faaliyetin ürünü olmasına rağmen bazen bireysel de olabilir. Tek tek üye ve kadrolar, aldıkları görev veya yaptıkları iş gereği, bireysel olarak rapor hazırlayıp sorumlu oldukları organa verebilir. Bu, raporun kolektif özülüyle çelişen bir durum değildir.

Eğer yapılan çalışma kolektif bir faaliyetse, bu faaliyetle ilgili hazırlanacak rapor da kolektif olmalıdır. Yani hazırlanacak rapor bu çalışmayı bir bütün olarak yansıtmalıdır. Tüm yönleriyle rapora yansımayan bir çalışma, sonuçları itibarıyla sadece çalışma alanında kalır. Bu so-

nuçlar diğer alanlara ve bir bütün olarak partiye yansımaz. Dolayısıyla kolektif katılımında bir eksiklik ortaya çıkar.

Hazırlanan raporlar, neyle ilgili ise, onu tam yansıtmalı ve işten sorumlu organın iradesinin bir ürünü olarak ortaya çıkmalıdır. Organ adına veya görevli bir komisyon adına, raporu, bir veya iki kişi yazmış olabilir, ancak bu rapor, sonuçta, organın veya komisyonun iradesiyle onaylanmış olmalıdır. **Komite veya komisyon adına hazırlanan raporlar mutlaka onaydan geçmelidir.** Sadece hazırlayan kişi veya kişilerin görüşünü yansıtmamalıdır. Kişilerin görüşünü yansıtan, kimin adına hazırlanmışsa onların onayından geçmeyen raporlar komite veya komisyonun raporu olmaz. Kolektif bir çalışmanın ürünü olarak ortaya çıkmaz.

Raporların partiye daha yararlı olması ve faaliyeti tam yansıtmaması için mutlaka organın onayından geçmelidir. Burada raporu kimin hazırladığı önemli değildir. Önemli olan onaydan geçip geçmemesidir. Bazen şu da olabilir; organ üyeleri tarafından ortak belirlenen noktalar dikkate alınarak hazırlanması için, bu görev, bir organ üyesine verilebilir, eğer diğer organ üyeleri onay için iradelerini de o kişiye vermişlerse, hazırlanan rapor, eksik ve yanlışlığıyla birlikte yine organ raporu olur. Ancak o zaman raporun, organ raporu olup olmadığı değil, istenilen amacı gerçekleştirip gerçekleştirmediği tartışılır. **Raporun hazırlanış yöntemi nasıl olursa olsun, organın iradesini yansıtır, o rapor organ raporudur.** Bu durumda tüm organ üyeleri o rapora sahip çıkmalı ve kendi raporları olduğunu savunmalıdır. Raporun içeriği ve amacına ulaşip ulaşmadığıyla ilgili eleştirisi varsa ayrıca belirtilebilir. Bunun dışında rapor organ raporu değildir diyemez.

Yürütülen çalışmanın olumlu ve olumsuz sonuçlarıyla, eksik ve yanlışlıklarıyla ortaya konularak, üst yönetici organlara ve onlar kanalıyla

la başka alanlara aktarılması için rapor bir gereklilik ise, o raporu, faaliyet yürüten tüm organların hazırlanması da zorunlu bir görevdir. **Rapor hazırlamak, hem tek tek üye ve kadroların ve hem de parti organlarının temel görevleri arasında yer alır. Bu görev parti tüzüğünde de yer almıştır.**

Parti organlarının esas sorumlu oldukları alanlarda, tüm gücü ve yeteneğini ortaya koyarak çalışması ve bunu yazılı bir raporla üst yönetici organa iletmeleri bir yana, rapor, aynı zamanda diğer tüm parti organlarına yaptıklarını anlatma, onlara yardımcı olma, çalışmalarından çıkardıkları ders ve tecrübeleri aktarma, partide kolektif bir yaşamı tesis etme, güçlerin ve tüm olanakların merkezileşmesini kolaylaştırma olanğını da sağlar.

Raporlar genellikle yazılı hazırlanır, ama duruma göre bazen sözlü de sunulabilir.

Hazırlanan raporların istenilen düzeyde olabilmesi için öncelikle raporun **amacı** açık ve net olarak bilinmelidir. Niçin rapor yazılacağı bilinmeden hazırlanacak raporlar içerik olarak yeterli düzeyde olmaz. Raporun tek bir hazırlanma yöntemi yoktur, çeşitli şekillerde hazırlanabilir. Raporlar nasıl ve hangi yöntemle hazırlanırsa hazırlansın, dikkat edilmesi gereken temel nokta, raporun, hazırlanış **amacına** hizmet edip etmediği, **verilmek** istenenin raporda verilip verilmediğidir.

Amacına ve hedefine hizmet etmeyen bir rapor, bu isterse ortak iradenin ürünü olsun ve isterse zamanında verilsin o rapor, gerçek anlamda bir rapor değildir. Komünistler laf olsun diye iş yapmıyor, bir amaç ve bir hedefe varmak için mücadeleye yürütüyor. O halde her atılan adım, her yapılan iş, komünistleri, bu amaç ve hedefe bir adım daha yaklaştırmalıdır. Rapor da, kolektif bir faaliyetin ürünü ve yapılan işlerin bir başkasına veya bir başka alana yazılı olarak aktarımı ise, “baştan savma” bir şekilde hazırlanamaz, “iş olsun diye iş” anlayışıyla hareket

edilemez. Kısacası, partinin, üye ve kadroları ve tüm organları, hangi iş olursa olsun, yaptıkları işi ciddiye almalı, görev ve sorumluluklarını tam olarak yerine getirmeye çalışmalıdır.

Raporlar zamanında hazırlanmalı ve zaman geçirilmeden ilgili yere veya yerlere sunulmalıdır.

Zamanında hazırlanıp sunulmayan bir rapor pek bir işe yaramaz. Zaman olayı her iş için geçerli olduğu gibi rapor açısından da geçerlidir. Parti organları raporlarını hazırlasalar da çoğu zaman, ya zamanında hazırlamıyor ya da ilgili organa zamanında sunmuyor. Bu da işlerin aksamasına neden oluyor ve organların birbirine yardımcı olmasını engelliyor.

Raporun içeriği hazırlanış amacına uygun olmalıdır.

Raporlar çeşitli içeriklerde olabilir. Ancak raporun içeriği ve sınırları raporun hazırlanış amacı tarafından belirlenir. Hazırlanacak raporlar kapsamlı olmalı, ancak ne amacını aşacak şekilde geniş ve ne de amacını gerçekleştirilmeyecek kadar dar olmalı, yani derli toplu olmalıdır. Sorunlara ya da tartışılabilir konulara yer verilmeli, söylenmek ve verilmek istenenler açık ve net bir şekilde raporda açıklanmalı, süslü ve gereksiz ifadelerden kaçınılmalı, raporun özü, bu tür gereksiz ifadelerle karartılmamalıdır.

Partide en çok ve en yaygın kullanılan rapor çeşidi faaliyet raporudur. Her parti organı kendi faaliyet alanıyla ilgili, çalışmaları hakkında belli periyotlarda partiye rapor sunmalıdır. Raporun içeriği geniş ama öz olmalıdır. Raporda sadece kuru bilgiler bulunmamalı, çalışma alanının tüm özellikleri, halkın durumu, genelde devrimcilere özeldir ise partiye yaklaşımları, diğer devrimci hareketlerin durumu, devletin bu alandaki örgütlenmesi, ayrıca organ kendi durumunu, faaliyetin başarılı ve başarısız yönlerini, eksik ve yanlışlarını, pratik tecrübelerden çıkarılan dersleri, varsa ideolojik hastalıkları ve tüm bunların nedenlerini par-

tiye raporla bildirmelidir.

Raporlarda bunlara yer verilirken, partiyi bilgilendirme amacı yanında, organ kendi çapında partiye yardımcı olma ve partinin eğitimine, çıkarılan derslerin özetlenmesine, tecrübelerin toplanarak merkezileşmiş halde tekrar partiye sunulmasına katkıda bulunma amacı da taşınmalıdır.

Sonuç olarak şunu söylemek gerekir; parti organları, sorumlu oldukları alanın siyasi iktidarı oldukları gerçeğini yansıtacak içerikte raporlar hazırlamalı ve bu raporlar organın iradesini temsil etmelidir.

BİTTİ

Kaynaklar

- 131-** V. İ. Lenin, Ne Yapmalı, s. 125, Sol Yayınları, Dördüncü Basım 1992
- 132-** J. Stalin, Eserler, Cilt 6, s. 254, İnter Yayınları
- 133-** V. İ. Lenin
- 134-** Mao Zedung, Teori ve Pratik, s. 21, Sol Yayınları, Onuncu Baskı: Kasım 1992
- 135-** J. Stalin, Proleter Devrimin Stratejisi ve Taktiği, s. 34-35-36-37, 7. Defter, İnter Yayınları, Birinci Basım: 1992
- 136-** J. Stalin, age, s. 43-45
- 137-** J. Stalin, age, s. 51
- 138-** Mao Zedung, Teori ve Pratik, s. 49, Sol Yayınları, Onuncu Baskı: Kasım 1992
- 139-** Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt III, s. 125, Kaynak Yayınları, İkinci Basım: Ekim 1992
- 140-** Mao Zedung, age, s. 126
- 141-** Mao Zedung, age, s. 126
- 142-** J. Stalin, Eserler, Cilt 6, s. 248, İnter Yayınları
- 143-** Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt III, s. 127-128, Kaynak Yayınları, İkinci Basım: Ekim 1992
- 144-** J. Stalin, Eserler, Cilt 13, s. 316-317, İnter Yayınları, Birinci Basım: Aralık 1992, 8. Lenin Derlemesi, s. 179, Rusça
- 145-** A. Bawer, A. Müller, B. Yakovlev, III. Enternasyonal’de Örgütlenme Sorunu, s. 75, Lenin’den aktarma, Dönüşüm Yayınları, Birinci Basım: Nisan 1991

**8 Mart: “Komünizmin
kapitalizme karşı
savaş ilanıdır” Clara Zetkin**

8 Mart’ın devrimci özüne sahip çıkalım

